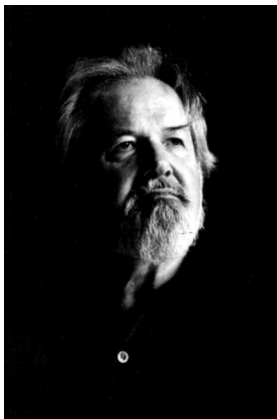

Миодраг Ђукић

СТРИПТИЗ
КОД ЦАКЕРА

Рустикална трагедија

МИОДРАГ ЂУКИЋ, драмски писац, рођен је 1938. у Прокупљу. Дипломирао је драматургију на Академији за позориште, филм, радио и телевизију у Београду.

Аутор је драмских дела: *Стири-шиз код Цакера*, изведено у Академском позоришту “Бранко Крсмановић”, 1968. у Београду; *Поштраживање у мотелу* – драма награђена на конкурс Народног позоришта из Београда, где је премијерно изведена 1971. године. Иста драма под називом *Крчмарева смрт* изведена је у Народном позоришту у Лесковцу 1972; *Александар* – премијерно изведена 1974. у Југословенском драмском позоришту у Београду; *Кисеоник* – драма изведена у Народном позоришту у Зрењанину; и Нишу. *Криичњак* – драма изведена у Народном позоришту у Београду, *Башићиник* – драма штампана у часопису *Театрон* 109; *Светионик* – драма штампана у 23. књизи едиције “Савремена српска драма”; *Млин* – драма штампана у 27. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Пајаџај* – драма штампана у 29. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Сомнабули* – драма штампана у 30. књизи едиције “Савремена српска драма” и *Уговор* – драма штампана у 31. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Лабудово језеро* – драма штампана у 32. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Чудан стириц* – драма штампана у 35. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Фараон и лав* – драма штампана у 36. књизи едиције “Савремена српска драма”.

Изведене радио-драме: *Чудан стириц* – Радио Београд; *Мејална куљлица која се коћрља* – Радио Београд; *Наследници* – Радио Београд; *Др Келава* – Радио Београд и Радио Варшава; *Провер* – Радио Београд; *Гоџољ* – Радио Београд; *Раде Драинац* – Радио Београд.

Миодраг ЂУКИЋ

СТРИПТИЗ КОД ЦАКЕРА

Рустикална трагедија

ЛИЦА:

ЦАЛЕ ЦАКЕР, власник пансиона
ГИГИ ЦАКЕР, његов ретардирани син
МИКИ, шампион у боксу
ЖЕЉКО, владин чиновник
ЛЕЛА, његова сарадница
СИЛВИЈА, уседелица
БАРОН ЛАЗА ЦИГАНИН
БОЖА ЦИГАНИН, његов полубрат
СТОЈКО, шумар
РАДОВАН, сељак
ЛИЛИ, стриптизета
ПУКОВНИК ЗОРОЈА, народни посланик
ПОЛИЦИЈСКИ КАПЕТАН МУХАРЕМ
ПОРУЧНИК ЏОНИ ФЕРХАТОВИЋ
НЕМАЦ, доктор
ШВАРЦ } Сељаци
ЛАКИ }

Сељаци, немачки туристи, ловци, хајкачи

 ПРВИ ЧИН

Сејаре за пансионске џосџе. У средини је поодијум намешџен за програма. На њему Циџанин Лаза, са дуџом завиореном косом, сџирасно на виолини свира Паџаниниџа.

Између поодијума и сејареа, у програзу, смешџен је нов џу-бокс. На десној сџирани су враџа скривена оџирицима џлишом изнад којих џише круџно уџадљиво “WC”. Одмах до њих налазе се враџа која воде у кухињу и друџе помоћне програџорије.

Одоздо се програво у вис програу унуџарње сџиџенице за пансионске собе и аџарџмане на сџираџу; и још више, за џаван.

Енџериџер у програво националном сџишлу са програерано истџакнуџим деџаљима као шџио су колски поџокак програчврџиен на џлафону са коџа висе клиџови кукураза и венци белоџ лука и сувих џаџрика. Доле, програношци, софре, дрвено и керамичко програсуђе, џлеџени балони и џлинене шесџиџе.

У хошковима су бидермаџер фоџеље и амџир сџоџићи са црвеним и зеленим абаџурима на сџишним ламџама.

Поџиџуни сељачко-џраџански еклекџицизам злаџиборскоџ краџа.

Наџред, џоџово на самој раџи је џећ бубњара.

Улази џазда Цале Цакер, овлаш програгледа у Лазу и укључи џу-бокс.

Музика из џу-бокса надџача Лазину виолину и он програкине са свирањем. Заједно са џу-боксом џазда Цале Цакер програјева.

ЦАЛЕ: “Мали мрав, мали мрав,
У недрима несто,
Јој кад би ’тео
Да мењамо место...”

ЛАЗА: Не знам зашто хоћеш да ме омаловажиш. Што си ме звао да ти уђем у програм, ако толико презиреш мој укус, моју уметност? Мислио сам да ја, као маџстор, могу да унесем светлост Паџаниниџеве музике у твој дом, а ти ме намерно вређаш.

ЦАЛЕ: Е, мој Лазо! Није ствар у мишљењу, него у знању. Ти мислиш да си велики човјек зато што знаш да свираш, а ја знам да ти уопште нијеси човјек, него мислим да си обичан Циџанин.

ЛАЗА: Значи, ми Циџани за тебе нисмо џуди?

- ЦАЛЕ: Ајде и да си човјек, што ти вриједи твој Паганини кад ти рођени брат Божо удара у решето да му се мечка Божана преврне преко главе.
- ЛАЗА: Ја сам мађарски барон, зато што ми је отац племић, мада су га сељаци обесили као коњокрадицу, а његов је вашарски мечкар и зверокрадица иако га шумари никад нису у'ватили јер су га мечке растргле кад је 'тео да им украде једно мече.
- ЦАЛЕ: Коњокрадице, ил' зверокрадице вама и међедима је ритам у крви поготову кад нешто туђе смандрљате. Ко је тада срећнији од вас шумских бића? А ће ви је шума, ако сте бића?
Некад је Златибор био чулав и сав риђ од црногорице, ко неки ирски бог, а сад му је глава ошишана до нулерице. Ниће букве да се дивљи међед притаји и увријеба неки плијен, но мора наказан заједно са вама да проси од куће до куће.
- ЛАЗА: Мене је овде Мики довео да свирам Паганинија док његова девојка игра и показује голу гузицу.

Искључује цу-бокс, намештиа инструменит и свира Паганинијев Чейвртити кайричо за соло виолину.

- ЦАЛЕ: Послије рата овђе је било мање Цигана но међеда, али Нијемци су шуме посјекли и сад је обрнуто. Више не јуре вас, но њих. Они који су спасили живу главу побјегли су на Тару и Златар да им одсечене главе не зијевају и коже не ландарају са зидова швапских ловачких салона, или још горе, да не играју на ланцима по сељачким вашарима и заједно са вама просе кору љеба. Више сте повадили медвеђих зуба ви Цигани но Удружење стоматолога Србије. И шта је Златибор без борова и међеда, без ловног туризма? Не могу Нијемци да пуцају у ћукове кад они излазе да хучу само ноћу, а ови ни дању не виде прст пред носом кол'ко су ћорави. И још да ствар буде црња и гора, Европска Унија им је забранила да пуцају у Цигане чим их угледају. Готово је и са њиховом силом. Некад су пуцали у Србе, у Русе, у Енглезе и Пољаке, било је Цигана и Јевреја да се попуне све јаме у Европи, а данас крстаре по цијелој Србији да сретну међеда, макар и шугавог, да га убију, да се пофале да германска раса није изумрла.

Улази газда Цалейшов син, газда Гиџи Цакер, велики као Цин и носи нарамак дрва. Сјуишиа дрва са шреском на поод. Лаза шресциане да свира. Чује се дубоко и шромукло лајање йса.

ГИГИ: Нијемци траже барона.

ЛАЗА: Не могу, Гиџи. Морам да чекам Микија. Рекао је да ће да ме нокаутира ако ме не затекне кад се врати. Знам да је он помало луд. Много су га ударили у главу па му се откачио резон.

ГИГИ: Да сам га ја једном избио имао би он и ред и резон.

ЦАЛЕ: А ће је сад шампион?

ГИГИ: Ено га, пије са Нијемцима. Једнога је главом оплео, али овај се подиг'о, обрис'о крв и загрлио га. "Ти си", каже, "мој брат Срб и ја фоли сфи Српи. Али, ако ти мене још само једном ударила, ја тебе убила из моја феелика пушка. Разумиш?"

ЛАЗА: Јао, Мики, побратиме, опет правиш срање. Убиће те неко, несрећо пијана.

Оде ужурбано са виолином у руци. Приликом ошварана враиша од дейанданса чује се жамор ишјаних људи. Гиџи ложи ваишу.

ЦАЛЕ: Да се укочено грацко тијело опусти потребна је јака ватра, усијан жар који по сву ноћ зрачи, а за охлађену душу не помаже ни пожар. Само умјетност, поред добре ракије њих може да разгали. Зато сам и обезбједио за вечерас умјетницу, лијепу и младу, ко роса у зору. Уз музику има да се свалчи до гола, да не озебе дијете, да запамте њифте како је код Цакера интерес гостију на високом мјесту. Само он да се поштује и уважава: мој син – Цакер!

ГИГИ: Зар нисам ја твој син Цакер, а он мој пас – Цакер?!

ЦАЛЕ: Јеси ли му скувао качамак?

ГИГИ: Није луд да једе качамак кад га пуковник храни сировим месом.

Сваки пут дође у кујну и сам поједе качамак, а месо узме бесплатно, јер каже да је качамак за немачког овчара понижење. Качамак је, каже, храна за војника, да очврсне, а месо за пса, због зверског карактера. Јер, пуковник каже, пас и човјек морају да буду дисциплиновани. У супротном мењају позицију. Човјек кевће и уједа, а пас сједи у фотељи и чита новине.

Чучне и додаје дрва у њећ.

ЦАЛЕ: Пуковник је будала а ти си још већа што га пушташ у кујну и дајеш му месо бесплатно.

ГИГИ: Знаш какав је кад ујутру попије ракију, кад очима заколута и кад му крв удари у главу. Шта онда ја да радим? Уз курац је Митру, кад попије литру!

ЦАЛЕ: Да пустиш Цакера на њега, ето шта! Појео вук маргарца, ђаво однио шалу, јер ом има педигре и са њим нема Циле-Миле, него шта! Његов деда је био Цакер, отац му се звао Цакер, он је Цакер. Мој деда је мени дао име Цакер, а ја теби. Ми смо сине, Цакери! Нас тројица. Он просто није пас, а није ни човјек, он је моћан лик. Лично сам га видео у борби са седам вукова. Успео је да извуче живу главу, три је раскинуо на комаде, а четири су побјегли у тако силном страху, да је гора зацвилела. Зато качамак за њега мора да буде од пуног пројиног брашна, без вађења клица и скидања љуски, јер само такав оброк храни његову снагу и омогућава проходна цријева, да се од затвора не прозли и не насрне на госте. Зато што он има душу дјечју, горштакчу, не цијени ове грацке туристе који долазе код нас да попуне своја крвна зрнца чистим златиборским ваздухом, говећим пршутом и овчијим сиром.

ГИГИ: И ливадским медом, Цале, јер наше пчеле, иако љуто уједају, дају најслађи мед, па нам међеди, тако дебели и угојени, и увјек гладни, само тумарају околу и гледају што ће и кога да мазну. Јер, ће гођ теку мед и млијеко милости нема ни за кога.

ЦАКЕР: Гром цијепа стољетни храст, а Цакер живог међеда. Памти он, памти како му је златиборска мечка, још док је био штене, мајку раздерала и просула јој жута цријева по зеленој ливади. Ајде, Гиги! Шта је јаче, шта мислиш? Храст ил' међед? Најјачи је, бога ми, наш Цакер.

ГИГИ: А ја, Цале? Ђе сам ту ја, у свему томе, моја дивља снага?

ЦАЛЕ: Па јес', сила си ти, сине, само што си тромав и споро мислиш. А њега пусти на зеца. Зеца ће стићи и у једном залогату прогутати. Хам! И ни репић више не миче у његовом ждрелу, не зато што нема шта да једе, него

таква му је сорта алава. Кад га међед сретне, само се по глави чешка и предомишља. Мумла ријечи неке неразумљиве, медвеђе, али Цакера не можеш ничим збунити, филозофијом неком. И нежан је и јак и увијек љут ко увријеђена ђевојка. Несавладив! Овчим млијеком сам га на цуцлу отхранио, и тебе, и тебе, обојица сте расли без мајке и дјетињство провели ко браћа, једини си ти био у стању да се са њим порвеш и да га обориш на леђа, што ти још увијек памти и као шефа уважава. Само што ти нијеси тако интеллигентан као он, туп си, брате, једну ствар морам толико пута да ти поновим, а ти не можеш да је упамтиш. Пуковника не пуштај у кујну. Иако је овђе кандидат за народног посланика и маше пиштољем, па чак и пуца кад гођ се напије, качамак није за њега, већ за Цакера. Нека се он храни као остали гости. Хемендекс са пршутом за доручак, а за ручак печен кромпир са сиром и јагњеће печење. Вечеру, ако хоће, нек прескаче, и ми смо наоружани.

ГИГИ: *(Одушевљено)*

Тако је, Цале! Код нас се не зајебава, него се једе. Овђе је дивља планина а не клиника за неухрањене уседелице и грацку недоношчад. Нек једу, кад плаћају.

Из дејаданса, прво улази боксер Мики, са безбол љалицом у руци и качкејом на глави, а крај њега, Циџанин Лаза, звани Барон, који уморно и промукло, али лејо, љева праћећи се на виолини.

ЛАЗА: “... Чувам овце крај зелене јове,
Мене мајка испред куће зове,
Мене мајка испред куће зове...”

За њима, кроз сјољна вратиа, улазе државни службеник Жељко Домуњи, зајим Лела, девојка без посебних знакова иденитијетета, лица испраног и неодређених година. Ту је и уседелица Силвија, зимодрожљиво умотана у шал.

ЖЕЉКО: Не бих желео да слутим зло. Али, није ли ово, молим вас, што се тако морбидно шири изнад наших глава, борова и јела, олујни облак који нам непосредно прети ледом? Ја сам читао о томе да је овде, у прошлом рату, пао град чије је најмање зрно било тешко осамдесет грама. А највећи комади су имали по неколико килограма. Све је побио. И стоку и људе. Довео је у питање чак и траву. Зелену, златиборску траву која даје сир и

кајмак без премца у Србији, рачунајући и Сјенички округ. О меду да и не говоримо, колико је лековит. Видите како се мрак шири.

Напољу ѓалама, вика, хајка, ударање у посуђе, дување у рољџе и звиждаљке. Враића се нагло оћворе и кроз собу промаршира жруића баварских журисића у алиској одећи и са ловачким пушкама на раменима. Они жромко ћевају Лили Марлен. Сцена је живојисна као у оћери. Лаза ћрекине са свирањем.

ЛАЗА: Још Бавараца!

БАВАРЦИ: Vor der Kaserne
Vor dem großen Tor
Stand eine Laterne
Und steht sie noch davor
So woll'n wir uns da wieder she'n
Bei der Laterne wollen wir steh'n
Wie einst Lili Marleen...

Марширајући најраве круж кроз сећаре и одлазе у ВИП дећаданс. Тамо се чују радосни усклици, ѓалама на немачком. За њима Мики жневно залуји враићима.

МИКИ: То није град, докторе, него швапске бомбе. Београд су сравнили на ускрс, свиње су локале крв по његовим улицама и рушевинама, мачке вриштале и бежале престрављено. А сад им Срби поново пуше, просто не могу без немачког дувана.
(С обе шаке држи се међу ногама, иде около и виче)
Цигаретен! Цигаретен дојче!

Лаза засвира стиару жрадску ћесму.

ЛАЗА: *(Пева)*
“... Болујем ја, болујеш ти,
Болујемо од љубави...”

ЦАЛЕ: Еј, еј, шампионе, можеш ти да имаш коју хоћеш категорију, али боље бити било да припазиш на језик. И понашање. Ово је конзервативна средина са угледним гостима, интернационални пансион, зар не, Гиги сине и ми не дамо да нам барабе врећају госте.

ГИГИ: Ако га ја дохватим, Цале, има да га бијем, све док се не усере.

МИКИ: *(Фрусћирано)*
Каденцу си промашио, Бароне.
(Пева дуго и оћежнућо најуклим жласом)
“... што ме више, не љубиш ти, душо моја...”

ЛАЗА: *(Гунђа)*
Па кад сељаци дижу толику галаму.

Пауза.

ЛЕЛА: А птица?! Каква је то птица са тако великим крилима а пискавим гласом као у миша? И тако ниско лети.

ЦАЛЕ: То са крилима мора бити јастреб. Он не пишти него кликће. Зец пишти од страха да га овај не улови.

ЛЕЛА: *(Узбуђено)*
Зец?! А где је он?
(Гледа кроз прозор)
Али, ја нигде не видим јадника. Ајде да га спасимо, ако можемо.
(Диге руке и маше)
Ишшш! Ишшш! Господине, спасите зеца! Молим вас, људи, да спасемо зеца.

Сцена ситоји. Чује се гласна сељачка хајка, из које се издвоји један љуб глас: А кад сване, ојрем ши га нане!

СИЛВИЈА: Та бука рустикална, тај сељачки ораторијум?! То је све због оног медведа?

ЦАЛЕ: Шта кажете да ми вама јак доручак припремимо, а?! Говећи пршут, пржен са јајима, кисјело овче млијеко и врућа ужичка погача са мало сира и кајмака.

Чује се јагњеће мекешање.

ГИГИ: Чујеш Мићка како дречи. Предосећа скори крај.

ЦАЛЕ: Јеси ти нож добро наоштрио? Не волим кад се јагње мучи. Знаш да ми је драг ка' дијете.

ГИГИ: Него шта него драг, Цале. Ал' још дражи на ражњу, кад му се очи застакле а кожаца зарумени. Прсте да поједеш.

Њих двојица оду у кујну.

ЖЕЉКО: Не, не... ја не разумем, апсолутно не схватам и какав је то облак на почетку био. Облачић. Једна, такорећи, безначајна конфигурација. Ето, видите, како човек у невољи неизоставно постаје филозоф. Стојим овде већ пет минута, можда читаву вечност, и посматрам ту мрљу од мастила како нас све, цео Златибор, у црно завија, и сад... где су они? Куда су отишли?! Узели ми кола, отели такорећи, нису ни питали, то јест, питали су, ја сам рекао не! Никако по овом времену, а пут

клизав, серпентине, оклизнеш се, свуда провалије. Моја кола немају то искуство. Да су она ту, добро ушукана и под цирадом, вероватно бих и ја сада певао, али овако... немогуће. Секирам се. Жив се поједох. Одавно је већ требало да стигну. Ви сте сведок да су ми кола отели. Ја сам рекао не!

Севне и зајрми. Најољу се чује бесно лајање. Мики гневно погледа у ошворен прозор на коме се залејриша њрљава, изгледела завеса. Чује се шум кише. Приђе и са њреском ѓа зајвори. Тишина.

МИКИ: Лично, колико ја познајем медвеђу психологију, он можда воли оргуље, докторе, али сигурно мрзи неконтролисану дреку и галаму. Њега треба намамити психолошки, на превару. У томе је тајна сваког маркетинга. Наместиш све као да тебе чекају, а кад тамо, уместо хармоничног звука фанфара, громови трескају кулисе раја падају, високи пламенови покуљају и све се уз грмљавину и севање муња претвара у електрични оргазам. Нема више далеких сјајних звездица, прекрили их тмасто облаци. Одједном се нађеш у ступици. Тако вам је то и у каријери. Изаберите мене да решите свој живот, а кад те изаберу, сам себи решаваш. Друге и не видиш. Ето шта су принципи сваког лова. Нарочито оног у мутном: “Сад га видиш, сад га не видиш.” Док си се обрнуо, а оно живот отишао, обећања пропала, а ти се куваш у лонцу.

СИЛВИЈА: Само што то медведу не треба рећи. Нека мисли позитивно. Јер само позитивно мишљење доводи до негативног резултата. По онога ко мисли. А ко не мисли, њега прати срећа свакојака. Просто је затрпан благословима.

ЖЕЉКО: Не може се без знања корачати у будућност. Тамо се траже капацитети а не дрвени филозофи. Мишљење вас води у таму вашег ума а само знање вас изводи на светлост реалног света. Ако не носите запаљену бакљу пред собом прогутаће вас мрак који обавија сваку светлост.

ЛЕЛА: Ех, лако је вама. Ви све знате. Вама је све доступно. Ух, нека језа ме сву прожима.

ЖЕЉКО: То је зато што дрхтите. Огрните се њебетом.
(Оџрће је њебетом)
Видите како је вуна топла и мека. Што дречи ово јаре?

- МИКИ: Није јаре, него јагње. Кољу Мићка за ручак. Још једна српска жртва за швапску софру.
- СИЛВИЈА: Шта причате? То су страшне речи и ја то... не могу, осим тога, јагње је стока и не спада у Србе.
- МИКИ: Мислите?
- ЛЕЛА: И откуд њему име православно?
- ЖЕЉКО: Свеједно. Може да буде и диносаурус, ако хоћете. Важно је само да лучи агенс страха. Он привлачи све: и целата и болест, па чак и саму смрт.
- СИЛВИЈА: *(Помера завесу, вири кроз њорзор)*
Питање је дал' ће моћи уопште и да се пробију по оваквом времену. Напољу се готово ништа не види. Погибелна ситуација. Ваздух је тако неподношљиво тежак и влажан.
- МИКИ: *(Пије вино)*
Природна непогода не укида најдрагоценије изданке једног народа. Младост, енергију, лепоту. И што је најважније кондицију. А млеко, сир и кајмак, нарочито мед и ужичка клековача додају брдској лепоти планине здравље, снагу и климу. Живот у овим крајевима моћно буја. Зато овде сваке године долазе врхунски спортисти на припреме. Зими и лети. Нећеш веровати, сестро...
- ЛЕЛА: Моје име је Јелена, али ме сви зову "Лела". Дају вам једно лепо, историјско име, а онда га скрате и упропасте. Тако вас у ствари деградирају.
- МИКИ: *(Пије)*
Е па, Лело, све је већ доказано. Ова клима подмлађује и бабе. Знам за случај кад је једна старица, Бог да јој душу прости, горе, у Партизанским Водама, скинула петнаест година за петнаест дана. Ми момци били смо луди за њом. Цела боксерска репрезентација. Све категорије.
- СИЛВИЈА: За рекреацију је најважније кретање, а нас је невреме оковало и ушло у зглобове и кости. Тело ми се распада и шкрипи, а ви говорите о подмлађивању. Ако ми и данас пропадне шетња има да тражим да ми врате паре.

- МИКИ: Рекао сам петнаест година за петнаест дана. Сам сам то видео и то сам рекао. А не сто педесет година за сто педесет дана. Кршна старица од тријес' пет лета, кево, а не египатски Метузалем и Тутанкамон, заједно.
- СИЛВИЈА: Е, па, не може. Сви би хтели да живе дуго, а нико неће да буде стар. Младост брзо пролази а старост дуго траје. Ако је благословена.
- МИКИ: Ја хоћу да будем млад и леп леш. А не да се у старости тетурајући придржавам за ствари и плашим околина њиховом непосредном будућношћу која се не може избећи. Свака старост је проклетство а не благослов. Јесте ли видели на телевизији како остарелог лава, још живог, раскидају гладне хијене? И док се он пита где оде моћ, слава и власт, оне му се подругљиво кикоћу.
- СИЛВИЈА: Ја молим да ме неко заштити од грубости и насртаја игнораната и тоталних незналица. Тутанкамон је био још дете кад је умро, а лав једе своје поданике, зато што је цар. Уосталом, човек не дрхти од старости него од зиме. Још ако је лето хладно онда ми срце лупа, гушим се и осећам како умирем.
- МИКИ: То је од електрицитета.
- СИЛВИЈА: Спопала ме је нека дубока анксиозност, страх од злочина, а ви се ту спрдате. И понашате неозбиљно. Знате ли да се баш у оваквој атмосфери најчешће дешавају страшне ствари? Не бојим се ја за себе, него за младост, за вас, гледам вас како срљате, призивате ђавола и мислите да он неће доћи. О, доћи ће он, доћи, тај и непозван долази, поготову кад га зову. Зато се чувајте, млади човече, поведите мало рачуна о својим корацима, куда идете и где газите, јаме су ископане свуда око нас, а једино ви не пазите где стајете. Пазите! Живот је најопаснији када изгледа најбезазленије, бура је увек најстрашнија после бонаце. Ево, и господин Жељко. Просто се види голим оком како му живци подрхтавају, а ви га ту провоцирате и врећате. До водите себе у опасност.
- МИКИ: *(Презриво)*
Њега?! Њега да се плашим? Ја?!
- СИЛВИЈА: Жалићу се газда Цакеру на ваше понашање. Цукело!
- МИКИ: Цакер је цукела, а не ја.

СИЛВИЈА: Ја делим вашу узнемиреност господине Домуњи.

МИКИ: А, не... Не, моје даме. Никако! Домуњи није исто што и мудроња. Знате ли онај виц о Џоу мудроњи? Не знате. Ништа, испричаћу га другом приликом. А сада... сада су најбитнији живци. Мишићи – сајле! Ево, пипните слободно; уверите се сами; нема ту, што би се рекло, сексуалне конотације. Ја нисам геронтофил, иако сам боксер, бабојебац, што се каже, нисам. У целој каријери имао сам само један нокаут. Иако се ничега не сећам, добро сам га запамтио. Уз цистерне алкохола, живци – челични, прсти не подрхтавају. Ево, руке као на Миолској Венери. Пре него што су, разуме се отпале. Кад су отпале, то не знам. Не сећам се. Давно сам ишао у школу. Али добро знам шта је статички електрицитет, пошто сам, ако пренебрегнемо тешке и крваве тренинге за шампионску титулу, завршио за електричара. Са струјом нема зезања, јер кога она скења, поготово ако је цела природа под напоном, све ливадске травке, шумски листићи, па ни сасвим мали лептирићи немају шансу. Све се накостреша, а богами и... убија!

(Раздере се)

Хов-хоу!

(Поднајийи барон Лаза, који је задремао, скочи и ђревуче ђудалом ђо виолинским жицама)

Једино што планинског јежа не може, јер се он накострешен и родио. Свака бодља – природни громобран. Али, мале шеве, гледао сам једну како цвркуће и лети као анђео, а онда, одједном...

(Раздере се)

Хов-хоу!

(Барон Лаза је ђоново задремао, а сада скочи и унезверено ђледа лево-десно)

... сва се накостреша у ваздуху и пикира право доле. Нема јој спаса. Зато што мала шева не разуме шта је статички електрицитет, тек се излегла и раширила крилца, кад оно ваздух густ, непробојан, не може да се дише а камоли да се сече. Таква вам је златиборска олуја. “Гром и пакао!” Што би рекли енглески писци. Или, амерички, не знам тачно. Давно сам ишао у школу. Јесте ли читали Џемса Оливера Кервуда? То је за мене најбољи писац.

- ЛЕЛА: Кажу ако се наелектрисана шева закопа, земља извуче сву струју и она поново оживи.
- МИКИ: Јесте. Зато су сви убијени електричари напустили своје гробове.
- ЛЕЛА: Ви сте били сведок шевиног страдања, као што смо малочас сви видели патњу једног зеца, и нико, сем мене, није ни покушао да му помогне.
- МИКИ: Слушај, лутко! Кад громови цепају на све стране, дабе ти је да вичемо: “Ишшш!”

Напољу удари гром, муња јарко обасја сејаре. Већар са шреском ошвори враћа на којима се појави тијани немачки докџор у крајњим панталонама и са шрежерима преко рамена.

- ДОКТОР: *(Виче ошџро)*
Барун Цигојнер! Ком зи, Барун! Шнел!

Враћа се с шреском поново зашворе, гошово ударе докџора Оша Шмиша по носу. Лаза крене са виолином, али га Мики покрејом руке заустави.

- ЛАЗА: Мики. Ни ја не могу да верујем да је Лили пала тако ниско да игра овде, у овој жладној штенари.
- МИКИ: У Кристал бару ми је попила седам флаша Дом Перињона. Дао сам целу шампионску премију за вино. Онако поломљеног и пијаног тешила ме целе ноћи. Али, није ми било жао. Кад сам је видео ујутру, није била тако жута и убљувана, одвртана као друге барске рибе. Не, сестро. Била је млада, свежа и чиста са кожом од алабастера, млада пастрмка у бистрој планинској реци. Само сече ваздух кад се креће. Ех, Лили, чудо, кристална Лили, сва у шљокицама, не могу да верујем да ћу данас да је видим овде, у циркусу, риба са златним крљуштима, испуњава све жеље за лову, такво тело нема ни канадски лосос после мрешћења у Јукоку. Јесте ли читали Џемса Оливера Кервуда? Не треба пропустити. Чисто анђео. Сама кожа светлуца као да је направљена од аранђеловачког мермера. Ноге има, руком се преко рамена по дупету чеше. Женски Гуливер, људи, и то у овом усраном здепастом свету у којем нам предстоје само патња и реума, гушење и лупање срца, где има швапских гузичетина да вам се смучи и гузичица које једино они могу да плате.

Кроз вратиа дојре ѓромко ѓевање срјске родољубиве ѓесме “Иѓрале се делије! Коју на немачком ѓева ѓруја ѓиурисја.

*“Tanzen wir der kriegeren
A der mitellande Serbien
Kleine trite zu der triten
Nach bis Stamboll verlauten...”*

ЛАЗА: *(Помирљиво)*
Немој, Мики, брате, љубим те у руке и ноге, у полни орган те љубим, немој опет да правиш срање.

МИКИ: Ја сам са њима имао само тренутак непажње, кобну дигресију зато што ми је пертлу на ципели ѓаво одвезао баш кад сам хтео да му завучем аперкат у плексус, а теби су истребили цело племе, јебем ли ти и племе и семе, па се вратили са пушкама, али без шлемова, камиона и митраљеза, већ са еврима да лове звери по нашим питомим шумама, да им освежи ратне успомене, да им свираш и певаш њихову химну “Лили Марлен”за бакшиш.

ЛАЗА: Па... и дају неку банку, што да не?! Да барончићи порасту, да надокнадимо геноцид. То није бакшиш, то је ратна одштета. Видиш да ови ’оће да се извину српском и циганском народу за крв и трагедију, па певају нашу и то партизанску.

Оде свирајући “Иѓрале се делије”... Дуѓа ѓауза.

СИЛВИЈА: То са ногама, знате, то вам је блеф. Сви људи имају природно дугачке ноге само што појединци користе разна средства, као енормно високе штиккле, па онда све извуче линију као да су код неких ноге дуже, што није тачно. И прсти, и пете, и читава фигура, све је у функцији болесне визије да се буде неприродан.

МИКИ: Видите, моје даме! Не бих желео да будем погрешно схваћен, да се ја овде нешто размећем, или, не дај Боже, претим било чијем интегритету, али знам да има и таквих мишљења да је свако дупе обична гузица подобна да се седне на шољу, са чим се ја уопште не слажем. Јер женско дупе може бити лепше од сваког лица, зато се она тако и шминкају у свету високе козметике. Да сакрију своју инфериорност од гузице и истакну сопствени идентитет јер нас задњице тешко могу идентификовати у свету софистицираних физиономија. Не можеш свакоме да скидаш гаће да видиш о

коме се ради, него једноставно га погледаш право у очи и не знаш зашто он своју њушку није нечим прикрио да га одмах не звекнеш по њој.

СИЛВИЈА: Зар да нас неко туче зато што нисмо нашминкани по његовом укусу?

МИКИ: Не, не, таман посла, не ради се ту о спољном изгледу већ о тактици, мадам. У њеној основи лежи капитално правило: “Држ’ се светог Тројства!” Дакле, муда, срце и глава одлучују о нашем погледу на живот и свет. Само пази да те ту неко не цапне уз помоћ лукавства, брзине и подмуклости. А све то даје кондиција која опет највише зависи од чистоће ваздуха, то јест, степена озона у њему. Јер озон развија апетит и ефикасно сагорева алкохол без којег је тешко сачувати исправан велтаншаунг у овом јебеном хаосу од живота. Сви ти окрећу задњицу зато што лица и немају. А ако их и поседују онда их се стиде. И вама не преостаје ништа друго него вино, секс и безбол палица. Истина, од вина ме душа више боли, па још кад Цакери закасне са доручком, искриви ми се артикулација тако да неки помисле да сам лично више луд него пијан. Али, ту је неомашива, чврста безбол палица која ефикасније разбија главе од било ког боксерског ударца. Код мене свако може да бира. Коме не помаже контакт људски, нек се суочи са контактом дрвеним.

ЖЕЉКО: Ма шта он то? О чему он то? Какав озон, душице? Шта, бре, струја и контакт дрвени, који је то речник, најзад?! Људи, каква душа, време се стуштило, у сред летњег преподнева тотални мрак и вама је то нормално? Огањ с неба не престаје да сипа, смак света прети да нас ускоро све потопа, а њему шева као анђеолети, пева, и... и...

МИКИ: Умире!
(Дуго га гледа зајим прсне у необуздан смех)
Да. Анђели умиру а говнари живе у рају. Бездушно говно, коме су отели душу, реинкарнирали, такорећи, да у њој доведу курву. Али, не за њега, он се већ снабдео, сестро, он је добро опремљен, удобно ушускан и не мора да се бије за чашу вина...
(Застане крај стола и пошегне вино из бокала све док га не испразни)

Курва је за Немце. Њему женица у младој води сече жуљеве од монденских ципела у којима по дугачким, важним ходницима важно врти гузицом док преноси важне папире са важним одлукама и уредбама. Њему су потребне тесне ципеле и тај Опел, приде, за њу, лепу Јелену, чије име нико не поштује, па чак ни он, њен шеф и љубавник да монотон и важан канцеларијски простор замене за ову узбудљиву катаклизмичну моћ која диже мртве из гробова, а камоли мртве из чиновничких шлицева.

ЛЕЛА: Жељко, па шта је ово? Одакле њему ова дезинформација?

МИКИ: *(Пева)*
“Ој, Јело, Јело, Јелена,
Јеси ли скоро јебена...?”

ЖЕЉКО: *(Ајсолујно изнервиран)*
Господине!

МИКИ: Молим?

ЖЕЉКО: Ја не дозвољавам!

МИКИ: А ви немојте.

ЖЕЉКО: Мене су овде већ доста понизили и ја.. . заиста... категорички вас упозоравам да сам на ивици нерава. Пазите! Ја сам хистеричан, мајке ми, душице, ако ме само истера из такта, неће му помоћи ни златна рукавица, ни бејзбол палица. Мене се не сме потцењивати, поготову кад сам на ивици хистеричног напада. Ја имам одговорну функцију у влади и ја... ја ћу... позваћу газдиног сина да ме заштити. Утолико пре што је мали болестан и не одговара, као ја, за своје поступке.

МИКИ: *(Почиње да ђоскакује око њеџа, као на ринџу)*
Он не зна да је борба мајка свих ствари, крвава и исцерена жена са зверским апетитом у очима пуним похлепе која те рађа већ рашчереченог и мртвог искључиво себи за храну. Он не зна да је та иста женурача гарант права на истину, господство над живим бићима без светог Тројства. Јер ко нема муда да заштити сопствено срце, њему глава на пању лети. Он нема шта да нађе у сопственим очима,, упишаним од страха, а страх се страхом не брани већ храни; потребна је спремност да се суочиш са немани губитка

удобне женице и добре рибе на споредном колосеку, монденске обуће и одеће и оног што је од свега најстрашније: да се лишиш свог обожаваног идола, да престанеш да мислиш на њега и да га сањаш, да га перуцкаш и гланцаш, већ да схватиш да је твој Опел контејнер за ђубре, поготову кад си ти за воланом.

ЖЕЉКО: Ја, мајке ми, не допуштам, Лела! Ја забрањујем!

Мики га подругљиво гледа и чека да види шта ће Жељко да предузме. Затим му ђружа безбол ђалицу.

МИКИ: Јел' треба помоћ да звекне, да испразни електричну напетост у мозгу и страх у срцу да преобрази у гнев, у мржњу?! На! Удри тврдо, млитави!

Жељко махинално узима ђалицу, с обе руке је диже високо изнад Микијеве главе, која клонуло очекује ударац. Али, Жељко нема одлучности, ни снаге.

ЖЕЉКО: *(Гадљиво стиуштиа ђалицу на стио)*
Шта је ово, Лела? Он хоће да ове руке крв пролију, од мене да направи убицу. Зар је то могуће? Ја то нисам заслужио.
(Неочекивано поново ичѐа ђалицу и подиже је високо са намером да удари)
Уосталом, он јесте!
(Маше снажно ђалицом, али га боксер вештио ескивица)
Јесте! Јесте! Јесте!

Најзад га Лела ухвати за руке и заустави ово ојасно млајарање по сејареу.

ЛЕЛА: Станите, Жељко, шта вам је, јесте ли полудели?

ЖЕЉКО: *(Уморио се. Тешко дише)*
Зови, Гигија! Нека га он бије, ако хоће, то није у мојој нарави.

МИКИ: То, то... Браво! Браво, докторе! Ко би рекао? Најзад, таква живчана напетост, због статичког електрицитета, а мени нерви опуштени, па метаболизам, мишићи глатки, као жице на Лазиној виолини, само што не зацвиле и експлодирају...
(Нагло замахне у ђравцу његове браде и намерно га ђромаши. Међутим, изненада истиуштиен јак узвик: Хов-хоу! Гојово обори Жељка од стирах)
А?! Каква музичка ескиважа?! Шта кажеш на крешчендо?

- ЛЕЛА: Не! Не приближавајте му се више. Иначе...
(*Подигне ђалицу*)
захвалите Богу што сам вас од њега спасила, просуо би вам мозак, јер сте то заслужили.
- МИКИ: Лела, Лела, штапска курво, зар тако самном?
(*Једним појезом јој одузме ђалицу*)
Зар мислиш да вас двоје народних крпеља можете мене мојом палицом да убијете? Шампион Мики Џакула је непобедив и неуништив! Моја душа гори у ватри пакла а ви мислите да можете да је угасите ако се на мене испишките, творови смрдљиви. Не знам само шта ме држи да вас сада и на лицу места не покољем као пар пацова који су се усудили да насрну на лава!
- СИЛВИЈА: (*Плаче*)
Треба звати Цакера. Он мора да нас заштити од силеџијског насртаја. То је његова дужност. Њега, његовог сина Гигија Цакера, или њиховог пса Цакера.
- ЖЕЉКО: Он не би смео да потеже своју песницу на људе без одбране. Они су, мислим, регистровани као потенцијалне убице.
- СИЛВИЈА: Да знате да ћу вас пријавити пуковнику да овде пијани малтретирасте најугледније госте.
- МИКИ: Ја сам шампион и од мене нема угледнијег у овој штенари. Европски сам првак у велтеру, а опет по души мек, као пернати јасук. Да сам хтео да га декласирам већ би био у деветом небу. Не знате ви тај филлинг. Звона као у саборној цркви, звече и одјекују, а под вама се отвара провалија и нешто вас вуче у бездан. Само ви и бездан и нико и ништа друго за вас тада не постоји. Звона, бездан и ви.
(*Из суседне ђросџорије чује се како Немци ђевају сложено и дисциплиновано: "Heute rot, morgen tot..."*)
Ја сам, моје даме, каријатида мирноће, смисла и љубави. Видите, ако постоји неко кога бих ја за гушу, сада и неизоставно, то је тај ваш пуковник, мамице, који је дошао чак у овај обор да забије своју свињску њушку у бесплатна говна. Али, цабе само за њега, јер тај никад ништа није платио иако је дужан и мени, и својој породици, и држави, и Богу и ђаволу. Зато ја пијем, због неправде и неутешно ридам над сопственим гро-

бом. Јер ја сам умро, ја сам мртав, убила ме је туђа похлепа.

(Најтеже из празног бокала, љеда разочарано у вртну суд, а затим зајева промукло и јако)

“Црвен фесић, нано,

Црвен фесић, јој, нанице...”

(Тренућак тишине. Затим му се из позадине прикључи хор Бавараца на исквареном српском језику)

“... Црвен фесић у драгана мога,

Јој, нано, нанице...”

ЖЕЉКО: *(Завапи из свеж љаса)*

Јаооој!

(Насијане тишину тишина)

Рекао сам, Лела, мајке ми сам упозорио на хистеријну природу моје болести, али ви нисте уважавали. Ја тешко издржавам насиље, поготову, необузвано насиље. Молим вас да ми опростите. Тај вапај, тај крик је нешто што никад нисам успео да држим под контролом.

МИКИ:

Никако не треба бити напет, то је опасно за јетру. Знам једног коме је цироза, на бази хистерије, отровала крв, па је све рефлексне радње радио обрнутим редом. Прво се упиша у гаће, па онда откопчава шлиц. Видите, метаболизам је за професионалца мог ранга од нарочитог значаја. Та свиња, пуковник, прича да сам ја од Шнела изгубио зато што сам се уплашио његове репутације, зато што удара главом, гризе и откида уши. Зато што је рођени швапски зликовац, фашиста и фолксдојчер. Зато што је аутентичан каспин и звер који воли да једе људско месо. Међутим, у овоме је ствар. Не треба се бојати. Ништа, дакле, од тога. Он јесте Шваба, али као боксер прошао би са мном као његов деда код Сувобора да ми се пертла на ципели није одвезала и да је ја којим кобним случајем нисам нагазио таман кад сам се спремао да му завучем аперкат у плексус. И док сам махијално скренуо поглед да видим шта ми то држи ногу за под ринга последње што сам запамтио била је свиња која се цери у првом реду, одмах испод конопаца.

СИЛВИЈА: Престаните да машете, молим вас, то ме узнемирава.

МИКИ: *(Клања се)*
 Слуга сексуални и све вас волим и чувам вашу безбедност, просто бдим и љубим вас заједно и појединачно обожавам, јер ја сам син заљубљеног народа. Љубим и волим. И бдим.

(Љуби их њијано. Прво службеника Жељка њири њиша у образ, затим њрелази на Лелу коју чврсио иччейа и љуби је дуго и сијрасијено у усши. Она се безусијешно баијрџа и оишима)

СИЛВИЈА: *(Одбрамбено њидигне кишобран)*
 Да се нисте усудили мене да љубите!

Враиша се од кухиње оијворе и уђу Цакери, оиша Цале, здеиаси, и њеџов син, Гиџи, циновске џрађе. Цале носи балон са вином и хемендекс; затим сир и кајмак и врућу њоџачу, а Гиџи њладањ са исеченим њечењем. Како уђу, њако засијану на враишима и раздражано њевају у дуетиу.

ЦАЛЕ И

ГИГИ: “Донеси вина, крчмарице,
 Румено као твоје лице...”

Гиџи оијрчи до цу-бокса и укључи џа одакле џрмне сијара џрадска њесма:

*“...дај да њијем, њуџу да разбијем,
 Срце ме боли, ’оће да изџори...”*

Њих двојица иду у круџ и њоскакују као келџски друиди у Сиџоун Хенџу.

ЦАЛЕ: Мислио сам дал’ да донесем цијело јагње ил’ да га прво испечем, јер кол’ко гођ да госпојице воле печено, увијек им је жао што није живо кад га виде цијело.

ГИГИ: Па љубав, на примјер, Цале, није могућа, мислим у супротном смислу, у смислу мртвеног и печеног, уколико је месо под сачом. А ако је ражањ у питању, и још се пуши, док вино чашу магли и мозак размекшава...

Чује се њромукли лавез.

ЦАЛЕ: Чекај! Стани! Међед у близини!

МИКИ: Вино и печење против размекшавања немачких овчара и оцвалих девојака. И Краљевић Марко није био јак на мозгу али је израстао у див јунака на рујном вину и овнујском печењу.

Хоће да једе и њије, али џа Гиџи иччейа за руку.

ЦАЛЕ: Ђе ми је пушка?

ГИГИ: Полако боксер, јагње су Нијемци поручили, а за тебе су јаја са прштом, сир и кајмак.

Цале најрећнушо ослушкује.

ЦАЛЕ: Нешто се врзма око штале. Тихо, Гиги, тихо.

ГИГИ: Пушка ти виси изнад врата.

МИКИ: У, јеб'о те, што си ти јак. Пустите ми руку, ово је пансион, Гиги, а не пандемонијум за ретардиране дебеле.

ЦАЛЕ: Гиги, пусти госта, сине. Пустите му руку и донеси пушку. И види дал' је набијена.

ГИГИ: А зашто он овде по цео дан глуми петла, скакуће, кљуца и кукуриче? Преплашио нам је све кокошке, па су престале да носе јаја.

ЦАЛЕ: Чујеш Цакера како режи? Нешто се мота око шупе.
(Оде из сејара)

ГИГИ: Ма то је пуковник који му краде качамак.

ЛЕЛА: Ма шта он то прича, Жељко. Зар пуковник, наш посланик па да краде псу качамак? Шта му пада на памет?!

СИЛВИЈА: Држите га, господине Гиги, или још боље, избаците одавде. Ако га само пустите удариће вас том бејзбол палицом по глави, или, што је још горе, љубиће вас, пошто је луд, пошто је вино у његовој глави измешало и љубав и мржњу, па сад не зна ни шта говори. Још мање шта чини.

ГИГИ: Шта је било? Говори, шта си радио!

СИЛВИЈА: Он је, тај силеџија, све овде силом љубио, љубио, љубио, док вам се у глави не заврти. Али, не мени! Ја имам кишобран. Осим тога, тако је страшно замахнуо својом песницом на владиног чиновника; али, срећом промашио га је.

Мики се увија ѿод Гиџијевим ввозденим стиском.

МИКИ: Јој, јој... Ма каква љубав, пусти ме дебилу да те ја овде не бијем.

ГИГИ: *(Презриво)*
Ти – мене?

ЖЕЉКО: Срећа је његова. Да ме је случајно закачио, ја бих морао, шта више, био бих присиљен да браним свој интегритет, Лела. И онда... онда би он видео како изгледа пољубац смрти из мојега парабелума.

ЛЕЛА: Шта?! И ви бисте са пиштољем дозволили да ме он овде, пред свима вама, силује?

ЖЕЉКО: Ма, где, Лела?! Ма, шта је вама? Кад бих ја лично на то пристао? Таман посла!

Враћа се Цале.

ЦАЛЕ: Ниће нема међеда, него се пуковник и Цакер нешто свађају. Бојим се остаће без носа колико му се унио у лице. Не знам шта им је. Нећу да се мешам. Гиги, сине, још држим госта?

СИЛВИЈА: Његово простачко понашање, господине Цакере, постаје симптоматично за комплетну атмосферу коју овде негују ваши гости. Изузев појединаца који гладни урлају из дубине куће не желећи да читају новине, већ само да ждери. Ваш син је ту, не само наша утеха, него и мушка заштита. Заштита сигурности, безбедности, цивилизацијских тековина, ако хоћете. Он је добар и нежан, иако див, као из неке бајке. Само је изазван непрекидним провокацијама и право је чудо да овог петлића до сад није задавио. Силом хоће да љуби незаштићене жене.

МИКИ: А сад ми, сељачино, лепо пусти руку, јако је притискаш и жуљиш, немој да ми је својом ручердом повредиш, јер она носи златну наруквицу и вреди десет пута више од тебе, твог оца Цакера, ваше цукеле Цакера и целог овог јебеног цакераја.

ГИГИ: Шта си рекао, шта си рекао? Понови шта си рекао?

Боксер сипење од бола.

ЦАЛЕ: Пусти га, сине, пусти. Да те не вратим тамо у Ужице, у ону велику жуту кућу где сви серете где вас затекне.

Гићи му одмах ђустии руку. Мики је ђирља ђокушавајући да ђовраћии циркулацију.

ГИГИ: 'Оћу да ме водиш на рингишпил, Цале, да ја и тета Силвија полетимо међу облаке, па да се смејемо од видине и љепоте у огледалцима на лицидерским срцима. Да видимо чије крвари.

- МИКИ: Њено сигурно не! Оно је давно исцеђено.
- ГИГИ: Идем да ти донесем пушку.
(Одлази)
- ЦАЛЕ: (Виче за њим)
Не треба, Гиги, сине, пушка ми више не треба, ниђе нема међеда ни од корова.
- ГИГИ: (Изван сцене)
Не чујем, Цале, шта кажеш. Одмах се враћам.
- ЦАЛЕ: (Виче)
Пуковнику да ставиш на рачун и месо и качамак. Јес' чуо?! Нека буде његова филозофија о његовом трошку. А месо склањај кад га видиш јер Цакер из дана у дан постаје звер. Боље је да га на време убијем, него да буде на оца.

Гиџи се враћа са њушком у рукама.

- ГИГИ: Јел' пуковника, Цале?
- МИКИ: (Трља руку)
Дај ти вино за шампиона и не брини за пуковника.
(Седне у сенку, исцод сценописца)
- ГИГИ: Знам како је Митру кад попије литру.

Чује се бесан лавез. Разбарушен и узбуђен на сцену ујада њуковник Зороја. У сценописцу за праши командир полицје кавијан Мухарем, овога њуја у улози шефа његовог изборног шјаба. Обојици о њојасевима ландарају велике њишиљчине.

- ЗОРОЈА: Ја га месом храним, а он хоће пуковника за доручак.
- МУХАРЕМ: Нахраните звер, мајку вам сељачку јебем!
- ЗОРОЈА: Ето шта је Србија, мој Мухареме. Хране у изобиљу, баца се на све стране, а народ гладује. То њима треба објаснити:
- “Народе, не бацај храну, да не једеш говна!”
- ГИГИ: Дobar је он, добар. Само што не воли власт, а ни она њега.
- МУХАРЕМ: Ма, боље је да га кокнем, шефе, за сваки случај и на вријеме, може још, не дај Боже, нас да поцијепа, ко свињско пувало.

- ЗОРОЈА:** То ти знаш, што си научио, метак у чело је твоја наука, а шта мислиш, има ли он душу?! Немачки овчар осећа и размишља за разлику од тебе. Овамо режи и лаје, а онамо сам себи каже: “Ево зликовца! Носи откопчан пиштољ и маше са њим као црни човек ушима.”
- ГИГИ:** Па, кад му је неко смазао качамак.
- ЗОРОЈА:** Добро. Јесам ја овде експонент из војног музеја, бивши ратник или актуелни играч који треба да спасава ову лењу и непрофитабилну стоку, да је уводим у европске салоне да балега по њиховом ампиру и бидермајеру.
- ЦАЛЕ:** Плаши се ватре, као сваки вук, да му стрела небеска реп не опрљи. Ето о чему он размишља кад грми и сева, кад невреме почне да оргија. Просто цвили од страха.
- ЗОРОЈА:** Где је моја кафа из Немачке? Очекујем тону од спонзора да поделим сељацима.
- ЦАЛЕ:** Тешко да они баш данас дођу. Планина се круни, велики одрони се сурвавају и затрпавају све под собом.
- ЗОРОЈА:** Јесам ли рекао ја да се пребаци челична мрежа преко свих истурених стена и дренира земља тамо где вода подлокава камење и затрпава кланце и путеве.
- МУХАРЕМ:** И-ха! Па не може све то преко ноћи, шефе.
- ЦАЛЕ:** Поготову што су ово наши сељаци, а не твоја војска.
- ЗОРОЈА:** Мислиш да ми је неко за то рекао “хвала”? Кад год прођем твојим селом и подвикнем: “Склањај се стоко, да прође пуковник!” певци френетично кукуричу, кокошке избезумљено кокодачу и беже у облаку почупаног перја, ко да сам ја дивљи лисац и једем пилетину, овце блеје, краве мучу и тумарају по коралу, а он од глади урла.
(*Мухарему*)
Ево, узми овај пладањ и носи му у штенару. Само, пази! Немој сувише да му се приближаваш, да не останем без шефа изборног штаба. И кажи му да зна, да не лаје више на мене: “Ово ти је од пуковника, народног посланика!”
(*Цале обема рукама њрихвајћи њладањ*)
Стави то на терет штаба.

ЦАЛЕ: Жао нам је, пуковниче. Ово је за Немце, твоје спонзоре.

ЗОРОЈА: *(Гледа га љубиво)*
Једнога дана раскинуће ланац, упашће у пансион и направиће покољ међу тим твојим Швабама. Јел' то хоћеш?! Ново крвопролиће на Балкану?!
(Мухарему)
Шта сам ти ја рекао?!

Мухарем грубо узима месо и носи га најоље.

ГИГИ: А качамак са кајмаком и сиром за dedu.

ЗОРОЈА: У Србији нико више чин не поштује. Извадили ме из нафталина, мало очешљали, мало очеткали и шта ме овде дочекује на терену? Уместо српског народа на митингу, дефектна стока! Шака шлогираних стараца и ратних војних инвалида, јебем ли га из ког рата. Ни сами се не сећају, једино што траже неисплаћене ратне дневнице. И још натакарили неке кокарде на шајкаче и шубаре, па хоће краља и... дневнице. Полако, бре, стоко, прво да будем ја па ћете онда и ви доћи на ред. Зато гласајте за мене, ако хоћете краља, а за дневнице ја не знам. Нисам ја никакав деда, сине, него творац нових идеја и борац за њихово спровођење у дело!

ГИГИ: Наш народ има много идеја о томе шта жели. Пуно сања, деда, зато што нико ништа не ради. Само зевају у облаке и предвиђају шта ће одозго да пада.

ЦАЛЕ: Гиги, сине, не замарај пуковника својим опсервацијама, него иди код Нијемаца и нека им барон објасни да им је вук украо јагње, па сад... нек једу хемендекс, а за вечеру ћемо им заклати друго.

ГИГИ: *(Намиђује)*. Јел' Тирила?

СИЛВИЈА: Не! Ја то више нећу да трпим.

ЦАЛЕ: *(Изнервирано)*. Шта, госпођо?

СИЛВИЈА: Па то да се стоци дају имена из нашег светог православног календара.

ГИГИ: Код нас се стока једе, тето. Али пре тога морамо да знамо кога једемо и зашто; мислим, која је његова цена. И како да остане без имена кад оде на онај свет? Јел' то хришћански и православно кад га узем у крило, а оно топло и мрда, и гледа те умилјато да ти

кријеш оштар нож иза леђа. Јер ако стигне да се уплаши страх му укисели месо и после гости одбијају да једу.

Гиђи узме њладањ са хемендексом и балон вина, ођивара врађа од ВИП деђанданса одакле се чује бучна њесма уз њрађињу Лазине виолине:

*“...Tausen wir der kriegeren
An de mitellande Serbien
Kleine trite zu der triten
Nach bis Stanboll verlauten...”*

Врађа се за Гиђијем зађворе, музика уђишне.

ЗОРОЈА: Шта је, бре, ово, Џакери? Моје даме! Српски народе!

СИЛВИЈА: Али, они их кољу, пуковниче. Сасвим мале љупке животиње, нечије бебе са њушкицама из којих још тече мајчино млеко, кољу. Мешају им млеко и крв.

МИКИ: *(Из сенке)*

А можда то и није баш све тако. Можда је то само илузија, мадам. Није ли најважнија реалност да увек мислимо да смо добили баш оно смо наручили. И није ли кафана баш место у којем се најчешће мешају реалност и илузија?

Улази Мухарем.

МУХАРЕМ: Неће да једе. Само је опоганио онако дивно печење.

ЗОРОЈА: Шта се ово овде, Мухареме, мени подмеће? Зар ја да доживим да Немци у сред Србије слободно певају своју “Лили Марлен”? И зар је Немачка толико пропала да своју пруску химну од које су се тресле гаће Европи сад на турском лелече као да оца завија са минарета.

МУХАРЕМ: Боље ми њих да не љутимо, шефе. Да не повуку кафу пре но што је поделимо.

ЗОРОЈА: Зар у том грму лежи зец? И сад се питам где је наша перспектива: у америчком капитализму или у европском фашизму?

МУХАРЕМ: Осим тога није то исламизирана “Лили Марлен”, већ наша родољубива песма “Играле се делије на сред земље Србије”, само на немачком.

МИКИ: *(Из мрачног ћошка, сакривен у дубокој сенци, исђод сђеђеница)*

Еј, Хитлере, јебо те ђаво, што те не пусти бар мало да

провириш из пакла да видиш како се твој рајх слободно шири по целој Србији и свуда је запишава по старом швапском обичају.

ЗОРОЈА: Ко је то? Ко се то овде крије у мраку? Нек изађе на светлост!

Мики изађе из таме, сјане на сред собе, укрути се у сјаву мирно, оширо салутира пред пуковником "Хајл Хиллер и зајева из свеџ гласа. Ускоро му се придржи вокална прајња из суседног дејаданса, па чак и Цакеров промукли лавез.

МИКИ: "...Uusere beide Schatten
Sah'n wie einer aus
Da wir so lieb uns hatten
Das sah man gleich daraus
Und alle Leute sole'e es seh'n
Wenn wir bei der Laterne steh'n
Wie einst Lili Marleen..."

ЗОРОЈА: *(Издере се)*
Тишина!
(Све ућути. Чује се само промукли Цакеров лавез)
Шта ћеш ти овде?
(Обрати се командиру)
Зар он није у затвору?

МУХАРЕМ: Је ли, бре, шта ћеш ти овде? Зар ти ниси у затвору?

МИКИ: Не могу ја доживотно да будем у мардељу само зато што се његова ћерка заћорила у мене.

Дуџа пауза.

ЗОРОЈА: То је оно што ја све време говорим, мој Мухареме. Наше друштво је корумпирано. Робијаше се слободно шетају по монденским одмаралиштима, курве отворено ординирају, нема реда, а неће га ни бити све док дисциплиновани људи гвозденим начелима не узму власт у своје руке. Видиш и сам какав је јавашлук овде зацарио. Зовеш на митинг, ти – командир полиције, говорим ја – пуковник, који је лако могао бити генерал, да ме она влашка дроља није пре времена пензионисала, а они ми шаљу питомце неке институције за ретардиране десперадосе и тупамаросе. Еј, Србијо, набијем те на... турски колац да не арлаучеш свој дерт жебени, алкохолни који те ослобађа и греха и сваке одговорности на овом свету.
(Обраћа се боксеру)

А тебе да видим на оном, другом, у паклу ми да се грејемо, а не да ми овде ложиш ватру у желуцу и дижеш температуру док сам не изгорим и спалим све око себе због тебе битанго преиспољна и олошу кафански.

(Крчмару)

Зато ми њега склањај с очију, бар док сам ја овде, док вршим мисију, јес' чуо?! Да га више не видим, јер ако га још само једанпут сретнем не верујем да ћу моћи да се уздржим. Крв има да падне!

ЦАЛЕ:

(Жовијално)

Ама, “понајважнија ствар је”, што рече Гоце Делчев, “да биднемо човечи” а ја додајем и да плаћамо кафанске рачуне, да заборавимо старе дугове и почнемо живот из почетка. Ево, иза вас је једна велика неправда, али пред вама стоји нова политичка перспектива и концепт нове власти којом сви треба да буду задовољни. И мирни грађани и ратоборни криминалци, свако треба да буде стимулисано новим развојним пројектом како је то данас у евро-атланском глобализму и исламском тероризму. Зато, шефе, овде су, поред немачке кафе, потребни напухани словеначки балони, кинески змајеви од хартије, црвени рефлектори, венци од крепа и шарено цвијеће из Холандије. Знате ли ви господо и госпође разуме се, колико позитивне енергије у ово шупље вријеме уносе разнобојне латице, као што то осјећа сваки инсект? Он ти, бре, има и рило и нос да долети из далека тачно тамо где треба и кад треба да покупи наш традиционални мед. Само што сунце изађе иза брда, ето ти њих у ројевима. Неко из Париза, неко из Лондона а има и онијех из далеке Москве и још даљег Вашингтона. Па тако и прост народ, ко мајмун на банану, тражи културу, хоће умјетнички програм. Још ако осјети мирис бесплатне кафе, то ти је њему мед за душу, а не суви политички говори и дискриминације.

ЗОРОЈА: Шта тртља овај, Мухареме, разумеш ли ти њега?

МУХАРЕМ: Шта тртлаш, море, ти, нико те не разумије.

ЖЕЉКО: Овде се добро једе и пије, али се власт слабо поштује, шефе. Мене шиканирају само зато што радим за владу. Али то није оно на шта сам хтео да вам скренем пажњу. Моја дужност је да вас упозорим да се шушка о некој завери, додуше још не знам каквој, али изгледа да је реч о курви.

- ЗОРОЈА: Каквој курви?
- ЖЕЉКО: Лили! Зар вам то ништа не говори? Лили се зове и уметница је у свлачењу. Жонглира стриптиз.
- ЗОРОЈА: Ја сам војник и немам везе са жонгleraјем, циркусом и куплерајом. Моја ћерка Зоја, можда, али она не ради у варијетеу већ у националном театру и игра балет. Она је уметник у “Жар птици” Стравинског.
- ЖЕЉКО: Па и та Лили је, само што она има високу тарифу.
- ЗОРОЈА: А шта ви овде радите? Жонглирате, такође?
- ЛЕЛА: Господин Домуњи је у лову. На златиборског медведа.
- ЗОРОЈА: Шта, шта?! Нисам знао да овде има и зверова који слободно шетају. А јел’ имате адекватно оружје? Пушку, на пример, које је марке и ког калибра носи зрно?
- ЖЕЉКО: *(Поклони се учтиво)*. Жељко, господине посланиче. Жељко Домуњи, начелник у владином Секретаријату за робне резерве. Имам парабелум.
- МУХАРЕМ: Зар парабелумом на медведа?
- ЖЕЉКО: О, не... Ја имам кавез са шупљим шипкама које на ветру свирају као оргуље у келнској катедрали.
- ЛЕЛА: Намерава да га музиком намами и живог зароби. Без насиља према тако узвишеним симболима природе.
- СИЛВИЈА: Зар да пуца у поноситог горштака?! Да га, не дај Боже, рани у шапу или да му метак рашчеврљи чељуст?
- МИКИ: Да више никад не може да пољуби мечку.
- ЗОРОЈА: Необичан случај, заиста оригиналан. Ви сте храбар човек, младићу, ако тако голоруки на звер, а тај кавез од чега је? Мислим, је ли довољно безбедан, од солидног материјала? Да се медвед не отме?
- ЖЕЉКО: Е, па, то у ствари не знамо. Мени су узели кола а кавез је спакован у гепеку. Нисам успео ни да га скинем.
- ЛЕЛА: Успут је веома јако хучало, гудило готово као кроз оргуље, док смо путовали овамо. Као да смо све време ишли кроз кањон.
- ЖЕЉКО: Служба га је спаковала и упозорила ме да је на путу сасвим могућа нека необична музика, али тврде да ће медвед у њему бити опуштен, чак радостан и да ће тај хук ветра кроз решетке деловати позитивно на његове живце, јер кажу да тако ветар завија у гудурама где он

живи. Једино што не смем да га физички повредим јер је Друштво за заштиту животиња повезано чак и са британском круном.

МИКИ: Зато Швабови, онако темељно ћорави, пуцају на све стране. Нико није сигуран од њих.

Зороја погледа уишћино у Мухарема.

МУХАРЕМ: Жао ми је, шефе, али ми немамо никакве ингеренције над њима.

Чује се нека ѓалама, измешане српске и немачке речи, ѓужва нека.

ЦАЛЕ: *(Изнервирано)*

Е, неће наш човјек у Европу, па Бог! 'Оће у пољски клозет, јебо га отац у вр' врцате гузице! По други пут данас долазе да бију Нијемце. Ђе је Гиги да му кажем да пусти Цакера на њих.

(Виче)

Гиги! Гиги!

Улази Гиги и уноси ѓладањ са ѓечењем.

ГИГИ: Цакер препустио печење Нијемцима. Гледа ме мрко и режи само што не каже: "Носи то њима, а мени дај мој качамак са сиром."

СИЛВИЈА: Али, то је пас опоганио.

ЦАЛЕ: Ма ѓе опоганио? Ма шта опоганио? Чист је он, чист као сунце, мој Цакер.

ГИГИ: Нијемци су прљави. Пишају ѓе стигну.

МИКИ: Он просто није канибал.

ЦАЛЕ: Шта хоћеш са тим да кажеш?

МИКИ: Препознао је своју сорту у месу, ето шта. Било је то јагње ко што сам ја Тутанкамон и Метузалем, заједно.

ЦАЛЕ: Значи ја уваљујем фалсификат гостима?

МИКИ: Ма, дао бих ја њима мишомора, уместо Мићка. Прождерали су они више људи но сви нилски крокодили заједно. Половини Европе се ни гроб не зна.

ЦАЛЕ: Шта хоће сељаци? Да праве хајку или да бију Нијемце?

ГИГИ: Не знам шта да радим, Цале. Из цијеле околине долазе сељаци да купе карте. Чули су да има стриптиз код Цакера. Узалуд им говорим: "Људи, рано је, сад ће Нијемци у лов на међеда, програм је тек увече и само

за пансионске госте!” Али они не маре, хоће, кажу, на вријеме да заузму мјеста. Сад не знам што ћу. Да им продам улазнице ил’ да пустим Цакера на њих. Бојим се да не навали на Швабе, заједно са њима. Чуо сам како се договарају да их бију.

ЦАЛЕ: Нек узму варјаче и кашике, па удри у шерпе и лонце право на међеда. И још сваки дудук у уста, ко нема може и обична трска па удри: свирај, бучи и арлаучи док га не поћерају из брлога. А карте по четири евра за столицу. Ко има дијете, ил’ старог родитеља наплати му пола цијене, ал’ да му сједи у крилу.

МИКИ: *(Узбуђено)*
Ево, узми мене, газда, за избацивача. Није ствар само у голој снази, важно је ту искуство и вештина. И свето тројство. Видећеш колико ћу брзо да рашчистим терен.

ЦАЛЕ: Згураћемо клупе, наместићемо трonoшце, збићемо се мало. Сви ће да стану. Нека их, и они су људи, жељни свијета и културе. Него, носи то месо. Носи гостима.

Гићи са ѿладњем изађе.

ЗОРОЈА: Шта је Мики? Хоћеш мало да прошеташ Швабе кроз шаке? Још си киван на Шнела који те је декласирао у првој рунди.

МИКИ: Ти си то наместио, председниче. Мислиш да се ја нисам распитао, да не знам ко је наредио тренеру да ми лабаво веже пертле на ципелама? И то само зато што се твоја ћеркица уметница заћорила у мене. Јесте она уметница, шефе, и ти то знаш боље од мене, ал’ не у балету у Националној опери, већ на шипки у Кристал бару. Тамо Зоја сваке ноћи пружа своје уметничке услуге. У кревету, на столици, на полици, зависно од тарифе коју је спреман да плати уживалац њеног сексуалног умећа.

ЗОРОЈА: Ма ја ћу тебе, псето...
(Ойќојчава ѿшићољ. Мухарем ѓа хваћиа за руку)

МУХАРЕМ: Не, шефе. На задатку смо.

ЗОРОЈА: Ма који задатак да му ја матер мангупску јебем?! Зар ја да спасавам ову усрану отаџбину а он да сере по мом херојском делу?! Зар ти не чујеш шта ми све бараба говори?! Како ме врећа! Мене и моју породицу.

- МУХАРЕМ: *(Приђе боксеру, љовори му хладно и ѿихо, ѿрофе-сионално)*
Слушај, слино! Немој сад да те вежем за ову фуруну и зовнем патролу да те успут баце у неку јаму.
- СИЛВИЈА: Господо, молим вас, господо! Шта вам је? Ја само мислим да је он мало више попио, иначе је сасвим добар дечко. Па није њему лако да се целог живота бије за голу егзистенцију, да цепа цепанице па кад га нека од њих случајно одалами, он за дуже време не зна о чему се ту, заправо, ради. Али, зато он има душу, молим вас, и тело, и тело запето као струна. У његовом срцу има места за све, само не треба помињати лов на медведе. Таква неправда у шуми, где свака звер има своје уточиште, њега дубоко узнемирава.
- МИКИ: Бежи од мене грозна бабо! Нека ме неко спасе од ове луде, похотљиве жене. Зар мислите да сам толико пијан да не примећујем како ме све време гледа, како ме погледом мези? Зар она мене да штити и то од кога? Од ове полицијске дупеувлаке и његовог газде, излапеле пропалице која хоће власт да се обрачуна са свима онима који су му ускратили уважавање и обожававање, који су му одбили апсолутну послушност, кога су због непримерене суровости из војске избацили. Дисциплина је његово главно начело и једини политички програм, али то, разуме се, не важи за њега, разузданог, примитивног малог тиранина који је рођену кћер избацио на улицу да се курва за голи живот.
- ЗОРОЈА: То није истина! Сама ме је напустила!
- МУХАРЕМ: Ма, чекај, чекај, мали скоте, да ти ја покажем како се обраћа старијем, гњидо пијана!
- ЛЕЛА: И неупоредиво важнијем.
- Зороја и Мухарем оћкојчавају фућроле и ваде ѿишићоље. Силвија увређено ѿлаче, а Цале се исћречује између њих.*
- ЦАЛЕ: Не у мом дому!
- СИЛВИЈА: Чиме сам ја то заслужила, те речи и такав однос према мојој спонтаној родитељској бризи? Сви сте видели, ја у најбољој намери, несуђене мајке, да спречим зло, а он мене грубо вређа. Уосталом он мени није ништа и ја дижем руке од њега.
- МИКИ: Па наравно. Дуже руке кад не може ноге.

СИЛВИЈА: Радите са њим шта хоћете. Убијте ђубре!

ЦАЛЕ: Не за име божје! Немојте људи, господо, браћо! Зар у мом пансиону да убијете човека?! Ја знам да ви можете, имате право, да сте незаслужено извређани и изазвани, али да неко пуца у мога госта, то не би био само његов крај.

Дохваћив своју љуштуру иза њезге и рејетира је. Сцена је најтеља. Враћа се нагло отворе и ујрчи Радован, златборски сељак. Он стоји без речи, са кајом у руци и љеда унезверено.

ЦАЛЕ: Шта је било, Радоване?! Шта зеваш ко сојка на југовину? Говори!

РАДОВАН: Па не знам... шта ћу...

ЦАЛЕ: *(Точи му ракију и љружа)*
Ево, шта ћеш! Љута ко оса, жута ко дукат!

РАДОВАН: *(Појије на екс)*
Аух, брате!

ЦАЛЕ: Ево једну да ти мозак освјежи и језик одријеш.
(Поново му сипа. Радован ља љеда нејоверљиво)
На рачун куће!
(Нагло је искрене не љрејнувши)
Шта би?! Говори сад!

РАДОВАН: *(Тихо, једва се чује)*
Несрећа, Цале, љута погибија!

ЦАЛЕ: Ма шта кажеш? Сељаци побили Нијемце?! Јесу, бре, они, нормални?

РАДОВАН: *(Још љише)*
Бојим се да нема ништа од тог твог вечерашњег програма.

ЦАЛЕ: Зашто тако мислиш?

РАДОВАН: *(Почне љласно да се смеје)*
Гости су ти се, заједно са аутом стровалили у провалију.

ЖЕЉКО: *(Скочи)*
Што се он смеје? Волео бих да знам у чему је ствар и шта је ту смешно. Ја, лично, знао сам да се нека грдна несрећа надвија над моју главу. Говорио сам ја: “Људи, овако страшно време не слуги на добро.” Само, откуд ви знате, господине, да је баш мој ауто пао у понор? Да није неки други? Овде има још оних који возе по

оваквом времену.

(Радован се церека)

Овај народ је луд! Господине!

МУХАРЕМ: *(Приђе му с леђа и удари ђа снажно по зајшиљку)*
Што се смијеш, будало?!

РАДОВАН: *(Загрцине се и кашље)*
Ко, јел' ја?!

ЖЕЉКО: Боже, нисам ваљда ја.

РАДОВАН: *(Говори Мухарему)*
Па, не знам. Ја нисам видио ништа, господине. Али, врљави Стојко јесте. Он је све видио. Стојко каже да је лијепо видио тај ауто са неким великим сандуком на гепеку,
(Поново поочиње да се церека)
из кога се чује такав лелек и запомагање као да се бесне лисице међусобно кољу. Све нешто као...
(Неочекивано из свег гласа завршиши)
...И...хи...хи...хи...

Врисак се претвори у хистеричан смех. Зороја и Мухарем се у неверици погледају.

ЖЕЉКО: То је мој кавез!

РАДОВАН: Е, сад, да ли је гром направио одрон, или је међед, кога је тај исти гром истјерао из јазбине, изненада скочио пред њих и преврнуо се заједно са њима у амбис код Јола воденице? Шумар Стојко каже да је можда баш та комендија ишћерала међеда из брлога. И њему се од ње слошило, а једна зелена буква се пред његовим очима начисто осушила док је повраћао неку жуту киселину право у њен коријен.

ЦАЛЕ: А је ли неко умакао из кола?

РАДОВАН: Стојко каже да је видио само неки пожар који се сурвава низ литицу и чуо рику међеда и грозне крике који су одмах замукли. Стојко каже и то да му се у оној густој магли учињело да је видио неку сенку како са кофером, преплашена од међеда врисну и побјеже главом без обзира, све уз честар.
(Вршиши)
И...хи...хи...хи...

ЗОРОЈА: У, јебо те, овде, изгледа, нико није цео.

- РАДОВАН: И да су птице заграјале од неког силног мириса и попадале у ону рупу ко да су дрогиране. Многима су се крила запалила и летеле су околу и крештале ко крилати ђаволи из пакла. Не зна се шта то може бити, а Бога ми, не знам ни ја.
- МИКИ: То је она! Њој ни ђаво не може ништа а камоли медвед. Никада се не одваја од кофера. Ту држи своје крице које свлачи пред публиком. Сваки део тела открива тако да ти нерви подрхтавају и знојиш се, брате, као свиња, од неке пожуде коју је Лили уздигла до савршенства. Сви се туку око ње, а кад најјачи остане сам на попришту, она му приђе нежно као мачка и нокаутира га као мечка. Увек одабере онога који је највише пострадао због ње.
- ЛЕЛА: То је зато што је девојка суптилна.
- МИКИ: Па кад јој је генетска структура армирана!
- ЖЕЉКО: Ма шта се сад она мене тиче? Мој ауто лежи негде беспомоћно, на дну провалије, можда разлупан, можда у пламену заједно са лешевима својих отимача.
- ЛЕЛА: Какав страشان крај за један владин пројекат!
- РАДОВАН: Их, што би' волео и ја да видим змаја и ђевојку!
- ЦАЛЕ: Нема више оклапине као Цала. Него иди у дрвару да насижечеш дрва, па кад постигнеш четири евра, дођи по карту.
- РАДОВАН: А колико је то?
- ЦАЛЕ: Њихов евро, наш метар. Ајде, пожури да стигнеш до довече.
(Ошвара му улазна вратица)
- РАДОВАН: *(Одлазећи)*
Е, љепота у ђевојке је равна небеској сили. Запали човјека, кад га погледа, ко гром шуму у сред лета...
(Оде)
- ЖЕЉКО: Идемо и ми, господо! Молим вас, ја вас преклињем, дајте тракторе, упрегните стоку да га извучемо из рупе.
- ЦАЛЕ: По оваквом времену и густој тами ни рис не би напустио свој брлог. Сутра, ако се раздани, и полиција изврши увиђај.

- МУХАРЕМ: Полиција прво мора да одради митинг.
- МИКИ: Све време те нешто гледам, докторе, па ми те чисто дође жао. Потрошио си живот на своју каријеру а изгледа да си стекао само тај ауто.
(Облачи јакну)
Идемо да га вадимо оданде.
- ЖЕЉКО: Где? Шта? Ви и ја, сами?
- МИКИ: Можда није тако страшно као што шумар прича. Сељаци су сујеверни. Ни ђаво није толико црн колико изгледа у мраку.
- ЖЕЉКО: Али, нама су неопходне справе, неки тегљачи, булдожери, стока бар.
- МИКИ: Па да на лицу места видимо шта је потребно. Не можемо одавде то да знамо. Ја имам јаку батеријску лампу, а ви... пуковниче, ви... будите овде. Можда однекуд наиђе изгубљена овца. Ако се вечерас програм ипак одржи, доћи ће народ, видећете. Моћи ћете можда ипак да одржите свој промотивни говор. Ко зна? Могуће је да им се допадне. Необични су наши сељаци. Поштују једино оно што не разумеју.
(Чује се неко чудно завијање које ђодсећа на хук ѓудура и кланаца)
Охо! Изгледа стиже и сам господин ђаво на својој космичкој метли. Чујете како трешти и завија? Ко зна? Можда нас он сам пребаца до пакла.
- Сви ослушкују. Зороја ђриђе хладно Микију.*
- ЗОРОЈА: Дајем ти часну официрску реч да ћеш се ускоро тамо наћи.
- ЖЕЉКО: Шта, шта?! Па то је, изгледа, он, мој опел! Ох, та музика оргуља, тај мистични пролазак ветра кроз цеви мога кавеза! На аутопуту бих га препознао, а камоли овде, у овој пустоши.
- ЗОРОЈА: Идемо Мухареме. Горе у апартмане. Да припремимо говор, да видимо шта сељацима можемо да обећамо.
- МУХАРЕМ: Без оклевања све, шефе. Чим се роде – пензија! Више не морају да мисле на живот. Све им држава обезбеђује. То је твој програм! Укидамо сваки рад и обавезе. Уводимо деџи додаток за цео живот.
(Одлази уз стџейенице)
- ЛЕЛА: Каква заносна, каква дивна музика! Јел' да, Жељко? Хендлове "Муке по Матији".

ЖЕЉКО: То су они, Лела! Ипак су стигли! Господе, хвала Ти! Хвала ти Творче! Ти, који си подигао кулу Вавилонску само да народима помешаш језике, знаш колико је реч збуњујућа. Нека је свето име Твоје! Уосталом, зашто морамо да се разумемо кад све иде како треба. Шта ће нам разговор? О чему да причамо? Само да збуњујемо једни друге.

Улазна врати се отварају и улазе Лаки и Шварц,

ЖЕЉКО: Стигли сте, хвала Богу! Све вам опраштам, само ако је он како треба.
(Истирчи напоље)

МИКИ: Где је она? Лили?! Шта је са њом? Зар није кренула са вама из Ужица?

ЛАКИ: Ма кад ова будала навалила из све снаге. Кретен!

ШВАРЦ: Не би јој круна пала са главе.

ЦАЛЕ: Шта је било, Црни? Видео сукњу па заборавио где сам те и зашто послао. Заборавио на живот свој.
(Узима њушку)

ШВАРЦ: Не греси душу, тако ти Бога, Цале. Шта сам ја ту крив, ако сам такав? Нико не може против своје природе.

ЦАЛЕ: *(Рейтира њушку)*
Дирао си моју гошћу. Моју реномирану умјетницу.

ШВАРЦ: *(Падне на колена)*
Ма не, људи! Не! Него је дирала она мене.

ЦАЛЕ: Како те дирала? Физички?

ШВАРЦ: Више психички. Шта ја ту могу? Она сједи онако закопчана до грла и гледа ме као змија жабу, а ја се знојим и није ми добро. Све ми нешто вуче волан у лево, а удесно, Цале, удесно, лепо у глави видиш како се свалчи до гола. Е, кад је скинула прслуче и кренула на гаћице, најће један црни аутомобил који јури неког међеда и иде право на нас. Ја станем и видим међеда који све то гледа. Шта је, бре, ово, мислим се ја. Неки сан ил' лудило неко? Таман мислим како ме је вјештица зачарала кад онај ауто удари у међеда и сви одоше у провалију, а она ме, као куја нека, угризе за руку и бјеж' уз брдо. Ево, погледај, Цале, није да лажем, видиш њене зубе на мени, па сам процијени. Вучица!

ЦАЛЕ: *(Удари ђа кундаком и изврне на ѿод)*
 Слушај, Шварце, битанго дебилна. Ишао си са мојим Гигијем у школу и знам колико си бистар. Ни Цакер не обраћа никакву пажњу на тебе. Кад станеш крај њега он само подигне ногу и запиша те. А зашто, шта мислиш, зашто те Цакер не цијени? Зато што је пас господин, а не примитивна сељачина као ти. Али, ја, не! Друго сам ја. Дао сам ти кору љеба, па хоћу да знам јеси ти њу дирао, или ниси.

Шварц ђуѿи.

ЛАКИ: Него шта је, Цале. С обе руке заграбио, ко жедан крчаг.

ШВАРЦ: А што ме она тако гледа?

ЦАЛЕ: Како те гледа?

ШВАРЦ: Па... ко змија жабу.

ЛАКИ: Тако гледају све курве, будало.

ЦАЛЕ: *(Одалами и њеђа)*
 Прво, она није курва, него професор и славна умјетница! То што има програм код мене може да јој повећа углед, не само на Златибору него и код њемачких туриста који су дошли чак из келнске катедрале да је виде. Да виде анђела ко њихову обнажену Богородицу на горском кладенцу. Тешко вама ако за програм не стигне на вријеме.

ШВАРЦ: Па, сад...

ЦАЛЕ: Шта сад? Шта сад, мајмуне? Зар вас двојица да ме упропастите? Зар сте заборавили да сам вам дао улогу, да вечерас у програму, на челу са мојим Гигијем, треба да глумите кинеског змаја који однапред бљује ватру, а отпозади испрђује громове?

ЛАКИ: Све сам му ја то говорио, Цале, али он је усјактао очима као вампир и кидише ко да ће да је растргне и живу изједе. Толику глад у животу нијесам виђео.

ЦАЛЕ: Ено, цео депаданс туриста је чека, а и сељаци су почели да купују улазнице. Господин пуковник треба да одржи свој говор. Само прво међеда да нађу и да га убију.

СИЛВИЈА: Уколико није изгорео у пожару.

ЦАЛЕ: То је јединствена прилика да се наши сељаци мало културно освјеже и политички освијесте. Зар не знате шта сте све довели у питање? Чију све каријеру, какав прогрес и уопште напредак за цијелу ову сиротињу. Ако им кажем Шварце, да си им ти отјерао умјетницу, набиће те на колац. Неки су прешли пјешке и по петнаест километара. Старији људи довели унуке да баце поглед, да звирну мало на велики свијет, да виде да није живот само стока и оштри планински вјетрови. Да има ту још штогођ.

Улази Гиџи и са враџица виче.

ГИГИ: Стриптиз код Цакера! Јел' тако, Цале!

ЦАЛЕ: Како иду карте?

ГИГИ: Све је распродато!

МИКИ: *(Виче)*
Тако је, Гиџи говнождеру!

ГИГИ: И ја! И ја!

ЦАЛЕ: И ти! И ти, сине! Само кажи Цалу шта!

МИКИ: Сви ми! Сви! Сви ћемо да отворимо душе и вечерас заиграмо као земљотрес, да се подигне ветар и отера дубоку чаму из наших снова. Нека нас румена зора времена дочека на ногама, нек нам сунце донесе нови дан да живот више не буде туњав и муљав и да нас у његову дубину не воде увек исти муватори који нам са трибина певају полетну химну: "Данас јеси, сутра ко зна где си!" У чабру, разуме се, где смо. Цео живот потопљен у влажну тугу; и јуче, и данас, и сутра! Погледај само ову цветну башту око мене! Овлажена старост и суви дебили у најбољим годинама! И докле ће то да се репродукује као наш народ, као разуларена стока која зна само за обест и бич, иако једно друго искључују. Имаш бич, немаш разулареност, имаш разулареност и немаш ништа друго. То је живот овде! Нико не зна зашто живи и чему све то води. Ко је родоначелник ове идеје, идеје о Србији? Зар Срби не виде како су други срећни, како верују у радост, у успех, у љубав, у Бога? Како су у европским градовима укинули мрак, како вера шљашти и нада цвета?! А овде, влага! Влага у души, у очима, у ушима, влага у летњиковцима, у селима и градовима, све се повија ка

земљи и леже у њено блато где дуго, дуго трули. И ништа не измиче овој контроли распадања, ништа не подиже главу изнад тла. Само злокобно вијори неко црно корење које грабљиво хвата за ноге оне који се нису дали, који су се залетели у скок из ове таме и који су ипак, на крају ухваћени и приземљени за храну наших ораница, за семе у бразди, за леш у гробу. Ето шта је Србија данас!

Улази Лили, мокра, раичућане косе. Тишина је њој њуна. Сјуштиа своје коферче на њод, зајим њилази Шварцу и љледа ља ѡрезиво, са мржњом.

ЛИЛИ: Је ли ти, скоте геачки! Нападаш жене без одбране. Шта је?! Што ме гледаш, пичко сељачка?! Не може да ти се дигне ако жену не повредиш, ако је силом не нагузиш, ако јој главу не одсечеш, лешинару!

ШВАРЦ: Ја...

ЛИЛИ: Шта ти?! Ко си ти, црвићу, и курац ти је црвић, ментални болеснику?! Што сад не навалиш на мене кад си на светлости, кад постоји одговорност за твоју прљаву, свињску страст, свињо знојава? Знаш шта ћу да ти кажем, шта си, бре, ти, међу људима? Једна водоравна нула!

Измахне руком и једним чистим крошеом ља нокаутира. Шварц се ѡрући као ѡроштира. Лили ља дуго са ѡрезивом и у ѡиштини љледа.

ЛАКИ: *(Повлачи се у сираху)*
Ја у томе нисам учествовао, чак сам му и говорио, Лили, али он је намах изгубио памет. Умало и сами да страдамо, као они у лимузини што су се сударили са међедом.
(Ућути)
Укочио је у последњем тренутку.

ЛИЛИ: Ко је овде Цале?

ЦАЛЕ: Алал ти вера, принцезо. Шварц је добио оно што је заслужио.

Лили ља ѡсмаира.

ЛИЛИ: Стави кафу.

ЦАЛЕ: Добићеш, Лили. Ево, одмах ће Гиги да скува. Само реци какву пијеш.

ЛИЛИ: А ти ћеш добити курац у дупету уместо душу у рају. Јел' се овакви болесници шаљу по мене, уста те мртва јебем?!

ГИГИ: Јел' да буде слатка, ил' горка?

ЛИЛИ: Без шећера.

Гиѣи изађе.

ЦАЛЕ: Зашто?! То је живот, мала моја. А ти... ти си умјетник живота, хоћу да кажем, живи умјетник за народ, који, чим те виде, свима подиже тензију. Отвараш оптимизам својом игром, нове хоризонте! Свако има свој ниво, Лили, и сваки ниво има своју публику.

Одозго силази ѣуковник Зороја, али кад ѣримѣи сцену он сѣане за ѣренуѣак.

ЛИЛИ: Шта?! Ја треба да играм за твоје лешинаре а ти шаљеш Џека Трбосека по мене. Шта ти мислиш, да сам ја себе нашла на твојој сељачкој депонији, да сам измилела из балеге као цревна глиста која само тражи ново говно у које ће да се ували.

ЗОРОЈА: *(Силази)*
У нежној свили си ти расла, девојко. У меком памуку, на белом перјаном јастуку, под вуненим ћебетом и топлим јорганом. Како свака љубимица у изобиљу љубави и најбоље хране. Затрпана луткама и играчкама, хаљиницама, панталоницама, јакницама, сокницама и италијанским ципелицама. А сад, шта је ово, Зоја? О чему се ту, сине, ради и какав је то страشان гнев у теби? Ко те је увредио?

ЛИЛИ: Шта, шта?! Откуд овај овде и ко ми је њега привео? Зар ти мислиш да ћу ја пред њим да се свлачим гола, стрводеру? Мајку ли вам сељачку јебем, тако значи хоћете, ви сељаци, мене да понизите, највећу звезду секси шоу бизниса!

МИКИ: *(Из сенке, исѣод сѣеѣенишиѣа)*
Лили, Лили... Знаш ли ти уопште где си дошла, међу какву гамад? Још у животу ниси тако дубоко загазила.

ЛИЛИ: Мики, хвала Богу, ту си. Зар ме ниси ти звао? Добила сам твоју поруку и одмах кренула овамо.

МИКИ: Био сам пијан, Лили! Пијан и страшно усамљен. Пожеleo сам да те видим и одмах заборадио. Хтео сам да умрем, да се обесим о куку на плафону. Мислио сам, ако је некад на њој висило суво месо, нека сад мало са ње ландара твој Мики, кога си оставила.

ЛИЛИ: *(Гри ђа и љуби)*
Али ја тебе никад, никад нисам оставила. Ти се се тако тешко напио да се уопште више ниси трезнио. Био си мртав за мене, за себе, просто си умро, ниси био жив и ја... ја нисам знала шта да урадим, како да будем твоја кад ти ниси био ничији, ни свој, ни мој, једноставно ниси постојао. Али, сад сам ту и не дам те никоме, ни алкохолу, ни њему, мом оцу, нико не сме да ти приђе а камоли да ти науди, јер ти си, Мики, само мало дете изгубљено у својим ужасним емоцијама и још ужаснијем свету. Сад смо ту, па макар и у овој вукојбини, али заједно, мили Мики, љубави моја једина.

Улази Жељко.

ЖЕЉКО: Ах, и ви сте стигли.
(Поклони се оштро, војнички)
Начелник Домуњи, госпођо, у министарству за робне резерве. А ово је Јелена, коју сви зовемо Лела, моја најближа сарадница.

Лела учини кникс.

ЗОРОЈА: Зоја, сине, шта ћеш ти овде?

ЛИЛИ: Јебеш ли га шта ћу. Због хонорара, ваљда. Од нечега мора да се живи. Него, шта ћеш ти овде? Да немаш и ти неки хонорар?

ЗОРОЈА: Ти знаш да никада није била реч о новцу.

ЛИЛИ: Наравно, Зороја. Наравно. Принципи су у питању. Код тебе увек принципи, али кога и колико то кошта, јебе ти се. Важно је да нису јефтине. Увек покривени големим разлозима, да можеш да се размахнеш, да запливаш у туђој беди којом храниш свој понос. Никад ниси био наиван, Зороја.

ЖЕЉКО: И ја сам схватио, госпођо. Одједном све сам разумео, суштину живота, у чему је тајна. У срећи! Треба бити срећан, и здрав, разуме се, и богат, и успешан! Ту се круг затвара. Ко успе, доноси себи срећу, а ко је срећан, тај је успео!

- ЗОРОЈА: *(Дискрејино)*
Шта трабуња ова будала?
- ЖЕЉКО: *(Занетио, не ѿримерејује ѿуковничково негодовање)*
Ето, пуковниче, драги, будала, него шта, ако је срећан, шта ће му памет. То је порука живота и нека то буде ваша основна предизборна парола. Јер срећном народу не треба ништа, пошто је већ срећан! И напољу се сунце поново рађа, а он, мој опел, опран росуљом и угланцан сунцем, пева као славуј; онако сребрн и метализе, под његовим оштрим зрацима, сјаји као демон. Једино што му је браник мало загребан, иначе, све на месту. Детаљно сам га прегледао. И тапацирунг, и гуме, и мотор брунда задовољан што се из опасне авантуре извукао жив и здрав. Чак је и кавез ту, поносит и чврст чека свог првог медведа, да нам више нико стоку не напада и гура путнике у провалију. Да читав крај буде безбедан и леп као Алпи са омота за швајцарску чоколаду. Јер ви, шефе, једини међу нама, напаћеним чиновницима, најбоље знате како до бољег живота, у чему је тајна. У народној срећи. То је унутарњи квалитете и не може се спољним средствима ометати. Као код Индуса који је схватио да је само мртав човек недодирљив као Бог, иако у пракси немоћан. Познате су вам уске стазе и широки булеварии народног препорода, путеви у будућност. Зато сам и одлучио да вам у кампањи помогнем максимално. Ево, возићу вас од ћувика до ћувика, од сељака до сељака, да уз музичку пратњу мога кавеза навестите, јасно дозначите перспективу која се негде у даљини са небом спаја. И Лела ће, ако треба, да откуца сваку вашу поруку, да понуди кључеве трезора који тврдокорно чува наше народно богатство, нашу националну енергију.
(Долази Гићи из дејанданса и на ѿслужавнику носи кафу и ракију)
Имамо и лаптоп и штампач у боји тако да ваше мисли можемо да илуструјемо модерним дизајном пуним слатких снова и удобног осећања будућности.
- ГИГИ: Једна горка за слатке снове, а ту је и љута за разочарану душу.
(Гићи изађе)

Из суседне џросџорџе чује се џромко џевање Немаца уз џраџњу баронове виолине.

HEMЦИ: “Schon rief der Posten,
 Sie blasen Zapfenst reich
 Das kann drei Tage kosten
 Kam'rad, ich komm sogleich
 Da sagten wir auf Wiedersehen
 Wie gerne wöllt ich mit dir geh'n
 Mit dir Lili Marleen...”

*Њих ускоро надјача хор сељака са џесмом:
 “Иџрале се делије на сред земље Србије,
 Сиџно коло до кола, вило се до Сиџамбола...”*

Такође се чује лавеж Џакера као најава надолазећих доџађаја.

СИЛВИЈА: О, не брините. Добри Бог ће се постарати да нико не оде из свог живота пре но што искуси праву патњу.

ЗАВЕСА

ДРУГИ ЧИН

Сцена је зашамњена. Кроз њу пролеће шарени, пайирни змај са сирашним црџама лица. Из разјављених чељустии му сукља светлосии јаке байеријске лампе. Силоља дойуре хук вејира који цевии на кавезу конвертијуу у заглущиии звук јерихонске тирубе.

Гиџи, у црном косишму и невидљив, носи змаја шамо-амо шако да се има ушисак да он сам леши. Једино му је лице уочливо дебелом белом шминком намазано као у кловна. Он дружом руком држи бежични микрофон док му се глас, дубок и храјав, са одјеком разлеже околo.

ГИГИ: Грррауф! Летим, летим, летим и бљујем црвену ватру одавде до Пекинга. Ја – моћни кинески змај! Грррауф! Моја ватра све прождире а глас ми урла по обронцима Златибора! Бјеж’те жене и ђецo, бјеж’те међеди, јер ја сам говнождер и завијам тако силно, тако моћно руши сам све на свом путу и прождирем сељаке и међеде и по неког њемачког туристу са дебелим дупетом у кратким панталонама. Ја, моћни ждерач гована без избора, једем срчу и ексере, гутам немирну ђецу, лијечим сваку болест, обарам стабла, сечем шуму, јачи сам од дива, црна звијер са ватром у грудима, палим стогове сијена, штале и куће, читава села претварам у згаришта! Грррауф!

Реосиашии појачава светло и сада се виде надувани балони, руже и георџине од црвеног и белог креиа... На средини сцене је посишављена мейална шиика за игру сиириииизетие. Враша од ВИП дејанданса су ошворена и у њему су поређане клује и сииолице за иублику. Тај део је, иако, сада изложен, и даље у полумраку. Зашо је барон Циџанин посебно освешљен на издвојеном подијуму; он свира Паџанинијев Чејшвртии кайричо за соло виолину. Лаки и Шварц су у шареном пайирном змају са сирашним црџама лица. Они, заједно са Гиџијем, тирче у круг око шиике и од силног шоошша њихових ногу сви украси и разнобојни сиаклићи се шресу и звецају. Лаза ирекида са музиком.

ЛАЗА: А кад она уђе, дугонога и витка, обнажена, са златним шљокицама и циркуском круном на глави, велики мајстор Паганини, цигански краљ и бог, појављује се и као свети Ђорђе својом небеском музиком убива аждаху. Она, затим, ослобођена страха да ће на овој стени бити прождерана, хвата се за сребрну шипку и игра тако страсно увијајући задњицом да немачким тури-

стима испадају протезе из главе. Све бали: туристи, сељаци, стока и њихови полни органи. Само на један поглед те змијолике сексуалне приказе која нам трује ум и разум, видимо сопствене новчанике и турамо по неки евро испод ластиша њених гаћица. Швабама се стежу јајца од лепоте Србије, сељаци ридају а дивљи медвед у кавезу риче и дрма шипке. И на крају, пуковник у својству кандидата за народног посланика обраћа се својим бирачима и медведу и аждаји с обећањима. Али, авај! Народ је неразуман, аждаха већ мртва а мечка пала у неповратну депресију јер изненада и неочекивано добила одговор на вечно питање: “Зашто медвед срећу нема?!”

(Пуцњава и њовици најољу; риймичко и јако ударање у добош)

Туш, господо, спремите те се за шок! Она долази! Она, у ненадмашној слави лепоте и женствене грациозности! Она, која нас својом еротском игром напада жељом и буди из чулне успаваности и сексуалне пасивности! Богиња лепоте секса, наша славна уметница – Лили!

Улазна врати се оиварају, ирисујни аилаудирају... Улази мечка Божана на ланцу и са алком у брњици. Она незграјно игра уз Божино риймичко ударање шакама у решетио.

Божа Циџанин је браји Лазе Циџанина.

БОЖА: “... Играј, играј, ој Божано,
За вечеру још је рано...
Рано, рано за вечеру,
Сладак шербет на шећеру...”

Одједном ломљава нека и шумбање сивари најави газду Цакера који се у њолумраку сайлетио о комад намешитија.

ЦАЛЕ: Шта је, бре, ово?! Каки је ово џумбус и мрак овђе? Још могу и врат да сломим. Пали свјетло!

(Лазе њали рефлекторе. Амбијент заблестиа. Мечка се уилаши и ићућури)

О-хо-хо! Јел’ овако изгледа рај сваком пацијенту кад се неочекивано из болничког мрака нађе у свијетлом небеском амбијенту? Фале још само анђелчићи са бијелим свиленим крилцима како висе са плафона. Ђе су вам анђели?

(Мечка мумла из свој њолумрака)

Шта то риче? Није ваљда змај?

(Одалами Гиџија)

Не ричи на оца, оца ти јебем у вр' врцате гузице!

ГИГИ: Па не иду анђели уз аждаје и голе жене. У црквама се са сводова свуда голи надносе над нама, али тамо су жене до грла закопчане и не дај Боже да некој фали дугме сељаци би се саблазнили.

ЦАЛЕ: Овђе они и не иду у цркву него улов на духовну силу, златиборског међеда који је паметнији од нашег проте. То њемачки туристи не знају. Не знају да су у хајци за црнијем духом таме која прождире сваки дан и свако виђело у нашем крају. Нема никакве звијер, већ има сељачкога зла. Сами кољу једни другима стоку и набеђују мечку да уђе у владину музичку кутију да слуша арије златиборског вјетра и хук олује као на швапским оргуљама. Не знају Швабе што је за њу концерт, а шта звук који је гони у лудило и помрачење ума: блејање и мекетање!

Гиџи поодигне главу високо и заблеји дуго и веродостојно. На њо Божана рикне и усјрави се преишећи, на задње ноге. Цале усјукне уилашено.

ЦАЛЕ: Шта ово би?! Змај ил' ала небеска да тако страшно риче у кући ко да се напољу, у дивљем честару пари са црнијем ђаволом. Каква је то паклена сила овђе?

БОЖА: *(Обуздава мечку. Она цвили)*
Не бој се, Божано, смири се мало лепа моја девојко, није то страшно златиборско јагње које кидише на изгубљени вучји окот; то је наш Гиги, наш цин планински и анђео доброте.

ЛАЗА: Тај цени само дубоке мисли и истинску уметност.

ЦАЛЕ: Е, јебем те Србијо, нема теби спаса од твоје дволичности. Увијек су у теби два брата на два пута. Један свира на ћемане, а други води мечку и удара у решето.

ЛАЗА: Па, и нисмо баш неки род. Мој отац је аустријски барон Шафхаузен фон Шварцвалд! Из срца му Дунав тече, тако му је широк поглед на живот. Његове лађе су коњи, смеђи, риђи, шарени, а његов сан црн као ноћ. И срце му је тамно, кишни облак; мртав обилази вашаре и краде дане.

БОЖА: Ал' мајка је једна па и она курва.

ЦАЛЕ: Ја овђе очекујем да видим змаја како од напријед риче и бљује ватру а од позади испрђује громове, да ми сељаци задрхте, да им се од страха смрзне говно у дупету, а не да се овђе подгуркују и подругују кад виде овог јадног, овог унакаженог и обогаленог инвалида.

Божана мумла бесно и љокушава да се ојкине са ланца. Божа је чврсто држи.

БОЖА: Не знаш ти кол'ко је гладан уметник опасан. Још и ако је звер онда морамо много да пазимо да му ми не закукуричемо из трбуха.

ЦАЛЕ: А ти удри у таламбасе напоље па нек тамо за кору леба кукуриче Нијемцима до миле воље.

БОЖА: Е, па није само леба у питању, има нешто и до ракије. Уосталом шта је једна чаша према сарани православног циганског леша? Кол'ко кошта само један поп?

ЦАЛЕ: Добро, бре, лордови и барони, мечке праве и мечке дрвене! Зар ја да правим пансион по свјетским стандардима и програм да вас са ливаде подигнем да не пасете траву цијелог живота, а ви умјесто утве златокриле дрљаве мечке доводите. Што Дикла навикла: "коњ Зеленко росну траву пасе."

ЛАЗА: Е, мој коњ је одавно прешо на калафонијум па кад зацвили од туге у њему игра циганско срце све док не прокрвари и закука због неправде.

БОЖА: Зато треба да смо као браћа један народ. Ако н'умемо одвојено да живимо, бар да заједно преживимо.

ЦАЛЕ: Боље да сваки преживи како зна и умје. А и не иде да се мјешају бијело и црно, за час добијеш сиво, а кад помијешаш сито и гладно, увијек добијеш празно.

ЛАЗА: А јел' свети Ђорђе мртав коњ ил' ватрен змај, зар не треба да производи небеску светлост која убива овај балкански мрак, и чија је то идеја? Моја или твоја?

ЦАЛЕ: Због Нијемаца, не због мене, Циганине. Јебе се мени и за тебе и за твог Паганинија, него свијет воли себе окупаног и напомађеног, а не краставу Божану која изгледа ко да је изашла из смрдљиве баре ђе су се мртве крекетуше на њој распадале.

Мечка замулла и крене на Цалетиа, али се Гиџи испречи између.

- ГИГИ: 'Оћеш да те сад овђе голим рукама раскинем и освијетим моју и Цакерову маму?!
- БОЖА: Море, пашће она и сама, ако сад одма' не посрче бар један тањир топле супе.
- ЦАЛЕ: Нема ништа! У чергу! Мрш из моје куће! Напољу цркавајте, ја овђе имам госте.
- БОЖА: Добро. Јел' то правда да се нас двоје горски барони и зверови, гладни жедни, под кишом метака, потуцамо по овим гудурама? Немци са свих страна пуцају у нас. Још може неко и да нас потрефи, а овде нема ни доктора ни ветеринара, а нема ни народне кујне да станемо у ред и добијемо топлу вечеру, па макар и сплачине.
- ЦАЛЕ: Зар ти мислиш да је мени све ово пало с неба? Вечеру треба зарадити.
- БОЖА: Па то и ја кажем.
(Удари неколико тјакџиова у решетио. Мечка се усџрави на задње ноге)
Ајде, Божано, да види газда Цакер како се плеше бечки валцер за бечку шницлу.
(Мечка џочне да се гега и иде у круж)
"Сто крушака пуна врећа,
Пада видиш шта је срећа...
Ето зашто срећу немаш,
Ништ' не радиш, само дремаш...
Врти, врти сад гузицу,
Да ти скинем ту брњицу..."

Игра се захукџава. Сељаци гледају са занимањем, једино се Цале ошчре.

- ЦАЛЕ: Их! И то ми је нека умјетност! Ама, јок, Циго, јок! Имам ја свој програм овђе, Лакија и Шварца и мога Гигија у кинеском змају. Види колики је и кад унутра упалиш батерију очи му свијетле ко да је демон. Тако и риче а не кашљуца ко неки шкрофулозни златиборски примјерак. А тек кад му се придружи гола принцеза, која само што није сишла доље на пробу, има да сијевају муње и громови са свих страна.

Божа џриће, ухваџи змаја за главу и гурне своју главу у његову чељусџ. Ошуд се зачу злокобни Божин глас са ехом.

БОЖА: Машала, машала! Велика ти срећа одавде долази. Берихет, паре, паре, само паре. Не види се ништа друго.
(Извуче главу)
Да жениш сина, Говнождера и да дочекаш сто унуци!
Све ће да буде добро, само ако те Сотона остави на миру.

ЦАЛЕ: О мечки је овђе ријеч.

БОЖА: А?!

ЦАЛЕ: Можда се то не види на први поглед, знаш, али ја сам човјек добар и тешко ми пада туђа мука, можда баш зато што лично енглеска краљица контролише флору и фауну цијелог свијета, а нарочито наше Србије. Е, она је чула да ви Цигани мучите мечке на Златибору и решила је да их преко наше владе све повата и пошаље у Колорадо ће оне саме слободно улазе у куће Американаца и једу шта 'оће, само што још не могу саме да отворе конзерве. Имају чак и свој град Мечковил ће је градоначелник неки Јово из Босне јер тамо међеди имају дугу традицију и изједоше им све овце, па сад сир увозе чак из Бугарске, зато што су се Бугари на вријеме определили за овце, а против домаћих бугарских меједа. Код нас, међутим, мечке за час из Босне пријеђу Дрину ће их ватају Цигани, окувају у жељезо и ћерају да играју и пјевају по вашарима ону вашу, циганску химну: "Зашто мејед срећу нема?!" Ето, зашто ја 'оћу да купим Божану.

Дужа пауза.

БОЖА: Видиш как'а је ситуација код нас Цигани. Сви неки лордови, барони, грофови, а овамо гола говна, брат се од брата одриче, а моја Божана један зуб нема, на цуцу се храни а не може ни да се на тачку концентрише. Кад ја кажем "за вечеру" она треба да се пропне на леву ногу и испружи десну предњу шапу за бакшиш, а она се преко главу преврће за шта служи команда: "сто крушака пуна врећа." И сад 'оћеш Божану, моју ћерку да ти продам. Ми Цигани паре немамо, ал' имамо и душу и образ. Знаш ли ти шта све он може да поднесе? Да га шутирају у дупе, гаће да му скидају и вешају за јајца, ал' да му неко пљује у душу, у целокупан његов програм и жонглерај, његову једину љубав, то не долази у обзир.

ЦАЛЕ: Ма, ајде, шта сереш? Одакле теби гаће, душа, образ, не причај него кажи: пошто мечка?

БОЖА: Па, то ти кажем. Једино ме љубав одржава у животу. Љубав и по нека ракија. Храну сам одавно напустио. Ал' душа и образ су ту!

ЦАЛЕ: Па, видим, видим, нисам ћорав. Алком си јој њушку покидао, клештима зубе повадио, истурипијао канце, сва је шугава и смрди. Ако те пријавим Енглезима, одузеће ти је без динара. Умјесто пара, добићеш најмање пола године робије.

БОЖА: *(Најтепо размишља)*
Петсто евра!

Цале оде до улазних вратица и широм их отвори. Сјоља се прво чује удаљено дување у рођ, затим лавез јаса, ја јуцањ из јушке. Одједном се проломи бука хајкача, јуцњи из јушака, дување у јишијалке, чедрјалке, ударање кашикама у шерје и лонце, немачке ошјре команде: "инел, инел, форверц, цурик" и уојшије, дивља вика. Божана дрхји од сјраха и јрибија се уз Божу.

БОЖА: *(Несиђурно)*
Триста.

ЦАЛЕ: Ђе је Цакер?!
(Виче)
Цале! Цале!

ГИГИ: Тешко њима ако им се отргне с ланца. Биће меса и за свадбу и за сарану.

ЛАКИ: Још ако пробуде умјетницу неће бит' ништа од програма, толико је погана кад се не наспава. Ђе ћеш ти, Црни?

ШВАРЦ: Да видим да ли још увијек спава.

ЦАЛЕ: Боље немој. Боље држи мечку, а њој се не примичи. Ако се изненада пробуди и види те код свог кревета, не дајем двије паре за твоју кожу.

ЛАКИ: Знаш како је дивља и опасна, Шварце. Како гребе и уједа. Уши откида.

Шварц сјоји неодлучно. Божја јриђе сјољним вратицима и зајвори их.

БОЖА: Па, кажи, кол'ко ти дајеш?!

Цале ћуши.

ГИГИ: То је бар лако, Цале. Ако подивља, ко што уме, унијећемо владин кавез унутра, па нек се у њему свалчи, нек пљује и режи.
(Режи као њас, зајим бесно лаје)

ЦАЛЕ: Дођи Говнождеру. Приђи. Дођи код тате кад ти отац говори. Дођи да те Цале пољуби.

ГИГИ: (Усјеже се)
Шта сам сад рекао, Цале? Зар не мислиш и ти исто што и ја? Увијек си говорио...

Сагне главу за пољубац, али му Цале прилепи врућ шамар. Зајим приђе Божи.

ЦАЛЕ: Чујеш како напољу вјетар свира и завија, као оргуље на меховима? Само реци кол'ко пара тражиш за њу па нек те Гиги води у кухињу да вечераш ко човјек и да ти спакују нешто за ђецу. А за њу, имам апартман на вихор и олују. Али прво да је Лаки и Шварц ослободе од гвожђа и да је одведу у комфоран кафез.

БОЖА: Само да знаш да испод сто нећу ни да разговарам.

Гиги приђе оцу.

ГИГИ: Ја сам мислио да ти мислиш исто што и ја.

ЦАЛЕ: Па о томе се и ради, татин геније, што мислимо исто али се различито изражавамо. Само да знаш Гиги, да међу нама не буде неспоразума. Затвор за криминалца не значи затвор већ слободу за све остале.

ГИГИ: Мислим, боље да ја држим свет у мом уму, него да он мене држи у свом безумљу.

ЦАЛЕ: Ето, Лазо, како се потврђује стара научна истина. Од лудака до генија само је корак, а мој Гиги је и тај корак прескочио.

ЛАЗА: Има симболике, Цале.

ГИГИ: Што си ми онда опалио шамар?

ЦАЛЕ: Зато што си ме одушевио. Јеси, бога ми, поносим се тобом. Зар не, Лаки, јеси видео, Шварце како је мој Гиги паметан. Шта кажеш на предлог, Лазо?

На врху ситенишића појављује се Лили у дугој разрезаној хаљини. Чим приметити да се она помиње ситане нејпримећено иза венаца од белог лука и црвених пайрика.

- ЛАЗА: Лили је вампир који воли бели лук и глогов колац. Али, има снагу да савије челичну шипку, кад је љута нема такве звери на улици. Можда у некој прашуми где расту гљиве које те тако дрогирају да можеш лава да растргнеш. Луда је као твој Говнождер, луђа и од зимске вејавице. А душа јој топла, врућа, погледом те бари ко јаје у врелој води.
- ЦАЛЕ: Док ти свираш Лили Марлен, њени нежни прстићи пребирају по челичним шипкама, као на оргуљама у келнској катедрали и пуне швапске воловске очи су-зама кад виде свој ибералес симбол у гвозденом кафезу у сред Србије.
- ГИГИ: И она је Лили! Само што није Марлен, него Зороја!
- ЦАЛЕ: Одувек сам био за нове идеје јер сваки прогрес лежи у њима, па ипак и наш сељачки. Знао сам да Србију само бошје надахнуће може да извуче са овог каљавог и да је стави на асфалтни пут и брзе пруге, веровао сам да добра креативност вреди више од печеног брава напуњеног јагњетом у којем се шепури шумска препелица пуна младих, још неостварених јаја.

Лили нервозно чејрка по њорбици, вади цигарете, сипавља једну на дуљачку и шанку мушћиклу и пали је. Још нико не примећује њено присусство.

- БОЖА: Откуд дивљи медвед зна шта је аплауз? Он види и чује стомаком, цео његов живот и свет су у стомаку и ако му је он празан, онда му је пусто све и само може да седне и чека тањир супе и шут у дупе. Ал' супа некако увек изостане. Ето зашто медвед срећу нема. Свако 'оће да те нагузи, а нико неће да плати. А кад је нама безубима овако, како ли је тек мојим зубатим младунцима који на сваки оштар зуб могу по јагње да закаче, а на кутњаке да ставе прасе, вола печеног да изеду, па и живог, само нека се он усуди да прође поред њих. То више и нису деца, то је дивљи чопор од глади полуделих звери које насрћу на кору од дрвета, траву пасу, па добију неку цревну болест од које ми у мукама умиру. А моја Милева се претворила у тужну фреску, сва је некако браон и издужена, скоро никад ништа не једе, међу њима не мож' да се избори за један залагај. Ето, каки је наш живот уметнички. Знам да прави уметник не сме да отромави од 'рану и пиће, ал' тол'ко ми звони у ушима ко хиландарска звона и клепетуше,

потпуно сам заглушен и не чујем ништа, само своју крв чујем како се тромо и с муком вуче кроз главу, неодлучна да ли да стане одма' ил' мало после. А на овом чистом златиборском ваздуху горимо ко шума која је далеко побегла и свуда око нас оставља пустињу кроз коју дува хладна пешчана олуја. Бар да оће снег да падне, ал' не може у сред лета, пошто ми нисмо Хималаји него ћелава певачица у овом забаченом крају. А и лето је. Није време за снег, него за плакање. Зато збогом мала, па шта ти Бог да. Живот мора да се промени, ако ће да се настави. Збогом.

(Љуби је и њлаче)

Боље да те пољубим за растанак, него да те метнем на ражањ, да нараним ону дивљу булументу.

(Пружа ланац Шварцу и Лакију)

Ево, водите је у тај апартман, само пазите на музику коју јој пуштате. Воли да слуша само турбо фолк, а амерички блуз и циганске елгије увек је баце у дубоку депресију. А, ми идемо у кујну. Тол'ко ми крче прева и врти ми се у глави, да се бојим да не умрем пре него што ставим први залогај у уста. И она! И она је у плавој фази, у предворју смрти. Зато и њој одмах дајте нешто да једе. Може топла супа. Само мени не заборавите оних педесет евра.

ЦАЛЕ: Пет!

Лаза узима виолину и свира Паганинијев кајричо.

БОЖА: Боље да изађем одма' напоље да ме убију Немци. Дај бар тридесет да могу за децу да купим једно прасе, су-тра у Ужицу.

ЦАЛЕ: Узми, или остави.

БОЖА: Па с пет евра не могу ни да се напијем.

ЦАЛЕ: Напи се овђе уз вечеру. Да не причаш послјије како Цале није испо човјек према Циганима. Даће ти Гиги полић ракије. Вина нема, попио га неки боксер из Београда. А сад, сиктер! Лаки и ти Шварце, водите Божану у владин инструмент нек помисли њен представник да му је међед сам ушетао. Само јој прво скините сву гвожђурију са ње, нек осјети мечка шта је слобода код Цала. Не бојте се. Нема чим да вас уједе. И дај јој тањир супе, душу да поврати да се Нијемци одушеве кад је угледају.

Лаза и даље свира. Лаки и Шварц изводе мечку најоље, она се пресирашено осврће за Божом, који шмрче, брише очи и зледа за њом. Лили силази низ степеннице. Сада је сви виде и заћуће. Лаза пресрјане да свира.

ЛИЛИ: Срам те било Лазо. Овај ти пљачка брата, понижава га, мечку му на твоје очи отима, а ти свираш, јебе се теби, ко да нисте фамилија.

БОЖА: Мене су Срби научили да мрзим живот.

ЛИЛИ: Дођи, Божо. Приђи.
(Вади новац из џорбице и даје му)
Ево ти да имаш сутра да купиш прасе за децу.

БОЖА: Благодарим, госпођо. Бог да вам подари све што пожелите, а нарочито што не можете ни да замислите. Јер оно што човек може да замисли, много је мање од оног што је незамисливо.

ЛАЗА: Само да знаш, Лили. Змај је спреман за напад. А ту сам и ја, свети Ђорђе.

ГИГИ: Хајде, Божо на вечеру. Да обавимо и ту егзекуцију.
Приђе му отац и нешићо дуго шаћуће.

ЦАЛЕ: Сваку ракију. Јес' разумио. И све што поједе.

ГИГИ: Не брини Цале. Биће све онако како си ти наредио.
Божа и Гићи одлазе са сцене.

ЛИЛИ: Добро. Веровала сам да ћу овде моћи да се опустим, да се одморим и наспавам пред наступ. Планина је, тишину ремете само зриковци, мислим, а ја налећем на колективно лудило. Знаш ли ти, мајсторе, како је моја тачка софистицирана кењажа, како су позе јебозовне, а кичма пуца... знојим се овде и цркавам док ме звери из мрака фиксирају својим светлећим погледима.

ЦАЛЕ: Нијесу то звијери, принцезо. То су најугледнији гости из иностранства и честити сељаци из околине, са ђецом и унуцима.

ЛИЛИ: Шта?! Довукао си овде гомилу папака да пиље у мене? Зар да играм за децу и стоку?

ЦАЛЕ: Твоја умјетничка слава је далеко допрла и по даљини и по дубини. Сви желе да те виде и да се диве твојим квалитетима.

ЛАЗА: Све је савршено и на свом месту. Само, публика је отишла у лов на медведе, Лили.

ЛИЛИ: Овде има места једва да се обрнем. Набили сте столице до саме бине. Нема где змај да прошета, а камоли да бљуне ватру.

ЦАЛЕ: *(Узбуђено шећа)*
То је због атмосфере, Лили, дамар да ти осјетимо, врућ ваздух како излази из тебе и Швабама замагљује наочари. Да никад не забораве свој сусрет с тобом. Ти, значи, силазиш одозго, са тавана ко ватрогасац низ ову шипку, а ватрени змај те доље чека са разјапљеним чељустима и риче. Урлај, Лазо! Ричи!

Лазо кркља и риче кроз микрофон.

ЛАЗА: *(Неубедљиво)*
Грррауф!

ЦАЛЕ: Јаче, јаче, набијем те на курац, Циганине! Јел' ти то змај, уста те јебе м педерска?! Јел' се тако риче, ко да ниси доручковао мој хемедек са говеђом пршутом?! Шта је ово? Бања за нероткиње ил' пансион за хомосексуалце?

ЛАЗА: *(Лазо баџи микрофон)*
Па, Гиги је змај, а ја сам само свети Ђорђе који свира Четврти капричо за соло виолину.

ЦАЛЕ: А ће ти је панцир, мандовско говедо?! Колико пута треба да вам поновим сценарио, да вас четворица не мрсите муда стално овђе?

ЛИЛИ: Полако, мајсторе, не нервирај се узалуд.

ЦАЛЕ: Нећу полако. 'Оћу да се нервирам јер видим... видим...
(Хваћа се за срце, мало зајешура)
...видим како сељаци држе срце у гаћама, једним оком гледају у тебе, звездо наше ноћи, а другим пазе да им змај не пљуне у њега.

Пада на њле, ѓрчи се, иде му њена на усћа. Лазо ѡриѡрчи, ѡдиѡгне му ѓлаву, овај кркља.

ЛАЗА: Воде! Лили, дај мало воде. Чим попије, проћи ће га. Таква му је болест.

ЛИЛИ: *(Сића чашу воде са сићола и додаје Лазу)*
Шта му је?

- ЛАЗА: *(Налива воду Цалейу у усџа. Овај кркља)*
Има падавицу.
- ЦАЛЕ: *(Одгурне Лазу)*
Не воду, мајку вам јебем сељачку, стопут сам вам рекао, кад паднем, само ракија помаже.
(Усџаје њосрђући. Лаза ља води до шанка, он сиџа ракију у чашу и халаљљиво њије)
Ђе сам оно стао?
- ЛАЗА: "... а другим оком пазе да им змај не пљуне у њега..."
- ЦАЛЕ: *(Седи у фоџељи, у њочейку изнемођао, касније му се враћа снађа)*
Музика достиже кулминацију, ти играш сумануто, стаклићи звецкају,
(Дрма шанк, он звецка)
аждаја пада мртва прободена копљем љепоте и љубави. Јер њено срце је тужно, иако је она, шарена као лицидерски колач са огледалцетом. Калеидоскоп се избезумљено окређе, Нијемци, за само десет иљада евра стријељају Божану, свима се врти у глави. Ђеца вриште, пијанци поврађају, пјева се Лили Марлен, ти маршираш право у публику да ти задену који евро иза ластиша, народ од радости скаче на ноге и пјева "Играле се делије на сред земље Србије..." Златибор ме никад неће заборавити!
- ЛИЛИ: Бојим се да нема ништа од тога, мајсторе.
Пауза.
- ЦАЛЕ: Од чега, принцезо?
- ЛИЛИ: Па то... та твоја фантазија и целокупна режија.
- ЦАЛЕ: Зар нисмо рекли: мој концепт и зарада, а твој фиксни хонорара. У бакшиш ти не улазим. Ја сам дао капару, унапрјед сам платио.
- Лили оџвара њорбицу, вади свежањ новчаница и баца ља на сиџо.*
- ЛИЛИ: Данас ока нисам склопила; дубоко сам размислила.
- ЦАЛЕ: Ти?!
- ЛИЛИ: Ево, све је ту. Вечерас неђу да радим.
Улазе Шварц и Лаки. Цале брзо ичейа новац, броји ља окренуџи леђима и џриџа у цей.
- ШВАРЦ: Да унесемо ми кавез, Цале?

ЦАЛЕ: Стани, бре, дебилу, јебо те кафез! Кафез је за Божану а не за умјетницу. Ко је овђе поменуо кафез?! Молим те, да се уозбиљиш, ђевојко. Карте су распродате. Вечерас неће имати ђе игла да падне Али, није овђе ријеч чак ни о новцу, већ о томе да ће ми ови дивљаци, ако не буде програма, у свом бијесу кућу разрушит. Ђе ћемо послјије ја и Гиги, па чак ни Цакер нема куд ако ме планинска бујица разнесе. То не може бит'! Ја сам, ђевојко, спреман на све, ако треба и сценарио да измијеним, чак и кинеског змаја да избацим, само да се програм одржи. А, не бој се, јадна, змаја, он је од хартије и не уједа. Локални радио је најавио твој наступ, сви су се напендрачили да те гледају.

Улази Гиги.

ГИГИ: Ударио сам га, Цале, није да нисам. Богами сам га гадно оплео. Ја му извадио печење и дао му пет евра, ко што си наредио, ал' он, чим је испао онај полић, почео да се дере на мене и да тражи пршту за ђецу. Ено га сад, једе и плаче. Сваки залагај залива сузама, пошто му више ракије нисам дао. Не знам дал' плаче зато што је тужан због мечке, ил' што му ударила силна – слина на нос. Одакле му само тол'ка крв, мислим се, ако три дана није ништа јео. Рекао сам да ме не чека кад се вратим.

ЛИЛИ: Не смета мени кич, мајсторе, него нећу да играм пред њим.

ГИГИ: *(Вади неки новац и ђредаје оцу)*
А ово су оне паре што му је она дала. Отео сам му, ко што си наредио.

ЛИЛИ: Зар сте му узели и мој новац?

ЦАЛЕ: Печење и ракија морају да се плате, принцезо. Ово је пансион високе "а" категорије, а не сигурна кућа за Цигане. А што се тиче Црног, само ако ти наредиш, њега ће Гиги у шупу за дрва. Таман да помогне Радовану да овај стигне на вријеме за твоју представу. Гиги!

Гиги ухваћи једном руком Шварца и ђодидже ђа на рамена.

ГИГИ: Да га вежем унутра, да нам дрва не разбаца?

ЦАЛЕ: Јок, брате, него нека их сијече, заједно са Радованом.

ШВАРЦ: Стани, Цале, не може Лаки сам, без мене да води змаја, знаш колики му је реп. А ја сам реп, Цале, није ме лако замијенити. Зар курва мене да затвара у шупу за дрва и то баш сад, кад си ми додијелио важну улогу.

ГИГИ: *(Удари ђа шаком њо усџима. Крв лине)*
Еј Црни, Црни, још нијеси научио на етикецију, зар принцега курва?

Гиџи се, са Шварцом на рамену, ѓројескно њоклони ѡред Лили.

ЦАЛЕ: Нека те тамо, у дрвари, шта ће ти фалит' да проведеш цијелу ноћ, љето је, а и дрва никад доста.

ЛИЛИ: Спусти га, Гиги. Није реч о њему. Он је добио своје и не мораш ти да га додатно бијеш.

Гиџи њоѓледа уџиџно у оца, овај му климне ѓлавом и он сџусџи Шварца на ѡод. Цале му ѡрилази, узима ѡаџирну сервијеџу са сџџола и ѡружа је Шварцу.

ЦАЛЕ: Ајде, кажи, јел' у реду да те бијемо као Циганина, иако си црњи од њега? Обриши уста, шта си се ту разбалавио, ко да смо те убили. Ти си наш Златиборац. Обриши се и уђи у реп.

ШВАРЦ: Само да знаш да је Божана пала у дубоку депресију. Одбила је супу. Изгледа да је решила да цркне.

ЦАЛЕ: Неће, неће... Ионако јој нисам предвидео дуго трајање. Само док се врате туристи. А после одстрела, кад јој одеру кожу, како хоће. То је њена ствар.
(Смеје се)

А то да је мој програм кич, то не може бит'. Сав је умјетнички надограђен и има генијалну идеју. Видјет ћеш њихово одушевљење. Такве овације нећеш добити ни у Београду.

ЛИЛИ: Не желим да он, мој отац, присуствује програму. Знамо ко је, шта је и какав је, али ипак, не могу то да поднесем. Нек пресели свој штаб у други неки пансион. Није ваљда твој Цакер пупак света?

ЦАЛЕ: Он хоће говор, овђе има публику, него шта?! Ту се окупља угледна клијентела.

ЛИЛИ: Разумеш ли ти да ја не могу да се скидам пре својим оцем?

- ЦАЛЕ: Ама, разумјем ја, разумјем, кћери, само што ти нешто друго не разумјеш. Ја њему не могу ништа, а теби што гођ оћеш. Ти си овђе у мојој власти, на мојој територији, а ја, изгледа, на његовој. Ђе смијем да му се замјерим? Не знаш ти како су они освјетољубиви. Може да извади пиштољ и да ми убије Цакера, а ја њему не могу ништа. Ви сте господа из престонице и ко зна у каквим односима, а ја овђе таворим са сином инвалидом у измаглици и напољу и унутра у његовој глави, зато је боље њега не дирати јер ко зна како он види ствари из те измаглице у тој измаглици. Чудан је Гиги, опаснији од Цакера. Обојица могу да растргну човјека, само што Цакер не ужива у томе ко мој Гиги. Зато је најбоље да се држимо уговора а остали свему томе да присуствују мирно, без нервирања. Боље да ми не доводиш пансион у опасност, принцево, јер ми од њега живимо; и ја, и Гиги, и Цакер! Немој нас доводит' у очајну позицију, јер кад ми паднемо у депресију, не издишемо ми ко Божана, но други издишу. Спремни смо на свако лудило.
- ЛИЛИ: Ти то мени претиш, мајсторе?
- ЦАЛЕ: Ма не, ма не, ја сам само жалим, принцево на околности судбе окрутне.
- ЛИЛИ: Јебите се, Цакери, мене не можете да тронете лудилом, а ни силом да ме натерате да играм.
- ЦАЛЕ: О, па ми ни сами себе не познајемо док нас живот не доведе у шкрипац.
- ЛИЛИ: Чуо си, Лазо, ова сељачина ми отворено прети. Јеси ти њега упозорио с ким он има посла, познаје ли ватру са којом се игра. Кућу ћу да ти запалим, бре!
- ЛАЗА: Ма, ди, Лили, сестро, да прети, обожава и тебе и твоје тело. Целокупну твоју уметност и шарм природе. Шта те брига за маторог, није ни њега за тебе, па шта ако му срце пандркне кад те види у елементу. Он је то одавно заслужио, вуче се још из прошлог рата, сви његови исписници су одавно ослободили државу од првобитног трошка. А ми имамо само оно што зарадимо. Зато играј, кад оће да плати, поштуј своју професију. Сви смо ангажовани.
- ЛИЛИ: Нећу.

ЦАЛЕ: Е, па мораћемо на тежи начин због твоје тврдоглавости. Вас двојица! Ти Шварце и ти Лаки, брзо унесите кафез.
(*Њих двојица излазе*)
Држ' је. Гиги!

Гиџи ухвати Лили од њозади за руке и чврсто је држи.

ЛИЛИ: (*Мирно*)
Шта хоћете, да ме силујете, лице да ми унаказите, главу да ми одсечете?

ЦАЛЕ: Ништа од тога, принцезо. Само звер у зверињак.

ГИГИ: Хоћеш, хоћеш, кад ти засвирају шипке око ушију, кад ти мечка замумла иза леђа. Нико не може у њему дуго да издржи, а да му звук не просвира главу. То није кавез, то је психозверињак за Божану специјално конструисан. Сваки вјетар силан хук улива у главу, од њега ти све помјера и клепеће, зец почиње да риче а камоли гладна мечка.

Чује се дубок ѿон рођа, зашћим ѿромукао лавез који ускоро ѿрасћа у бесни урлик. У собу ѿанично ушрче Лаки и Швари.

ЦАЛЕ: Шта је било? Ђе ви је кафез?

Али цикну Гиџи који ѿокушава да у рукама задржи расћомамљену Лили.

ЛИЛИ: Скидај те жуте ципеле, Говнождеру, ако већ смрдиш на говно не мораш и да личиш на њега.

ГИГИ: Јооо...што ме шутну, муда ми откиде.

ЦАЛЕ: Држ', држ'! Побјеже ти.

ЛИЛИ: (*Дивље се којрца у Гиџијевим рукама*)
Ма, пуштај ме, муда ћу бријачем да ти одсечем, јебем ли ти мајку твоју медвеђу и Цакера, оца ти псећег јебем.

ЦАЛЕ: (*Повишеним ѿоном*)
Питао сам ће ви је кафез!

ЛАКИ: Он мисли, Цале, да ћемо да му отмемо зеца.

ШВАРЦ: Хоће. Просто намерава да нас растргне.

ГИГИ: Ма види, види, јајце ми штиклом одвали и увија се ко змија уво да ми одгризе. Шта да радим са њом? Гребе, Цале, нокте у мене забада ко ексере у чамовину.

- ЦАЛЕ: Пусту је, сине, Гиги, то није жена, јебем ли га шта је, дивље неко биће из најгорег кошмара мога.
- ГИГИ: Лили, пустићу те, Лили, само полако. Више никад после да ми не приђеш, ђевојко, не знам само одакле ти толика снага.
- ШВАРЦ: Од зле душе, мој Гиги, од њене демонске природе.
- ГИГИ: Јој, јој! Нагази ме на жуљ! Јо, како то боли, Цале.
(Плаче)
Ко да ми је неко бацио орман на ногу.
(Сјусџи ноџу на њод, зајим млајшара рукама као да џони вране)
Бјеж' од мене, Сатано! Не приближавај се никад више.
Ишшш! Ишшш!
- ЛИЛИ: Знаш ли шта ћу сад морати да урадим, Говнождеру? После твог медвеђег загрљаја. Мораћу поново да се истуширам. Сав воњаш на шталу и говна.
- Прођеже се, џрља мишице, ѓде ѓод крене од ње се склањају, узимају безбедну дисџанцу. Очиљедно сви је се боје.*
- ШВАРЦ: Ја ти, Лили, вала ништа овога пута нијесам скривио. Не љути се ти, Лили, опрости принцезо. Видиш, Лили, какав је наш живот сељачки. Бог нас је оставио, принцезо. Лети се смрзавамо, нема среће ни у једном нашем послу. Међеди су нам одавде побјегли чак на Тару и Златар, жене су нас напустиле, а и оне које су остале, права су чудовишта, стопала оволика, сачувај Боже, кад их подигну увис, плафоне руше. Дошли су нам само неки европски ловци, који, не само да су потпуно ћорави него и пуцају на све што се миче. Живимо у страху за голи живот. А нисмо ни симпатични. Ево, и Божана је од нас одбила супу. Радије бира мир у кавезу него да гледа у наше њушке. Ал' не да ђаво, Лили! Нема мира ни од куда. Однекуд чујемо како тандрчу ланци. И нешто силно брекће. Шта ли је то? Питамо се. Није се ваљда сам Баш Челик ослободио из свог бурета, па сад дошао чак овамо да докрајчи ову сиротињу? Кад, ето га, јури Цакер, са зецом у зубима, а он још жив, очи му из дупљи висе од страха.
- ЛАКИ: И нама висе очи ко зецу. Више се бојимо живота но смрти. Али, шта је сељак ако није жив? Земља, благо, а унутра је још хладније него напољу, у животу. Немаш чиме душу да загријеш. Немаш чак ни душу.

- ЦАЛЕ: Какав зец, будале? Шта је са мечком?
- ЛАКИ: Е, она је, изгледа, потпуно цркла.
- ЦАЛЕ и
ГИГИ: *(Истиовремено)*
Шта?!
- ШВАРЦ: Уопште се не помера. Кад је Цакер улетео у кавез и видео међеда, очи су му засијале као у демона. За тренутак је пажљиво спустио зеца доље, муњевито скочио на њж и једноставно му прегризао гркљан. Отуда се чула само нека ломљава, пуче нешто и мечка се више није ни померила.
- ЦАЛЕ: Како цркла? Јес' ти нормалан? И Цакер, мора да је полудео. Од овог јебеног вјетра нико више није нормалан, све им изгледа, читав живот у неком полумраку. Ђе је овђе сунце? Ђе плави облак? Доста ми је више вас црнијех'! Доста! И ђе сад да им нађем другог међеда? Један је изгорео заједно са кавезом, а другог заклао Цакер. Види, молим те. Мог међеда коље а свог зеца чува. Ође он опет да га ја везаног шибам све док не схвати да моја ловина није његова.
- ЛАКИ: О, схвата тај, све разумије, лијепо се виђело како размишља.
- ГИГИ: А шта мисли?
- ЛАКИ: Ух, што мрзи сељаке, не знам одакле му то. Много је паметан за толику јарост.
- ЦАЛЕ: Није наш питоми Златибор зверињак у којем се коте шугаве мечкетине, да имате ви сељачине, чиме да се зајебавате. И он! Љута звијер!
- ГИГИ: А зец, Црни? Колики је зекоња?
- ЛАКИ: Богами, тај кења где стигне.
- ШВАРЦ: Избезумљен је од стра'. Оволике уши има. Очи су му толико крупне и тужне, само што сузе из њих не капљу. Лијепо се види како му срце, испод крзна, удара ко лудо. И кења, брате, обилато.
- ЛИЛИ: *(Приђе Гиђију)*
Јел' ти знаш колко зечеви воле жуте ципеле са дебилима у њима?

- ГИГИ: Цале! Кажи јој, Цале, да ми не прилази. Још не могу да станем на леву ногу.
- ЛИЛИ: Не бој се ти, мали мој усрани дечаче. Ти и ја ћемо довече заједно да играмо за Немце и мечке. И твоје мртве сељаке. Ја, намирисана и свежа у неглижеу, а ти смрдљив, глупав и тупав у костиму од ноћи и кожи од змаја.
- ЦАЛЕ: Само ти играј, љепотице. Важно је да си се ти смиловала нашој духовној беди, овом празном животу. А он, Гиги Говнождер, истина воња на шталу и стоку, али душа му је широка, умјетничка. Воли сваку љепоту.
(Зайева)
“Донеси вина крчмарице,
Румено као твоје лице...”
- ГИГИ: (Прикључи му се)
“Дај да пијем, тугу да разбијем,
Срце ме боли, ’оће да изгори...”
- ЛАЗА: Сад кад овде имају праву, они јурцају за неком имагинарном.
- ГИГИ: Значи ја морам да играм иако ме нога боли. Мечка не мрда, Цакер помахнитао, Цале пјева, а зец плаче.
- ЦАЛЕ: Шта зец?
- ГИГИ: Воли ли он стварно жуте ципеле?
- ЦАЛЕ: Јебеш зеца, само да њу не пробуде прије но што је убију. Знају ли они колико је наш међед опасан кад је бунован?
- ЛИЛИ: Идем ја да га спасим.
- ЦАЛЕ: То ти не савјетујем, принцезо. Нико не смије Цакеру да приђе кад је узнемирен. Чак ни Гиги.
- ЛИЛИ: Али зец је у шапама звери.
- ГИГИ: Лијепо му је тамо, на концерту. Вјетар дува и свира ко у Јовића лазу. Ма јел’ све то могуће, Цале? Чини ми се да сам заспао код потока и сад не знам дал им рибе шапућу ил таласићи воде шуме у ушима. Све ме нешто наговара да поскочим и отрчим у увалу да се тркам са зецом, и ја да побједим у праћакању са рибама, само да ме нека врана не шчепа у свој кљун и цријева покида. Ето, чега се ја бојим.

- ЦАЛЕ: Видиш, Гиги, сине, какви су напољу све сами сељачки феномени. И сви смо њима захваћени, сем Цигана.
- ЛАЗА: Ма ја хоћу да учествујем, хоћу, Цале, него они јесу ћорави, али знају да разликују живу од мртве мечке. Божана се осећала још док је била жива, а сад јој се од смрада не прилази.
- ЦАЛЕ: То је зечји измет, Циганине.
- ЛАЗА: А шта ако их не насанкамо?
- ЦАЛЕ: Ово је Златибор, бароне. Овђе се зими скија а љети санка. Чим дођу туристи нека одмах пуцају у Божану. Ти једини овђе знаш немачки, зна и боксер, ал' он је увијек пијан и ко зна шта би им рекао. Ако питају што се она не мрда, објасни да је пала у депресију због кафеза у који сам је ја лично заробио. Чим је одеру нек ти исплате десет иљада за кожу. Толика је тарифа овђе за медведа. У еврима.
- ЛАЗА: Добро онда. Да видимо и те феномене.
(Оде)
- ЦАЛЕ: (Виче за њим)
Ако кафез може да свира медвеђу успаванку зашто мече да не спава у њему?
- ШВАРЦ: Више је то нека тужна музика. Хучи и бучи као лепет свих крилатих ђавола који су побјегли из пакла. Бојим се да мртва Божана не скочи на гвоздене решетке и поплаши Нијемце.
- ЛАКИ: Ма не смије она од Цакера да мрдне а камоли да плаши Нијемце.
- ГИГИ: (Замишљено)
Необичан неки феномен, Цале. Мртва мечка на федере скаче. Ха...ха...ха...

Улазе Жељко, Силвија и Лела.

- СИЛВИЈА: Одмах да сте ослободили јадну животињу.
- ЖЕЉКО: Али ветар тако грозно завија, а он још грђе режи и урла. И мени је показивао зубе. Ни медвед не зна шта ће, молићу лепо, кад му силеција заузме апартман. Та видите како је разјарен, како чува свој плен решен да сваког растргне ко само нос промоли кроз решетке. С друге стране примећујете како је мој кавез пацификовао медведа.

- ЛАКИ: Рекло би се да је то био Цакер.
- ЛЕЛА: Несхватљива је зечја судбина. То је сигурно због тога што се не зна циљ њиховог живота, зашто се рађа у толиком броју и чему то води.
- ГИГИ: Па због лисица и Француза.
- ЛЕЛА: Молим?
- ГИГИ: Цале каже да лисице, а нарочито мали лисичићи живе од зечева.
- ЛЕЛА: А чему служе лисице и шта хоће Французи?
- ГИГИ: Е, то не знам. Знам само да их Французи динстају у чоколадном сосу и праве од њих националну послацицу. Јел' тако, Цале?
- ЦАЛЕ: Јесте. Француз их чува на великим фармама где их храни концентратом и свежеом салатом. Ту они по цео дан весело скакућу и сити скиче од среће јер појма немају шта их у будућности чека. Кад чувар примети да су се довољно нагојили, хвата их мрежицама на дугачким дршкама, као за лептире, јер зец воли да се копрца и гребе кад га неко против његове воље држи. Зец је, међутим, лукав и слути шта га очекује. Кад види оштар нож он плаче и преклиње Француза да га пусти у шумицу на зелену травицу, што код гладног Француза никад не пали. Немилосрдно их коље и дере им беле кожице од којих после прави шубаре за козачке атамане које продаје Русима са Дона. Затим им вади цријева и цјелокупну утробу изузев срца које још увијек бије као лудо. Изнутра све добро испере и потопа у густ раствор вреле чоколаде. Кад примети да се срце умирило, вади зеца из пећнице, сервира га и ужива у њему.
- СИЛВИЈА: Он мисли ако је пансион његов да може да малтретира целу шуму. Најзад ако овде нема мушкараца има девојака. Ја ћу ући у кавез, ставићу зеца у недра и изнећу га напоље.
- ЛИЛИ: Идемо заједно да учинимо добро дело.
- СИЛВИЈА: Ви и ја, драга моја госпођо, уосталом што да не. Можда ће добри Бог видети и сетити се нашег племенитог геста кад нас живот доведе у шкрипац.

- ЛЕЛА: Да спасимо јадника. Ко зна колико га белорепих гладница чека код куће.
- ЦАЛЕ: О, то вам не бих нипошто саветовао, поштоване даме. Он не размишља племенито, као ви, у сваком љупком женском лицу види разбојничку њушку, напад на себе, опасност, и спреман је да се бори, да коље, да растрже. Отац му је био чак и много гори, иако је био већ врло стар покушао је да улови врапца и инфаркт га је у скоку убио.
- СИЛВИЈА: Живот уме да буде тако немоћан.
- ШВАРЦ: Ја све неправде о бол душе своје решавам у сну, госпођо.
- СИЛВИЈА: Не разумем.
- ШВАРЦ: Где сте купили тако дивне опанчиће који вам тако саливено отварају ножицу?
- СИЛВИЈА: *(Кокејно)*
Јел?! Можда ћу вам и открити тајну, ако ви мени откријете своју о сну.
- ШВАРЦ: И мени, знате, сваки дан дође да се убијем. А онда легнем и сањам о лепотама живота. Сањам да сам шарени лептир и својим моћним крилима летим од цвета до цвета, бирајући хлад да ме заштити од јаког сунца и чашу мирисног полена. Увек се пробудим ведар и чио са цветним ливадама у себи, топлим сунцем и зујом бубамара и пчела, цвркутом птица и буљуцима младих зечева на пропланцима испод зелених грмова. Али, кад бос зашепесам по земљаном поду погоди ме црна извесност. Немам више крила и висине ми остају неприступачне. Не припадам ничему што лети већ само ономе што по тлу гамиче.
- ЛАКИ: Он у ствари сања европске снове. Једино што га је срамота да призна.
- ШВАРЦ: Па сањам и голе жене, али кад им ја приђем оне пуцају као водени мехурови и из њих се излије нека течност која одмах пропадне у земљу. Увијек останем мокар и сâм.

Улази Мики. У једној руци носи безбол њалицу, окрвављену на другом крају, у другој зеца.

МИКИ: Успео сам да га ишчупам из чељусту оног демона. Таман је зинуо да му главу одгризе, а ветар свира и завија кроз цеви тако да је он изгубио концентрацију и сваку зверску спонтаност.

(Раздере се)

Хов-хоу! Тако сам га звекнуо овом палицом по лабрњи да му зуби још увек испадају а њушка пени крв на све стране. Нисам му ја медвед кога је скењао и одвукао у ћошак кавеза да може сам да се рашири и поигра са зецом пре него га прождере. Али, сад је готово, сад је све лепо, Лили, ево, ово је тај зец а тебе водим назад у Кристал бар. Шта ћеш овде у овој вукојebinи међу медведима, зомбијима и недојебаним бабама? Вози нас владин чиновник до Ужица а после можемо и пословним возом који има бифе. Само, шта то вреди, кад ја више не пијем. Оставио сам, готово, шлус!

ЛИЛИ: *(Узима зеца, милује ња)*

Мики, мили мој, да га зовемо Бонзо? Бонзо нека буде моје даме зато што су му задње шапе трамбулине, а он... види како је смешан. И мио. Баш ти хвала што си га спасио. Нос ружичаст а шапе трамбулине, хоп, хоп, хоп и већ је одмакао далеко све у високим скоковима. Као клоун у циркусу. Бржи је од гепарда, само што је Бонзо питом и мирољубив, не воли да се бије и по сваку цену избегава скандале. Сад, ни сама не знам шта да радим, налазим се у деликатном положају. Газда ми прети и хоће да ме затвори са тим лудим Џакером у кавезу, ако вечерас не играм. Иначе, овде су сви луди. Нарочито газдин син, Говнождер, који ме је испритискао тако да ми се месо утиснуло у костур, сва сам рањена. А ја не могу, мили, зар пред њим да се скидам гола, он јесте звер, можда и гора од оног пса и ко зна шта је све заслужио, али не могу то да му приредим. Ипак је он мој отац!

ГИГИ: Јеси ли ти ударио мог Џакера том палицом?

МИКИ: Ко тебе да затвори? Зар ови сељобери, сељачки говнождери да затворе даму твог реномеа и репутације? Знају ли они уопште с ким имају посла?

ЛИЛИ: Али, овај дебил ме тако чврсто држао за руке да нисам могла да се померим. Била сам просто паралисана.

- МИКИ: (Приђе Гиџију)
На крају баладе, убићу те, ах, гаде!
- ГИГИ: Јеси ти ударио мог Цакера са том палицом, то ја тебе питам?! Јел' то његова крв капље по мом поду?
- СИЛВИЈА: Ако сте на мене мислили, млади господине, кад кажете за "те бабе" и то, срам вас било и ако сте показали извесну племенитост и можда заслужили дивљење зато што сте спасили сиротог зеца. Ја сам девојка и ако хоћете нисам уопште стара. Само што нисам дебела, него сам витка као шипарица. Уосталом, ја још увек носим школску хаљину из гимназије.
- ЛЕЛА: Јесте, Силвија, наравно да сте и млади и витки и нико не мисли на вас кад овде помиње бабе. Таман посла, поготову не он, наш витез, спасацац нашег зеца који је и канцама опасног орла успео да умакне.
- ЛАКИ: Па није то ипак зец, госпођо.
- ЛЕЛА: Ма шта причате, шта ви говорите, како није кад има исту тамну флеку изнад носа коју сам кроз прозор уочила. И још има среће и храбрости, био је у тако безизлазном, у тако трагичном положају, а сад се овде, међу нама, шепури у слободи. Бонзо је спасен, то је најважније. Не разумем само како сте успели да га ишчупате из канци свирепе немани. Зар вам је Цакер тако шта допустио? Да слободно ушетате у кавез, узмете његову ловину и мирно изађете.
- МИКИ: Па и није било баш лако. Ја јесам шампион, знате, и нема тога кога не могу да пребијем, али за сваки случај, с обзиром на разна митолошка бића и зверско окружење, са собом обавезно носим безбол палицу, тако да славни Цакер сада пати од амнезије и има кризу идентитета. Не само да не зна ко га је ударио, него не зна више је ли пас или можда овај зец.
- ГИГИ: Шта прича, бре, овај, Цале, зар Цакер да не зна ко је, да га бије овај грацки дегенерик и алкохоличар, дијете наше несташно палицом по глави и да одавде жив изађе? Пусти ме, ко Бога те молим, пусти ме да се ја обрачунам са њим.
- ЦАЛЕ: Чекај, стани, Гиги, сине. Знаш да је он пијани хвалисавац и да воли да лаже. Него, трчи, сине, одмах напоље и види шта је са њим, па ако је све ово тачно,

препусти га мени. Ти знаш да Цале има метод за такве типове и разне зликовце. А ако није, набавиће му Цале другог зеца, даћу му и јагње, ако треба.

ГИГИ: Јел' Ђирила?

ЦАЛЕ: Ајде, ајде, знаш да је већ Ђирила одбио и то на пладњу, реш печеног. И вас двојица, Шварце и Лаки, оставите сада змаја неће он сам одлећет небу под облаке...

ГИГИ: Боје се да га киша не разлијепи.

ЦАЛЕ: Повуците Божану за реп и за уво, па ако још увек мрда дођите одмах да ме известите. Шта сад чекате? Мрш напоље!

(Сва тројица изјуре из куће. Микију)

Није требало то, господине, да урадите. Тај пас ми је као син. Више га волим од Гигија.

ЛЕЛА: *(Одушевљено)*

Али, он је спасен! Спасен наш Бонзо! Тако се радујем, тако сам срећна! Ипак има правде на овом свету. Зар не, Жељко? Возићемо господина боксера, ако треба и до самог Београда. Зар не, Жељко? Он ми је вратио веру у људе, у правду, у идеале. За мене је ово свечаност! Идем, идем у нашу собу да се пресвучем, да обучем своју најлепшу хаљину, ону тиркизну са плавим воланима и свиленим бретелама. Не! Ми ово дело, ово добротинство, овај херојски чин морамо да прославимо. Хајдемо Силвија, идемо заједно, да се пресвучемо, и ви да обучете своју свечану матурску хаљину, да се ухватимо за руке и сви, сви, сви, заједно да запевамо Оду Радости.

(Хваћа Силвију за руке и њих две певају Оду Радости из Бетовенове Девете симфоније)

То је химна, знате, Европске Уније, за коју се и наша влада припрема да уђе.

Њих две одлазе.

МИКИ: Морам и ја да спреим свој кофер и да се пресвучем. Добро сам се од страха презнојио. Није лако ишчупати живог зеца из чељусти побеснеле немани. Причувај га, Лили, док се ја не вратим.

(Да јој зеца)

Знаш, љубави, док сам гледао у његове разјарене очи испуњене праисконском мржњом према људском роду, рекао сам себи, Богу сам се заклео, ако сад изађем читав из овог свог лудила, оставићу алкохол дефинитивно.

- ЛИЛИ: Па како ћеш ти, Мики, без стимуланса?
- МИКИ: Видећеш. Кап више никада!
(*Одлази*).
- ЛИЛИ: Али зашто, Мики? Шта ће нам зец без коњачића? Боље да га одмах пустимо на слободу. Нек чупка травицу, нек ужива у даровима којима га је природа обдарила. И нама по која чашица, што да не?! Знате, ја нисам ни знала како Србија има лепу природу. Дању спавам, а ноћу радим. Видела сам само шљокице на вештачкој светлости, разнобојно светло калеидоскопа и... очи... мноштво уморних, избеумљених очију које вас из барског полумрака ујагрено фиксирају. О, Боже! Нисам знала, појма нисам имала како се цакле јутарње капи росе под сунцем на зеленој трави.
(*Пушића зеца који одскакуће са сцене*)
Иди зеко. Иди у ту траву и пиј росу са њених влати. Ти не знаш за смог који те ујутру гуши, који ти блокира плућа, због којег не можеш да доћеш до ваздуха. Али, којег ваздуха?! Тамо њега нема, само нека густа измаглица која се цеди по нама, нашој фризури, нашој тоалети. Тамо су сви избуљени, као да очима дишу, густа јата риба на улицама на шкрге дишу, боре се за ваздух кога нема, за дах који изостаје.
(*Чује се јак љуцањ*)
Шта је сад то?! Ко то пуца? Неко у кући пуца. Као да су убили некога.
- ЦАЛЕ: Можда међеда. Тај се одавно врзма око оставе са храном. И ако је наишао на Гигија, а Гиги има пушку...
(*Улазе Зороја и Мухарем*)
- ЖЕЉКО: (*Предусрећљиво*)
Јесте ли нашли своју кафу, пуковниче? Ја се искрено надам да спасите бар минималну количину. Да могу сељаци да се опусте пред митинг.
- ЗОРОЈА: (*Наставља свој преходни говор*)
И какви су то људи уопште? Ено, њихови сународници леже у мојој изгорелој кафи на дну јаме а они вијају мечку која је опружена заједно са њима. А овде, у кавезу, друга једна, исто тако мртва, и кер коме је она разбила главу, јер медвед има страховит ударац.
- МУХАРЕМ: Звао сам ја хитну помоћ, али не могу лако да се пробију. Оборена стабла су закрчила пут.

- ЗОРОЈА: У чему је ту смисао и ко је пустио медведа у кавез? Није ваљда пас?! И је ли то немачка прецизност без које они не предузимају ништа? Једни су ударили у медведа и уништили ми донацију, а други пуцају по обронцима Златибора. Имају ли они уопште дозволу да данас, толико година после победе над њима, у сред Србије, носе оружје и пуцају на нашу дивљач?
- МУХАРЕМ: Ми смо развлашћени у овом случају. Немамо никаквих ингеренција над њима.
- ЗОРОЈА: А шта ако некога погоде? Дозуји, на пример, однекуд, неки залутали метак и бум! Некога по сред чела. Ко ће да одговара за убиство?
- МУХАРЕМ: Могу једино да пробуше неку шерпу или лонац у рукама сељака из хајке на медведа. Сви су на истој страни и пуцају на супротну. А тамо нема никога. И медвед и зец су већ дубоко под земљом, у својим брлозима.
- ЛИЛИ: Али како ће мој зец да се пробије до сопственог брлога, ако се тамо толико пуца? Може неко случајно зрно да га убије.
- ЗОРОЈА: Зоја, ти си још овде?! Договорио сам се са Микијем да те врати у Београд. Где је он? Зар још није стигао?
- ЛИЛИ: Шта, шта?! Не могу да верујем. Значи вас двојица сте се удружили против мене, радите ми иза леђа. А ја сам мислила...
- ЗОРОЈА: Све је обезбеђено за повратак.
- ЛИЛИ: То сада не долази у обзир. Ја сам овде на радном задатку, Зороја. Примила сам хонорара унапред и сад...
- ЦАЛЕ: Тако је принцезо.
(Брзо броји џаре и сивања их на сиво, пред сиритији-зейом)
А ту је и додаток због неподвижених догађаја. Овде се свашта дешава, а ко зна шта је још могуће до саме представе.
- ЛИЛИ: *(Узима новац)*
... како то мислиш да не поштујем посао од којег живим. Нисмо ми сви у твојој ситуацији. Целог твог живота је држава плаћала само да се као петао шеташ и шепуриш, а ми кокошке морамо да скупљамо зр-

невље по њеном буњишту, ако хоћемо да преживимо. Мајсторе, хуљо, ово је мој новац који сам дала Божи да купи деци јагње.

ЗОРОЈА: Какво јагње?! Не заслужује он, принцезо, ни ћецу ни јагње. Успут би тај пропио све, до последње паре.

ЛИЛИ: *(Сивања ђаре у ѿорбицу)*
Шта ћеш, Зороја? Такав је живот. Неком мајка, а неком маћеха. Али, нема горе судбине од оне кад добијеш недостојног родитеља. Него, реци ми за колико ме је Мики продао. То бих волела да знам.

ЗОРОЈА: Зоја, сине, ја овде имам деликатну обавезу. Ја радим за народ а тебе су моји непријатељи послали да, док се ја знојим да поведем ову неписмену булументу заједно са њеном стоком, од које се не разликују, у Европу, ти показујеш голу задњицу да се Срби наругају мојим изванредним напорима, јер они, Зоја, они су мизерни у духу и не препознају ни добро ни напредак, ни доброчинство, ни вођу, већ једино снују о томе како да му претестеришу чучавац у пољском клозету и да га као краља Милана удаве у фекалијама. Само да имају разлога да се из изобиља своје брље кикоћу и подсмевају часним људима који су се својим напредним принципима, одвојили од њих да и њих извуку из сељачког кала и да их ставе на пиједестал достојанственог, радног и озбиљног живота.
(Жељко и Мухарем айлаудирају)

А кад им та иста Европа пошаље тону свеже пржене кафе они на њу пуне мечку да се заједно са њом и дародавцима стровале у провалију и изгоре у ватри репрезентативне бразилске ароме која се у Бечу пије.

ЦАЛЕ: Ех, пуковниче, па ви уопште не цените изворну народну умјетност и духовни утицај западне културе. Није ли баш стриптиз дошао отуда да нам покаже докле иде женска љепота и какве су све њене чари и провокације. Да и ми сељаци видимо, да спознамо разлику између маште и јаве, између дугоноге, витке љепотице у тангама и здепасте златиборске мечке у кревету. Није ли то права еманципација?

ЗОРОЈА: Та твоја еманципација нема везе са мојим политичким програмом.

- ЦАЛЕ:** Како нема, пуковниче? Па наше жене носе број ципела од четрдесет и осам па навише и просто нема шансе да ти приђе а да те по прстима не нагази. Није ли баш дивно стопало ваше ћерке мустра на коју треба да се угледају мајстори женске ћеце у овом крају?
- ЗОРОЈА:** Није! Она је моја ћерка и ја не дам, не дозвољавам, забрањујем ту врсту поруге на мој рачун! Ја овде имам мисију, у мојој пратњи је полиција која слуша и поступа по мојим наређењима.
- ЛИЛИ:** Увек те је беспоговорно слушао шљам, и сам си један од њих. Али ја сам већ осетила шта значи слобода од тебе, твојих назора и твојих команди. Твоје амбиције и твоје лудило су одавно од тебе начинили криминалца који верује да му је сам Бог поверио да врши његову функцију на земљи. А ти си у ствари само један неза-сити старац који би за мало власти убијао децу, истребљивао народе као сваки рођени убица којем се отворио црни бездан људске опачине и демонске природе. Твоје прилике су, међутим, мизерне па си и сам уместо силника и Господа Бога постао само бедни старкеља који није у стању да разликује истину од лажи, животну реалност од сопствене фантазије у којој си себи изградио место непоречивог диктатора са којег у име правих зликоваца малтретираш недужну сиротињу. Мој посао је частан у односу на твој. Мене су овде, у ову вуко-језину довели моја узвишена љубав, бедан материјални положај и егзистенцијални императив а тебе су угојени вепрови, који, на жалост, не бораве у свињцима већ у кабинетима и фотељама, послали овде да својим неразумним језиком говориш боровима и јелама јер људи неће више да буду дрвени намештај. А од мене захтеваш послушност. Као да сам ја униформисани пајак из легије гладних и сиромашних које сте обукли, најели и напили, па сад очекујете да срећни и задовољни покољу непослушно стадо.
- МУХАРЕМ:** Охо! Ово је, Бога ми, за хапшење. Овако се не може говорити. Поготову не у присуству власти.
- ЖЕЉКО:** Али, млада дамо, па ви сте сами хтели да одете одавде. Рекли сте да нећете да учествујете у програму, а нама остављате кинеског змаја да се забавимо. Зар нисте од мене тражили да вас возим у Ужице? И шампион би ишао са вама, иако је он мене, знате, неконтролисано увредио.

Лили му љуби и љуби ља у уста.

ЛИЛИ: Какав змај? Зашто не ухватиш зеца, мили? Зар не видиш како је збуњен, стоји под прозором и не зна куда ће.

Чује се Силвијин врисак. Сви заспану и љубе се улашено.

ЦАЛЕ: Шта сам вам рекао?! У мом пансиону не престају да се дешавају разна изненађења. Шта она има да вришти ако вас принцеза љуби? Баба!

ЖЕЉКО: *(Збуњено)*
Али, чекајте, чекајте. Зашто ја да вијам зеца? Само сте рекли да ће отрчати право у шумицу, на слободицу. А сад... он нема појма куда ће, а ви... ви се враћате у Београд.

ЦАЛЕ: Ни говора! ”Шоу маст гоу”!

*Одозго се чује неко клојарање и стирка. Сви љубе се нависше одакле се ускоро љуби ушлахирена Силвија. За њом клећеће избе-
зумљена Лела.*

СИЛВИЈА: Ох, то је страшно! Ко је то учинио, молим вас, господине командире, ви сте полиција, зар не?! Ваша је дужност да откријете ко је убио нашег боксера.

МУХАРЕМ: Ма, шта кажете? Зар он, мртав?

СИЛВИЈА: Има страшну рупу на челу.

ЛИЛИ: Шта се десило?
(Ошамари Силвију)
Говорите, шта вам је?! Зар Мики, Мики убијен?! Говорите!
(Хвања Силвију за рамена и љуби. Зашто се загледа дубоко у њене очи)
Говори, ћурко! Шта си се унезверила?! Да није дрогирана?

ЛЕЛА: Ох, није, није, камо среће да је доинт или два, али права смрт је у питању. Жељко, ја не могу више. Хајдемо одавде што пре, што брже. Моји су живци истањени, и не разумем шта се то овде збива, је ли то наша лепа Србија. Враћајмо се у Београд, тамо је све другачије, у нашој безбедној служби. Ко га је убио? И када?

СИЛВИЈА: Таман сам обукла своју матурску хаљину, видите како је нова и пасент, нигде ништа не претиче. Станем на огледало да вежем машну и видим, преко пута врата

широм отворена и нечије очи пиље у мене. Дајте ми нешто да попијем, било шта, душу од страха да повратим. Какав ужас! У праву је Лела. Овде је смрт у питању, а не живот. Видим само крв, свуда неку крваву пену како је извезла своју слику смрти на белим чаршавима. И јастуку! Је ли то мозак кад се проспе, некаква сива маса свуда по кревету. И зидовима.

Цале јој сића ракију, она је љојије на екс.

ЦАЛЕ: Сад се лепо смирите и реците шта се десило. О каквој слици је реч, није ваљда неко пуцао у шампиона? Ја сам мислио, убише међеда, стално се неко, знате, шуња око куће, привлачи га суво месо.

СИЛВИЈА: Откуд ја знам шта њега овде привлачи и какви су узроци наш одмор преокренули у трагедију сиротог, необузданог младића. То би требало ви да знате. Ви сте газда и ви овде доводите дивље мечке, бесне псе и преплашеног зеца, да га они малтретирају. Ви их убијате, а сад смо и ми, ваши гости, дошли на ред.

Цале јој сића још једну ракију. Силвија и њу искаји.

ЦАЛЕ: Ма кога ја убијам, шта ви овде трабуњате у присуству власти? Моје свето гесло јесте да је гост увек у праву, а ја вам кажем, иако сте у праву, трабуњате. Реците шта вам је, шта се заиста десило.

СИЛВИЈА: Осећам како ме неки страх шчепао за срце и како му не да да се протегне; онако скупљено не пропушта ни крв, ни ваздух, кркљам од страшног призора, једва дишем, али ипак гледам како ме његове мртве очи избуњено фиксирају. Јер ја, знате, никад раније нисам видела мртваца. И какав је то феномен, молим вас?! Малочас је био жив, ту, међу нама, пун планова за будућност, дефинитивно истрежњен, а сад, Господе, са главом на поду а ногама на кревету, широм отворених очију језиво пиљи у мене. И још је зинуо као да се чуди како ми школска хаљина стоји просто саливено. Нигде ништа не претиче. Ни сам не схвата шта му се десило. Крај ногу кофер отворен и одећа разбацана по целој соби, а рупа на челу, оволика. Глава му је у потпуности просвирана. Господе! Какав стравичан призор! И језив, ако хоћете.

МУХАРЕМ: Па, господо, ово је сад полицијска ствар. Нико да се одавде никуд није мрдноу док ја не извршим увиђај и поново не сиђем доље да вас све потанко испитам.
(Пође навише уз стјејенице)
Ако је мртав, онда за то постоји неки разлог.
(Оде)

ЛИЛИ: (Приђе љуковнику)
Ти си га убио.

ЗОРОЈА: Шта ти пада на памет.

ЛИЛИ: Одувек си га мрзео, Зороја. Био ти је трун у оку само зато што је био мушко. Целог живота си волео да будеш окружен женама, а он, његова смелост, начин на који је гледао људе право у очи, он те је плашио, Зороја, негде у дубини душе мрзео си га и најзад... најзад... данас кад те је пред свима понизио, чим ти се указала прилика, убио си га. Немилосрдно, хладно, прорачунато, решио си свој предизборни програм. Јер ти знаш, Зороја, да је само страх вечан, а љубав пролазна, и ти... ти си се одлучио за вечност, да ове људе, кад већ не можеш својом слаткоречивошћу да заведеш. Да их поткупиш немачком кафом, да их уплашиш, да им даш разлога за страх јер страх у очима других је твоје политичко, твоје животно упориште, а храброст – дрскост које се гнушаш.

Пуковник љодигне руку са намером да је удари, али се једва уздржи и с најором је сјусици, видно дрхтећи.

ЗОРОЈА: Зоја, сине, доста је било вређања; зар не мислиш да је ово превише?

ЛИЛИ: О, не, Зороја, нисам још ни почела, јер сада знам, после толико година ћутања и трпљења, морам да проговорим и ништа више не може зауставити поплаву мојих ружних осећања и сећања. Тек сад ја схватам зашто те је мама напустила, кад сам имала осам година и побегла са твојим ађутантом, са поручником Милићем. Није она, о не, никада није била заведена његовом младошћу и мушком лепотом, већ је била огорчена и згађена твојим односом према њему. Третирао си га као презреног црва, газлио, срао по њему, говнима мазао и терао да стоји мирно пред мамом која је због твоје свирепости ноћима плакала, знам, и ја сам заједно са њом плакала и давала јој капи за срце да је

не угуши туга због неправде, и мислим да је и он, поручник Милић плакао, јер су му очи често биле надуване од увреде и понижења. И онда су њих двоје решили да ти се освете, да ударе на твој арогантни понос, на гордост и лудило сумње у очима са којима си је гледао као курву, њу, која је директно из школске клупе и ђачких снова ускочила у твој ригидни војнички кревет и натерао да мене, у осмој години, кад ми је била најпотребнија, остави без мајке. Тражио си их и нашао, Зороја, испуњен неким библијским гневом у бедној шупици на Карабурми где су се склонили у страху од тебе. Милића си сабљом исекао, а она... она је од крвавог призора добила инфаркт и на месту јој је срце експлодирало.

ЗОРОЈА: Они су мене у очима пука понизили. Увредили су ме, Зоја, и целу каријеру довели у питање.

ЛИЛИ: Каријера, каријера, твоја каријера не постоји, тупане, постоје само твоји злочини од којих си се успешно извлачио верујући само у своју моћ и презирући моћ правде и истине. Ти си чудовиште, Зороја, и само да знаш да је тај исти Мики, кога си хтео да поткупиш и чију си главу данас просвирао, хтео да ме још пре вечери одведе у Београд, да не играм пред тобом, да не угрожавам твој политички циљ и не скрнавим морални статус у чије име и даље желиш да кормилириш својим бродом захваћеним олујама хаоса и беспућа. Али, сада је касно. Одлучила сам, чврсто сам решила да вечерас, пред твојим спонзорима и бирачима разголитим сисе и гузицу да им под сенком Микијеве смрти укажем на њихову генезу и аутора на сву беду положаја онога који претендује да им буде вођа. А ти, ако хоћеш, ако је то део твог предизборног програма, можеш да пуцаш у мене, у њих, да побијеш говна, или сам да пукнеш од муке што си ухваћен у лажима и што нећеш моћи да им обећаш брда и долине ако те изаберу или запретиш општом апокалипсом ако те игноришу. Нико те не може спречити да држиш посмртне говоре над одром одстрелене Србије и свих иних несрећника које си ти сам својим гестом и чином сврстао у самоубице. Уосталом, као ни мене да играм над лешом моје једине љубави коју си прво хтео да оскрнавиш, а кад ти није пошло за руком, онда си је убио.

- ЗОРОЈА: Паре је примио из моје руке.
- ЦАЛЕ: Не веруј, принцезо, не веруј никоме. Свет није тако прљав као што му је стало да се представи пред лицем свога Господа. Људи чине зло само из страха од њега. Зато, упркос трагедији треба бити весео и не живети у бојазни од смрти која нам пружа мајчинско окриље и дефинитивну заштиту од живота. Само ти играј и не брини за своју безбедност. Умјетничка слобода је код нас, на Златибору, одавно освојена. Ако швапске свиње могу овде слободно да певају своју Лили Марлен, могу и српске ђевојке да се умјетнички свлаче до миле воље, то јест, до голе коже. Нико нас вечерас, нити било чија рана или смрт не смију зауставити на нашем одлучном путу да се читавом свијету представимо у најбољем свијетлу. За шта се, уосталом, и господин народни посланик, пуковник Зороја, на првом мјесту залаже.

Улазе Гиџи, Лаки и Швари.

- ГИГИ: Цакеру смо повезали главу, душа ме боли како тужно цвили. Наслонио се на мртву мечку и плаче. Лепо видим како му се сузе сливају низ њено крзно. Е, сад, дал' је то од туге за Божаном, ил' зато што су му узели зеца, ил' га можда боли глава, то не знам. Знам једино да зликовца треба убити.
- СИЛВИЈА: О мртвима ништа лоше.
- ГИГИ: *(Пауза)*
Ја сам мислио да је он пијан.
- ЗОРОЈА: Ма, хајде, хајде, ниси ти тако глуп као што се правиш. Где ти је оружје?
- ГИГИ: Шта хоће овај од мене, Цале?
- ЗОРОЈА: Одакле ти пиштољ и шта си радио горе, у његовој соби, кад смо командир и ја дошли?
- ЦАЛЕ: Опет си вршљао по мојим стварима. Јеси ти узео мој пиштољ, а?! Јеси га ти узео, Гиџи? Да видим!
- ГИГИ: *(Ошкочићава џемџер, вади џушку и џружа је оцу)*
Боље да будем наоружан, мислим, мечка је, зна шта је пушка, не морам голорук са њом да се рвем. А пиштољ нисам дирао.

Пуковник ѓрубо одузме џушку Цалеџу, разгледа јој џев, мирише је.

- ЗОРОЈА: Пуцао је.
- ГИГИ: Само један метак да видим да ли ради. Ради.
- ЗОРОЈА: Ради, ради... Сад кад знамо ко је пуцао, још да нам кажеш шта си радио горе, у његовој соби, кад смо командир и ја дошли. Видели смо те како силазиш спољним степеништем са горњег спрата. Ћутиш сада, ћутиш, али не вреди ти да кријеш. Истина увек избије на видело. Ја ћу ти рећи где си био и шта си тамо радио. Убио си! Шампиона је он убио, Зороја, а не ја. Ја сам ишао да видим хаварију и може ли се нешто од кафе спасити. Али, она је изгорела заједно са спонзорима. Ено, тамо лежи и потпуно угљенисани медвед.
(Силази Мухарем)
Ја имам сведока. Лично командира полиције.
- МУХАРЕМ: А не, молим вас, мене не увлачите у злочин. Горе је леш, а овде су сви остали. И сви су сумњиви. Ја сам овде истражитељ злочина на службеној дужности и по закону не могу бити ничији свиједок, поготову мог политичког шефа. Могао бих због тога грдно да најебем.
- ЗОРОЈА: Чекај, стани! Ја сад тебе не разумем.
- МУХАРЕМ: Зато ја морам све да разумем. Да имам одговор на свако питање. Такав је мој посао. Да бистро замућим, да се лупеж не снађе, а у мутном да видим као у горском извору. Само пружим руку и хоп! Извучем шарана који је био уверен да га нико није видео. Лупежи живот претварају у позориште. Стављају себи на лице разне образине и успешно глуме невине. Е, али ја... ја не волим тајне и лажну слику света и живота. Мени све мора да буде јасно.
- ЛИЛИ: Наравно да је јасно да је овде реч о његовој режији да убије Микија и да намести малоумном створу робију или бар душевни азил због сопственог злочина.
- МУХАРЕМ: А гдје су вам докази? Јел' имате ви корпус деликти за такву тврдњу?
- ГИГИ: Ја Цале, нисам убио никога, иако ми је жао због тога, али нећу опет да идем у ону жуту кућу да ме болничари гвожђем везују за камен, стављају на струју и пишају по мени.
- ЛИЛИ: Гиги је јак као горски див, али не уме да лаже.

- ГИГИ: *(Плаче)*
Нисам ја, Цале, крив што мечка није хтела супу ни да погледа. Кад сам видео Цакера и како му је расцопео главу ја јесам пошао горе да га приупитам шта му је скривио мој брат и... добро! Да га мало пропустим кроз шаке. Знаш Цале, сад Цакер плаче исто као и ја иако мене глава не боли као њега. Оволике му сузе капљу на Божану.
- СИЛВИЈА: Нисте га ваљда убили зато што је спасио зеца?
- ГИГИ: Ме не, ма не! Видео сам отворена врата на његовој соби и само провирио унутра. Кад, он лежи са ногама на кревету и главом на поду. У руци му празна флаша. Мислим, пијан је и не вреди да га бијем, неће запамтити, па се лепо вратим да сачекам да се истрезни и пробуди. После да га истучем. Можда он и није мртав зато што има обичај да спава као заклан, широм отворених очију.
- МУХАРЕМ: А рупа у глави?
- ГИГИ: Е то не знам ко му је направио.
- МУХАРЕМ: У мојој дугој пракси не памтим тако чист посао. Напред, међу очима – црна рупа, а иза главе мозак расут на све старне, по целој соби. Не знам одакле једном боксеру толико сиве масе.
- ЛЕЛА: Волео је да чита Џејмса Оливера Кервуда.
- СИЛВИЈА: И да пије.
- МУХАРЕМ: Горе има пун кофер књига. Изгледа да од тога мозак енормно расте и шири лобању што га притиска и ствара му гасове у глави.
- ЗОРОЈА: Био је пробисвет и толико зао да је могао свако да га убије.
- МУХАРЕМ: Чак и ви, на жалост, шефе.
- ЗОРОЈА: Шта, шта?!
- МУХАРЕМ: Свако изузев мене, пошто за себе засигурно знам да нисам.
- ЛЕЛА: Како знате, мислим, ако је могао свако онда и ја за себе знам да нисам.
- ЖЕЉКО: Нисам ни ја, Лела.
- МУХАРЕМ: Ко је први открио леш?

СИЛВИЈА: Наравно ја. Али зар мислите да бих ја могла некеме да пуцам у главу?

Мухарем је дуго њосмајра.

МУХАРЕМ: Искључено, госпођо. Али, ја морам да блокирам пансион и откријем убицу. Очигледно је да се он крије међу нама.

ЛАКИ: А шта ако га је погодило залутало зрно од ловаца? Они су се разуларили и пуцају на све стране. Швабе гађају птице на гранама, ево један метак је прошао кроз маску змаја, умало мене није погодио.

ШВАРЦ: Све је могуће. Чак и она. Њој је, на пример рекао да је баба, што ја не мислим.

СИЛВИЈА: Па и нисам. Још увек сам девојка.

МУХАРЕМ: Не кажем да није, не кажем, али овако прецизан погодак у главу јасно указује на убиство с предумишљајем. Погођен је из велике близине и баш кад смо се нас двојица за тренутак раздвојили.

ЗОРОЈА: *(Суво)*
Шта хоћеш тиме да кажеш?

МУХАРЕМ: Па ништа сем да по службеној дужности морам цео случај да истражим непристрасно. Зато забрањујем свима да напусте објекат. То се, на жалост, односи чак и на вас, шефе, јер је неопходно да у интересу закона и политике јасно докажемо вашу невиност. Утолико пре што сте ми тачно пре пола сата рекли да вас сачекам за тренутак и попели сте се на спрат пансиона. Тада сам, чини ми се, и чуо пуцањ за који не могу да тврдим одакле је дошао. Не кажем да сте ви, али нисам ни ја.

ЛЕЛА: Ви сте му претили пред свима нама, господине командир. Ево, ту је и Жељко, он је честит сведок и ради за владу. Зар није, Жељко, зар није господин командир јавно претио шампиону да ће га убити? Реци, Жељко!

ЖЕЉКО: Ја не знам ништа и молим вас да мене у то никако не мешате.

МУХАРЕМ: Та претња је била само метод застрашивања, да ућути, да престане да благи угледног грађанина и политичара, мога шефа.

ЗОРОЈА: Слушај идиоте, мене овде нико неће спречити да извршим задатак, поготову не ти, коме је наређено да ми омогући и средства, и људе, и простор. Јес' чуо, говедо полицијско?! Стани мирно кад ти се званично обраћам!

(Командир стијаје мирно, салутира)

А, ја... ја сам ишао да видим да није моја Зоја у својој соби, да са њом поразговарам, да покушам да је убедим да бар вечерас одустане од свога програма. Ако је новац у питању, платићу, али ако је неки други разлог, уцена или претња, убићу. Без милости ћу убити свакога ко ми стане на пут. Али њега, ту пијандуру и пробисвета, иако признајем да бих волео да га видим дефинитивно опруженог, мртвог нисам срео. Ни сад не могу да верујем да је то истина, јер радости у мом животу одавно нема, а то ме нарочито весели, драги моји, и уопште не мислим да је ово прилика због које треба уводити ванредно стање.

ГИГИ: Весели и мене, пуковниче, у потпуности вас подржавам. У сваком случају, он је заслужио овако бедан крај. Али, то није најгоре што је могло да му се деси. Јер ако га Цакер случајно сретне на другом свету, на комадиће ће га раскинути.

ЦАЛЕ: Хајде, Гиги сине, Шварце и ти Лаки, направите један чврст чамов сандук да спакујемо шампиона и да никаквим вестима не узнемиравамо госте све док наша принцеза не одржи своју представу и док се пуковник не обрати сељацима са једном оптимистичком варијантом будућности.

Уз шкрићу, враћа од кухиње се њолако отиварају. Појављује се њијани Божа са једном врећом њреко рамена.

БОЖА: Стомак ми је затегнут ко бубањ. Слушај ово, Цале! *(Шакама удара ритам њо стиомаку и усјуић мало њо-џрђује)*

Шта кажеш на музику? Црева више не крче него одјекују и просто дају инструментални ритам.

ЦАЛЕ: Зар си ти још увек овђе?

БОЖА: Па наравски да сам овде кад се још ни са Божаном нисам опростио. Да јој оставим један бутић. Много воли јагњетину још ако је печена под сачем, да буде у сопственом софту, јер моја Божана нема зубе. Ал' су

јој зато вилице ко секире. Само цепа. Бар за њу не морам више да бринем. Сместио сам је у газдинску кућу, где стомак може само да се препуни, али он мора мене да схвати, ко зна кад ћу следећи пут моћи да га напуним. Још кад би неко хтео да да неку пару за Циганчиће да их нараним и ишколујем да онако црни буду доктори у бели мантили, па да будем комплетно задовољан. Само да ме овај твој разбојник не бије јопет и не отима ми милостињу. Ал' добро. Нек ми је мечка жива и здрава, а они бар имају месо за вечеру.

ЦАЛЕ: Шта имаш то у тој врећи?

БОЖА: Па, суво месо што ми Гиги дао за фамилију.

ЦАЛЕ: Е, Говнождеру, недоказана будало! Враћај тај цак одакле га је узео и избаци га напоље! Сад ће гости. Само што нису дошли. Доста ми је што Нијемци мисле да смо и ми Срби Цигани. Један Цига довољан је у програму, овај други нек иде кући.

Гиги не мрда.

БОЖА: Али, Цале, па ти си рекао...

ЦАЛЕ: Јес' ти чуо шта сам ја рек'о?!
(*Приђе и зрубо му ојме врећу*)
Мрш у пизду материну!

ЗАВЕСА

ТРЕЋИ ЧИН

На сцени је велики метални кавез а унутра све: и кинески змај и сјајна метална шипка за извођење сирријџиза, шарени украси, Лаза који шиммује виолину и Цале шпо броји паре.

ЦАЛЕ: Шта је ово, Циганине? Јел' ово све? Зар само осам 'иљада?

ЛАЗА: Они кажу да је и то много. Ја сам их убедио да је мечка заспала, уморна од борбе са Цакером и да је боље да је не буде јер је много дивља, може да развали шипке и да растргне некога.

ЦАЛЕ: А Цакер ће је? Шта је са њим? Јел' жив цвили, ил' мртав ћути ко Божана? Уватио сам му новог зеца. Ено га, скакуће у кујни, поједе ми сав купус и зелену салату. А сере где стигне, Гиги не зна шта са њим да ради.

ЛАЗА: Жив је још, ал' не знам докле ће. Сад му, уместо крви, нека бела пена излази директно из стомака и тужно крклја ко да каже: "Јој, јој, што ме боли глава..." Гиги га је однео у кујну да га упозна са зецом, да се обрадује што му је зец враћен. А и да га неки швапски ћора не закачи кад пуцају у Божану. Ништа им не вреде све оне модерне и прецизне пушке, кад су ћорави ко шишмиши. Један има наочаре ко данца од пивских флаша и стално окреће пушку на мене тако да сам гледао да што пре завршим посао и побегнем у кафану.

ЦАЛЕ: Прво, ово није кафана, него пансион. Друго, ће су овђе још двије 'иљаде евра?

ЛАЗА: Па...шкрбамаца, Цале.

ЦАЛЕ: Није то дивља мечка него домаћа, питома, цигански акробата и артиста, сиротињу да не плаши него да је увесељава. Али за трофеј је иста као и дивља; па умјетници су и људи и међеди. Све ти је то исто. Јер видиш, Лазо, кад умјетника разапнеш изгледа исто ко Бог, и Христос је био надимљен; тамо на крсту био би цар небески и сви би ти се клањали и молили за помоћ. Дај, Лазо, ово , дај, Лазо, оно. Спаси Лазо, благослови Лазо.

ЛАЗА: Нека. Хвала!

ЦАЛЕ: Е, тако исто и међед, кад је мртав, свеједно је-је ли био дивљи или питом кад је био жив.

ЛАЗА: Испале они плотун у Божану а из ње крв ни да штрцне, ни кожу да ороси. Заглеђују се ловци међу собом ко кривци, не знају о чему се овде сада ради и не пада им на памет да су је сви са два метра промашили, него мисле да је нека сељачка мађија у питању. Сад ће звер да се пробуди, да скочи и дивље урликне па да се баци на шипке и добро их продрма. Шта ако кавез попусти? Ноге им дрхте а зуби цвокоћу. Али, она, Цале, ни да мрдне, спокојна и упокојена. Чак, рекло би се, њушка исцерена и безуба, ко беба кад се у сну усере а сања мамину сису. Што мене гледате, кажем им ја. Мене сте промашили а она... видите да је цркла од инфаркта због страха од стрељања. Па отворим врата, уђем унутра и ставим ногу на њу. Мислим ако је још увек жива не може ми ништа, пошто знам да јој је мој брат Божа још као мечету штемајзом избио зубе. А и личим на њега, пошто ми је од исте мајке брат. А кад су видели да нема ни један зуб у главу потпуно су се разочарали. Па још и кожа шугава а брњица алком покидана, е одмори се вала и Божана да јој је лака кожа одрана. Јер они су ко црни пацови, онако бели, скочили на њу и повадили своје ловачке ножеве. Одрали су јој ону шугаву кожу. Сад се напољу суши, а глава онако безуба и разјапљена подсећа на шкрбамацу. Дај Боже, да се нису и они ошугали.

ЦАЛЕ: Шта би они ћели за десет 'иљада? Сабљастиг тигра да улове на Златибору? Диносауруса ил' можда нашег кинеског змаја? Троглаву аждаху ил' утву златокрилу? Нијесмо ми неки препотопски завичај, ил' земља Буда-лија, него прва туристичка љепота. Све моје собе имају посебна купатила и енглеске клозете. Их, што ја не знам њемачки ко ти да им јебем мајку. Што су толиком пуцњавом оштетили шуму и убили нам европског шампиона. А за владин кавез, то ником ништа. Више је то музички инструмент, могу да га умјесто оргуља ставе у келнску катедралу само што код њих не дувају так'и вјетрови ко на Залтибору. Видиш ову шипку? Начисто искривљена и сад ваздух нема пролаз па тон не свира више тууу... туууу... него нешто танко, деформисано: "пиц, пиц..." Таки један метак је прошао кроз кроз боксерову главу и по цијелој соби му разнио мозак. Је ли, бароне! Како се њемачком каже: "Јебем ти мајку!?"

ЛАЗА: Е то нисам никад смео да их питам.

ЦАЛЕ: Не могу да проверим ће су оне двије иљаде евра зато што они не знају српски, а овђе, сем тебе, једино је он говорио њемачки, али он сада ћути. Обукао је дрвени капут са гвозденим ексерима и спрема се за пут. Стигла га Божја награда због мог сина, мог Цакера који сад цвили на граници између живота и смрти. И ни живи зец га не радује. Тешко њему ако пређе код њега. Растргнуће га, па макар у паклу.

Лаза вежба на виолини и пјева.

ЛАЗА: “Биће скоро пропаст света,
Нек пропадне, није штета...”

ЦАЛЕ: Слушај, бароне! Ако ми Цакер сад погине, ставићу експлозив у пансион и разнећу га у ваздух заједно са свима вама. Зато се помолите Богу да он оздрави, а за ове двије иљаде евра њима ћу накачит на пансионски рачун, а теби ћу одбит од хонорара.

ЛАЗА: Знам да си узнемирен због пса.

ЦАКЕР: Он ми је више син него пас. Више син него син.

ЛАЗА: А јел’ ти ја не служим овди и као певач и као свирач, и као тумач и као глумац? Зар светог Ђорђа што убива кинеског змаја да јебеш и ти и цео твој пансион? Ајд’ што ми насрћеш на гузицу него ми сад и хонорара угрожаваш. Мом рођеном брату Божи си за пет евра отео цркотину коју сам ја прод’о Немцима за осам иљада, и опет ти мало ко да мене није направио мађарски барон коњокрадица него српски Циганин.

Тресе се од нејравде.

ЦАЛЕ: А боксера што сте убили у мом пансиону, оно, да је зликовац је, да је заслужио, заслужио је, ал’ дал’ сам ја то заслужио? Ако мислиш да се тако лако стиче висок углед у туризму, а ви да се провучете, да не платите ништа, грдно се вараш.

ЛАЗА: Шта боксера?! Какве везе имам ја са покојним Ми-кијем?

ЦАЛЕ: Па ти и Лили га једино познајете још из Београда.

ЛАЗА: А пуковник?!

ЦАЛЕ: Еј вала, ако су вас двојицу правили Цигани, њега је направио Сотона. Само не знам како га је тако рогатог родила мајка а да је није на рођењу сву поцепало. Сачувај Боже, кол'ки је то зликовац! Стар, и уместо да брине о својој сарани, као што је ред, он хоће да влада Србијом. После рата, као омладинац јахао је попове у Топлици а сад се бори за место народног посланика где се за мало мешетарења исплаћује висока зарада. Ја сам продао Божану цркотину Нијемцима, а они подмећу народу глад као благостање, смрт уместо живота и немају коме за то да одговарају. Носе оволике пиштоље, машу безобразно њима, пуцају кад се напију и ако неког закаче, баш их брига. Имају имунитет за сваку неподопштину. Погледај само шта ми ради шеф његовог изборног штаба. Довео полицију, пресреће ми публику, испитује и хапси. У ствари, ја мислим да их он скупља за митинг, али довео ми је вечерашњи програм у питање. Уместо стриптиза биће само политички говор. А сељаци су купили карте, свака столица по четири евра. Сад их набио у дрвару, цео народ ухапсио и сви доњају; дјеца плачу, бебе се дерњају, жене проклињу, а мушкарци тол'ко пуше да могу да ми запале кућу. Ово је Златибор, бре, није му ово Прњавор па да умјетнички програм пуштамо за цабе.

Улазе командир полиције, калеџан Мухарем и пошторучник Џони Ферхатовић.

МУХАРЕМ: Рекао сам да се ради брзо, да се стока врзује брзо, да убица из блокаде не умакне брзо. То сам рекао Џони Ферхатовићу, и да се пази онај мали, врљави. Чим он једним оком шацује двије ствари истовремено, не знаш ни шта му је у руци а камоли у глави. Јел' ту шумар Стојко?

ЏОНИ: Ставио сам му лисице око бора па се сад са њим носи као да хоће из корена да га ишчупа.

МУХАРЕМ: Пребаци ти њега овђе у овај кавез па нек се он мало носи са овијем гвозденим шипкама. Шта му фали. Ово је владин конфор и предвиђен је за горског цара а не кукавца који хоће бор да обали иако не може ни хајдучку траву из корена да ишчупа. Мисли ако је пикљив и разрок да је нордијски трол који ломи шуму и баца стене с брда на брдо.

- ЦАЛЕ: Ако си ми узео дрвару, Мухареме, не дирај ми кавез. Он је предвиђен за београдску умјетницу да се не могу волови и бикови златиборски да насрћу на њу кад је виде голу.
- МУХАРЕМ: Брзо да се затвори Јовов лаз. Сваки канал да се пресијече, птица да не прелети. Проглашавам цијело ово подручје затвореним од Ужица и Бајине баште па све до Прибоја и Пријепоља. И уводим ванредно стање и општу мобилизацију. Нико да не умакне. Убица је међу нама! Биће вала уваћен па био он наш сељак ил' њемачки туриста. Да се види ефикасност наше локалне полиције, како чувамо ред и мир, сигурност и безбједност ових сељачина и сељанчура, а неколи европскије шампиона и ловаца. Сви смо ми једнаки пред законом. Јес' чуо, Џони?
- ЏОНИ: Сви смо једнаки, капетане.
- МУХАРЕМ: И они горе, са чијих трпеза лете комадине месишта и они доље до којих допиру само њихове мрве. Јер лешинари посредују оштрим летом и све виде. Зато нам је и важно око соколово. И брза акција полиције.
- ЏОНИ: Све што соко може да види може вала и Џони Ферхатовић, па макар из жабље перспективе.
- МУХАРЕМ: Јел' цвиле из шупе за дрва?
- ЏОНИ: Јок. Чим ме виде распитују се кад ће програм.
- МУХАРЕМ: А шта кажу? За кога ће да гласају на изборима?
- ЏОНИ: Чудан свијет ови горштаци, гос'ин капетане. Ђецу довели на стриптиз ко у цркву, неки своје старе родитеље, па сад ови мотају дуван и пуше.
- ЦАЛЕ: Да ми тамо дрва не запале? Могу пожар да изазову и изгоре све оно што су Цакери стицали генерацијама.
- МУХАРЕМ: И ђеца пуше?
- ЏОНИ: Па не баш она са цуцлама у устима, зато што нису навикла, кашљу много.
- МУХАРЕМ: Доведи Стојка, брзо! Само добро прегледај врљавог да није нешто сакрио у њедрима, јал' у хлачама, јебо га Бог, ти сељаци су подмукли. Гледа те одоздо ко небеског Бога а у теби види убогог ђавола који се заклан копца под његовим ногама.

- ЦОНИ: *(Сїаје мирно, салуїира)*
Разумијем!
(Изађе)
- ЦАЛЕ: Ја не разумјем зашто ми то радиш, Мухареме. Јел нисам слао за сваки Божић прасе у Нову Варош, нијесу ли ти ћеца имала јагње за ускрс и још једно за курбан бајрам. Шта је сад ово, откуд овај гнев и неправда према Цакерима од полиције? Да није Гиги неког увриједио, ил' Цакер можда ујео неког полицајца? Прошле године си увео и ћурку за нову годину, кажеш, ако ћемо у Европу морамо да прифатимо и њихове обичаје. Шта је сад ово?! Откуд овај напад на мој пансион и то баш кад ја режирам представу какву Златибор никад прије није видио. И још ће на крају твој шеф да одржи политички говор за промоцију да јопет буде народни посланик а ти командир милиције.
- МУХАРЕМ: Е, па, не може, Цале, није све на свијету допуштено. Ако приказујеш голе женске гузице, што мож' бит' за око пријатно, није допуштено да се праве оволике рупе у главама шампиона и да се ту просипље људски мозак ко прасећи. У цијелом свијету зато је полиција да уфати деликвента, па тако и код нас.
- ЦАЛЕ: Ја приказујем мартиријум светог Ђорђа и како убива аждаху, не сурово, уз помоћ копља и да јој мачем сијече све три главе, већ она гине од женске љепоте и талијанске музике, што ће Нијемце одушевити. А после пуковниковог говора Лаза им свира и пјева "Лили Марлен". Јел' тако, бароне?
- ЛАЗА: Море, стомак ме боли, Цале, нека ме мука уфатила, морам да повратим.
- ЦАЛЕ: Ајд' ти, Лазо, иди мало повраћај и кажи Лили ако је спремна нек сачека још мало. Позваћу је кад уђе публика и кад оспособим змаја. Зато нек дођу Шварц и Лаки одма'.
- ЛАЗА: *(Сїане мирно и салуїира)*
Разумем! Само и они су заборавили
(Изађе).
- МУХАРЕМ: То што је цукелу распалио мочугом по глави, спасио је зеца из нашег резервата и није заслужио да умре од нечије руке коју је водила твоја освета. Утолико прије што се од његовог урлања и силништва није смело проћи на два километара од твоје куће.

ЦАЛЕ: Чувао ми је пансион од лопова и разбојника. Радио је твој посао, ако хоћеш.

МУХАРЕМ: И шта је још радио, 'оћеш да ти кажем. Није међед растрзао сељацима овце и говеда но твој Цакер. А шта си ти радио 'оћеш и то да кажем? Мислиш да нам није познато да си ти све жртве млео у роштиљ, дај боже да нијеси и по којег туристу који су нестали бестрага у овием крајевима.

ЦАЛЕ: *(Вади новац)*
Ево ти педесет евра да ми пустиш бар Лакија и Шварца. Они ми покрећу машинерију. Не може Гиги сам. Програм само што није почео.

МУХАРЕМ: *(Узима ђаре, ђажљиво их слаже у новчанику, а онда све сџавља у унујрашњи џей)*
Е, не може то тако, газда Цале. У твој пансиону је извршено свирепо убиство а још се не зна ко је убица. Прво њега морамо да уфатимо.

ЦАЛЕ: Како ћеш га уфатит' кад знаш и сам да га је убио твој шеф, пуковник Зороја. Али, он је заштићен и не можеш му ништа. Напротив! Ако му се замјериш брзо ћеш завршит' каријеру. Знаш ти каки је он звијер!

МУХАРЕМ: *(Продере се)*
Јес' ти нормалан, бре?! Ако не пазиш шта говориш остадосмо без љеба и ти и ја. Мене ће избацит' из полиције, а теби затворит пансион.

ЦАЛЕ: Можда је и то боље него да га сељаци запале.

МУХАРЕМ: Неће док су у дрвари.

ЦАЛЕ: Пусти их да уђу на програм. Купили су људи карте. *(Даје му још новаца)*
Ево ти још педесет. Нећеш ваљда да пустиш шефа да држи митинг у мојој шупи? Тамо није заштићен од опозиције, а овђе је у гвозденом кавезу безбедан ко међед. Може да уђе у змаја па да им се преко микрофона обрати. Сељаци му не могу ништа. Још кад бљуне ватру напуниће гаће од стра'. Не мора ништа да пријети, може само да обећа да нико више неће морати ништа да ради, да ће сви имати пензије и добијати бесплатно сиротиште. Размисли мало, Мухареме.

Пружа му новац, овај ѓа узима ђажљиво и сџавља у новчаник, зајим све ђоново у џей.

МУХАРЕМ: Е, није добро командира да подмићујеш, знаш. Зар ти није познато да је код нас мито кривично дјело, а поготову превара страних туриста и ловаца којима уваљујеш мртву мечку као живу и опасну звијер.

ЦАЛЕ: Зар ти то мени пријетиш, Мухареме ефендија? Зар си ме заборавио кад смо заједно ишли у школу, ну, погледај ове очи, зар ти оне ништа не казују о мом поштењу и људској природи? Кад сам седморицу вршњака пребио у школском дворишту. Због неправде. Још тада нико није смео да ме погледа у ове људске очи, а камоли да ме казни. Јер кад се оне препуне крвљу, онда из њих не теку обичне, већ кржаве сузе.

МУХАРЕМ: Мој Цале, изгубио си сваку мјеру. Мислиш да не знам колико си узео Швабама за мртву Божану, а мени као слијепцу бацаш мрве да се загрцнем од њих и да ми сузе пођу над твојијем поштењем. 'Оћу бар 'иљадарку, јес' чуо?!

На сцену хруји Цони који води шумара Сџојка са лисицама на рукама. Сџојко је живахан, разрок и ђрзав сџарчић, изузетно немирног њемџераменџа.

СТОЈКО: Ма, пусти ме, пусти, шта ти је, Цони Ферхатовићу! Зар си заборавио да је он убио и твога и мога ђеда? Али, друго си ти, так'а ви је политика, а ја... ја сам слободан шумар. Иђем ђе 'оћу и радим шта 'оћу, широка ми гора, а још шири Златибор, Тара, Златар, Пештер, шта 'оћу. Живим ко дивља звијер и душа ме боли кад ми убијете срну или зеца, па чак и вука, што, он ми је ко рођени брат. Моје је да браним букве и храстове, да причам са њима, да не буду усамљени у сред шуме, да за свиње има довољно жира и да пазим на ваше ђораве ловце да се међусобно не побију, и мене да не погоде, а не да предвиђам судар међеда са кавом и вашим спонзорима. Оде кава у господњу кавану, право у небо заједно са душама оних који су је превозили. И међед је цио изгорео! Остали му само бели очњаџи и црне очи дубоко, дубоко у дупљама испржене. А ја, кад ми се кава пије, не чекам Нијемце да ми је послужи но иђем код Цала, иако је мало накисјела.

ЦАЛЕ: То је зато што се не зна ђе има више ракије. Јал' у чутури, јал' у глави. Зна се да нико бољу каву од Гигија не прави, а сад смо добили и апарат за еспресо. Па, волж ти кратка, ил' дугачка.

- МУХАРЕМ: Ти се не мијешај. Ово је службени разговор.
(Обрати се Стијојку)
Нијеси рекао за кога ћеш да гласаш.
- СТОЈКО: Ни за кога. Што ми је овај ставио лисице? Одврзуј ме!
- ЏОНИ: Лажеш, Стојко, лажеш ко пас. И прошли пут си заокружио опозицију. Нећеш с нама у Европу но оћеш овђе да трунеш заједно са својим зечевима и срнама.
- СТОЈКО: Е, ако не могу да бирам ће ћу живјет', моја је ствар ће ћу трунут.
- МУХАРЕМ: Најбоље је да он призна зашто је убио боксера, па да завршимо с овом истрагом. Људи чекају програм.
- СТОЈКО: Којег боксера?
- ЏАЛЕ: Чим он једним оком купус гледа, а другим месо вади, тај је на све спреман. Ајде, врљави, признај па да пустимо народ унутра. Ево, пустићу те да гледаш љепотицу без карте. Добићеш и каву и ракију. Шта ћеш више?
- СТОЈКО: Па сад, ако треба то да признам, 'оћу, само нећу да гласам за вашег кандидата, дабогда се окаменио за сва времена као ваш симбол власти, кад већ неће да умре као прави зликовац, иако му је одавно истекло вријеме. Ће су та ракија и кава?
- МУХАРЕМ: (Изнервиран)
Ћут, бре, стоко пијана!
- ЏОНИ: Само нека он прича, капетане, па ће се тако најлакше доћ' до истине. И је ли цијела кава узгорјела, ил' је он мако који цак, и ко је гурнуо међеда на Нијемце, и ко је убио боксера, и за кога ће да гласа.
(Стијојку)
Зато, говори, говедо, да се ја не откопчавам овђе! Одакле ти оружје?
- СТОЈКО: Ја сам шумар! Ви сте ми дали дозволу за сачмару а пушку сам лично купио од Џалета.
- ЏАЛЕ: Ау, баш га масно слага, славе ми. Одакле мени оружје, па још и да продајем?
- МУХАРЕМ: Е, на обдукцији ће се јасно виђет да је погинуо од карабина, а не од драмлија.
- ЏАЛЕ: Али, он је признао. Узми мене за свједока.

СТОЈКО: Ђе је та ракија?! О кава!

МУХАРЕМ: *(Цалету)*

Слушај, бре, ти, да не заносиш овђе муда у кривину, јес' чуо?! Боксер и његова смрт су приватна ствар и не спадају у државни интерес, него пуковник, мој шеф! То мене интересује да ви сељаци станете овђе на страну отаџбине, па макар и пијани, а не да трезни трабуњате против ње. И ти си окривљен, само да знаш.

ЦАЛЕ: Гле?! Шта ти је? Па он је сам признао, шта ћеш више?
(Кришом му дођура новац, овај им окреће леђа, вади новчаник, њажљиво слаже новац и враћа ља у недра)
Ево. Узми још стотину.

МУХАРЕМ: Иљаду, рекли смо, ако ћеш по закону. Да будеш на слободи и да имаш свој пансион на нашем Златибору.

ЦАЛЕ: Како то мислиш, по закону? По чијем закону? Ко је рекао да се уништава љепота? Бог или ђаво? Чија сте ви власт? Знаш ли ти шта сам ја све уложио у овај пансион? И наследство од предака, мојих Цакера, двије ливаде сам продао и забран, само да подигнем спрат са четрнаест соба с купатилима и два апартмана. Један за пуковника а други за владу кад залута у ове крајеве. И сад хоћеш то да ми срушиш. Држиш сељачку руљу у мојој дрвари и чекаш да побесни од неправде и све да, ко дивља говеда, изгази и претвори у прах и пепео. Е, па то не може, Мухареме. Добићеш својих пет стотина, триста сам ти већ дао, ево још двеста.

(Пружа му новац, овај ља њо већ виђеном шаблону сивања у новчаник, ља у недра)

И душу, ако хоћеш. Зар сад нападаш кад сам најслабији, кад ми све долази у питање, кад ми Цакер цвили ко дијете, кад програм само што није почео. Мртав ми гост лежи у својој соби а умјетница је обукла репрезентативни доњи веш, ено је горе на тавану ко запета пушка шета и пуши и чека на мој знак да се спусти низ ову сјајну шипку и заигра пред вашим очима, пред којима одувјек играју светлаци од сваке глади и пожуде. И још кад змај заурла, има да ви се смрзне говно у дупету. Јесте ли људи, или звијери? Мало ти је пет стотина, а?! Па, ево душа. Узми је, на! Ево, овај твој зликовац Џони Ферхатовић једва чека на твој знак па да ми проспе мозак. Узми је да завршимо једном за

увијек са тим. Мислиш да је лако међу вама постојат', дисат' а камоли градит', развијат свој просперитет и напредак цијелог овог краја? А још ни Гигија не могу више обуздават'. Ено га, клечи крај Цакера и кида кошуљу са груди. Хоће мртвог боксера да раскине, тебе и цијелу твоју станицу појешће заједно са пиштољима и пендрецима и лицицама, само ако га пустим на вас.

ЦОНИ: Ма, пусти га, пусти! Да види како ће проћ'.

СОЈКО: Јо, Цале, ја им не би' вјерово', душо моја. Видиш ове лисице на мојим невиним рукама? А још ниће нема на видуку ни каве ни ракије.

ЦОНИ: Нијесмо ми крпене лутке да нас ваша луда ђеца кидају на комаде, но планински командоси обучени да се боре против самога међеда. И лава, ако га сретну.

МУХАРЕМ: Боље би ти било да не пријетиш, знаш, мајку вам лоповску и преварантску јебем. То ли је ваш туризам, природна љепота и комфор у разапетим ступама и траповима, ловите људе ко зечеве и кажу им дерете исто као и њима, а народна милиција да ви иде гола и боса. Мислите да је лако нама да очувамо ред и закон међу вама разбојницима и рођеним зликовцима; јебете бабе за паре, убијате пијане госте на спавању, згажене псе стављате у саламуру а особље директно регрутујете из луднице, да не одговара пред законом. Правите стриптиз и то са ћерком нашег кандидата за народног посланика, мога шефа, пуковника Зороје. Хоћете да се наругате властима, да нам се подсмехнете, да види народ ко њим влада и какав им је лични морал.

(Чује се јако луцање стоља)

Али, који народ? Стока без репа, исто као и ви. Пршуту продајете ко шафран, државни чиновник не може себи да купи погачице за доручак за своју плату, а ви сте ставили и њихове раднике, самопослуге, земљу и сељаке, па хоћете и нама, полицијом да владате и да вас то кошта само двије паре, ко да смо ми просјачка опера. Још да вам наши оркестри свирају променадни концерт док ви пуните своје трбушине сплачинама с европскијем сертификатима а ми немамо чиме ципеле да пенцетирамо већ се поцијепани, уфлекани и поде-

рани веремо по овим чукама и врлетима да вашу пљачку заштитимо од горијех разбојника из Ужица и Београда. Зато плати свој дио и мени и Џонију Ферхатовићу ако ћеш програм вечерас да имаш и дозволу за даљи рад. Јер у твом пансиону се налази леш убијенога и све индиције говоре да га је лично убио твој син!

СТОЈКО: А, не, није. Сви кажу да га је убио пуковник!

ЏОНИ: Не једи говна, шумару!

На сцену улазе Лаза и пуковник. Одозго се чује јака луја.

ЦАЛЕ: Јел' то Лили бесни зато што програм још увек не почиње? Разбиће ми сав инвентар.

(Виче)

Ехеј! Лакше мало горе!

(Присујћнима)

А ја мислио сељаци разваљују дрвару.

ЗОРОЈА: Жута светлост рефлектора пролази кроз моју плаву косу и пада на бесног змаја који бљује ватру. Кад станем ногом на крвопију, он урла и зева, покушава да ме прогута али српски родољубиви сонг му задаје коначни ударац и он се закопрца у самртном грчу, из чељусти му уместо бесног урлика избија самртни ропац и бела пена. Него, знаш ли ти ону "Марш на Дрину" ?

ЛАЗА: А, не! Ја свирам Паганинијев капричо број четири. Таква је Цалетова концепција. Убијамо змаја, побеђује лепота, и на крају, правда и бољи живот.

ЗОРОЈА: Тако је! Обраћам се окупљеним сељацима и држим им говор о томе.

СТОЈКО: Зашто ђаво срећу нема.

Џони га муне у ребра.

ЏОНИ: Ђути кад говори господин посланик.

ЦАЛЕ: Чекај, чекај... Прво морају очи да се напаре, душа да се угрије.

СТОЈКО: Па то и ја кажем. Прво кувана ракија, па онда политика. Мислим, кад је већ онолика кава изгорјела, дај бар ракију.

Ударци одозго се њојачавају.

- ЦАЛЕ: Ау... ово као да је сам нечастиви пред вратима. Шта се то горе дешава?
- ЛАЗА: Изгледа, шефе, да се он ипак пробудио из дубоког сна, из мртвачке коме. Чујеш како бесно лупа?
- ЗОРОЈА: Е, од онолике рупе у глави нема буђења на овоме свету.

Ипак се одозго њробијају јак врисак и лупа. Лаза стиоји уилашено.

- ЛАЗА: Ма нисам сигуран, уопште не верујем да смрт може потпуно да поништи живот. Мој друг Ђока Фаркиш свирао је цимбало у “Ресави” и певао “Пред кућом ти бистро језеро”; толико се разнежио да је попио литар вињака на екс и одмах умро на пречац. Кад је дошла хитна помоћ био је ладан ко шприцер и сасвим укочен, начисто мртав. Толико смо му лепо свирали на сарани да је пола пратње певало...

(Пева)

“Пред кућом ти бистро језеро...”

А пола се гушило у сузама. Е, кад му се жена, после шест месеци преудавала искобељао се из земље и дошао на свадбу иако је киша јако падала. Био је страховито љут само што је био много каљав а за вињак није хтео ни да чује.

- ЗОРОЈА: За овога ти ја гарантујем.
- ЛАЗА: А ко то толико лупа из његове собе? Удара ко луд и хоће на силу да изађе из сандука. Чујеш како вршити? *(Одозго дойцре висок и деформисан врисак)* Отворите!
- ЦАЛЕ: Мени се чини да је то њен глас. Јебаће вам мајку, ако сте је случајно закључали.
- МУХАРЕМ: То протестују ови из дрваре. Шефе, ако ускоро програм не почне нећу моћи дуго да их држим унутра.
- ЦОНИ: Много пуше. Газда се боји да му шупу не запале.
- ЗОРОЈА: А истрага? А убица?!
- МУХАРЕМ: Све индиције и свједоци указују на то да је боксера убио Гиги.
- ЛАЗА: Ма, жив је он жив! Нико Микија није убио. Ни два литра вињака њему не могу ништа.
- ЦОНИ: Е, друго је дуга деветка кад прође кроз лобању.

- ЛАЗА: Не знате ви какав је он кад полуди. Ђаво му није раван. Још овако повампирен ако се појави побиће нас ко говна. Чујете како јако лупа?! Боље да га пустимо, а?!
- МУХАРЕМ: Сви који су напољу куцају да уђу, а они који су унутра куцају да изађу, али не може. Има улазница, ал' има и излазница.
- ЦАЛЕ: Још ако су купили карте.
- ЗОРОЈА: Е баш бих волео и ја једанпут у Србији да сретнем вампира. Пошаљи Мухареме једног стражара, ил' боље двојицу горе да не пуштају никога кроз врата него ако могу нек пређу кроз зидове. Нарочито из боксерове собе. И нека се слободно ништа не боје ни вампира ни вештице. Врата су чврста, храстова, а кључ је код мене.

Џони њође на њоље, Мухарем ѓа заусџави.

МУХАРЕМ: Стани, Џони! А шта ја да радим са овима из дрваре?

ЗОРОЈА: Овамо сви да се пошаљу. На митинг.

ЦАЛЕ: Тако је, шефе, ви сте бар свјетски човјек и схватате шта је умјетност и које су њене обавезе према сељацима.

МУХАРЕМ: И политика!

ЗОРОЈА: Ја ћу да држим говор. Да чују за путеве на које ће кренути кад пођемо у нову, велику будућност. Није свет Србија па да се по стазама и богазама пешке вуку, но у луксузним тракторима које ћемо им продати за кредит, а добиће и бесплатно сиротиште да свој сир слободно продају на ослобођеном тржишту целога света. А не да им роба одлази у Киргистан који је до јуче јавно стрељао студенте и калуђере зато што poste због Буге, Кремља и Таџ Махала. Нека у њима мирно почива њихова мрачна прошлост, а не ми. Србија ће да се разбашкари по велелепном свету, да њени сељаци свуда продају своје мареле и дрвене кашике које Западњаци обожавају. Воле они и наше купине, ал' се трња боје да их нешто не набоде, ил' не дај Боже, да се испод грма не сусретну с оним фаталним погледом којим их балкански смук фиксира.

Лили у љраињи Гиџија силази сџејеницама и сџаје љраво љред љуковника. Он је ѓледа изнаѓено.

- ЛИЛИ: Јеси ли ме ти закључао у Микијевој соби?
Пауза.
- ЛАЗА: А то си ти била, Лили? Ја сам се уплашио да се покојник није повампирио.
- ЛИЛИ: Ти си ме живу сахранио, је ли? Нема ко други. Ко ме је више стало да се мој програм не одржи, него теби?
- ЗОРОЈА: Ја... Зоја... нисам. Ја сам вам само обезбедио превоз до Београда. Конфорна лимузина. Теби и боксеру.
- ЛИЛИ: Њему си ти обезбедио пут у пакао, што си очигледно наменио и мени.
- ЗОРОЈА: *(Мухарему)*
Шта раде ови твоји стражари? Ракију шљемају, а?
Мухарем њољледа у Цонија.
- ЦОНИ: Па, они су горе. Чувају врата.
- ГИГИ: Чувају, чувају, али сад изнутра чувају. Да им боксер не побегне из мртвачког сандука. А да шљемају, шљемају.
- ЗОРОЈА: Ти си га убио. Признај! Ионако си мамуран. Болестан, брате. Нико ти неће судити. Признај и мирна Бачка. Ником ништа. Да пустимо овај народ из притвора. Убио си га због пса.
- ГИГИ: Прво, Цакер није пас, него мој брат. Друго, шта ја знам ко је кога убио. Не знам ни за себе. Можда јесам, а можда и нисам. Јел' тако, Цале?
- ЦАЛЕ: Тако је, сине, Гиги. Вас двојица сте најјачи у читавом златиборском крају. Један борове запишава, а други их из корена вади.
- ГИГИ: Ишли смо на Тару да их ловимо. Али, највише их има у Перућици. Тамо смо ишли. Голоруки. Међеди воле Перућицу зато што је тамо ловцима забрањено. А Цакер и ја смо увек били ненаоружани. Ја не знам ни како се пушка пуни. Кад хоћу да пуцам увек је Цале пуни.
- ЛИЛИ: Пустити ти њега, Гиги. Зна он врло добро ко је пуцао на Микија и зашто. Хоће само да спере сумњу са себе, да не буде он крив, јер он никада ни за шта није крив, већ само заслужан, па да чистих руку иде даље, у нове победе. Зато си му ти потребан. Баш њега брига што ће тебе да врате у лудару.

ГИГИ: А, ја тамо више не идем.

ЦАЛЕ: Па и нећеш, сине, Гиги. Не! Ја те не дам, јер знам да си невин. А ти, пуковниче, не мораш да будеш крив ако је мој Гиги невин. Ко зна ко је убио боксера? Можда тренутак алкохолне депресије, потегао мало више него што може да издржи и пук! Пукао конач живота. А можда је пуцала и нека баба.

ЗОРОЈА: Можда.

СТОЈКО: Овде се то дешава. Страни ловци пуцају на све стране. А и наш сељак воли кобасице од дивље свиње.

ЦОНИ: Е, па неко му је очигледно просвирао главу. Наше је да га откријемо, а његово да призна.

На сцену улазе Силвија, Лела, Жељко, Лаки и Шварц.

СИЛВИЈА: Нећу овде да останем ни минут дуже. Одмах се пакујем и палим за Нови Сад. Само да ми газда врати део новца који сам унапред уплатила за цео пансион.

ЦАЛЕ: То је био кобан неспоразум. Све ће бити у реду. Мали хаос су унијели политичари у наш благословен живот. Али, сад ћемо ми то да доведемо у ред. Лаки, Шварце, улазите у змаја. Али, гдје су Нијемци? Гдје је друга публика. Ево, Лили је спремна и чека ко запета пушка, да пукне свој програм. Видећете како је она заносна, како је цела моја концепција неодољива. Где је Лаза? Докле ће тај да повраћа?

СИЛВИЈА: Али, шта сам ја крива, молим вас? Шта?! Зато што сам прва открила леш треба неко да ме држи закључану у оном смраду, са стоком.

ЛАКИ: То је зато што сељаци воле да прде, госпођо.

ШВАРЦ: А не воле да се купају.

ЖЕЉКО: Мене није требало затворити са њима. То је увреда за српску владу. Зна се где сам ја био у време убиства. Осим тога, ја не пуцам. Ја имам кавез.

ЛЕЛА: А мене, Жељко, зар је мене требало ухапсити? Ја и Силвија смо само указале на злочин а они нас у смрдљиву дрвару са пијаним Немцима и прљавим сељацима.

МУХАРЕМ: Шта, шта?! Ко је привео Нијемце?

ЦОНИ: Па ти си сам рекао: "Птица да не прелети."

- МУХАРЕМ: Цони Ферхатовићу ти ћеш ме у гроб оћерати. Иди брзо, нађи Циганина и нека им се у наше име извини на лијепом њемачком. Јер ако се они наљуте сви смо готови.
- СИЛВИЈА: Ма не, они се љуте само зато што их нико не послужује. Певају, певају и грла су им се осушила. Траже нешто да их освеже. Па су узели један балван и сложено провалили пут напоље.
- ЦАЛЕ: Шта?! Провалили су им врата, а ти држиш кључ овђе и мирно пљачкаш. Ко ће сад да плати моја дрвена врата?!
- ЖЕЉКО: Ја сам дао кавез. И кола су ми узели да доведу уметницу. Притом, догодила се страшна несрећа. Толико мртвих! То нико није очекивао. И где је сад тај програм?!
- ЦАЛЕ: Ево, ево... само да дођу Нијемци. Ђе су сад они?
- ШВАРЦ: Туку се са сељацима.
- СТОЈКО: Аја?! Сједим овђе везан и не могу да учествујем. Сви се слободно туку сем мене. Једини слободан шумар има лисице на рукама. Шта је сад ово? О чему се овђе ради?
- МУХАРЕМ: О убиству, Стојко. О свирепом убиству из користољубивих разлога које си ти пред свједоцима признао.
- СТОЈКО: Добро. А ће су кава и ракија?
- ЗОРОЈА: Пусти га.
- МУХАРЕМ: Молим?!
- ЗОРОЈА: Пусти и њега кад су сви већ слободни. Уосталом, знаш да га није он убио.
- МУХАРЕМ: Није убио боксера, ал' ко је гурнуо донацију у пожар и провалију? Он је једини живи свједок, шефе. Мораћемо да пишемо извјештај њемачком конзулату ће је толика кава. Да је она ту сад би је сељаци густирали а не би тукли њемачке туристе. Неки кривац мора да постоји.
- ЗОРОЈА: Пусти га, пусти, кад ти кажем.
- СТОЈКО: *(Пружа руке са лисицима на њима)*
Пожури док се туча није завршила.
(Цони му скида лисице. Овај као мейџак излеће најоље уз ѝесму)
“Ал’ од Раље нећеш даље,
Швабо клети, клети Швабо...”
- ЦАЛЕ: А што се сад опет туку?

- ШВАРЦ: Смрди им Божанина кожа и хоће да је закопају, али Нијемци ни да чују. Кажу да су дали десет иљада евра за њу.
- ЦАЛЕ: Колико? Добро, добро, видећемо то послџе, кад дође Лаза. Гиги, сине, изађи напоље и развади силеџије. Само реци да програм почиње.
(Гиђи изађе)
А ти принцезо. Иди на стартну позиџију. Чим се се Гиги врати и преузме змаја, почињемо. Лаки! Гаси радно свјетло и пусти сценско. Нек затрепери љепота, нек звецну украси, нек приђу конзументи. Ми ћемо одржат' наш програм. Нађите Лазу и реците му да обуче панџир средњевековног српског витеза. Каџигу да не заборави.

Сјоља се чује Гиђијев ѓлас.

- ГИГИ: Само полако. Прво Нијемци. А ви, један по један, сви ће ући који имају карте. И пансионски гости. Апсолутно сви. Нећемо почињат док последњи не уђу. Има довољно мјеста код Цакера.

- ЗОРОЈА: Зојо, сине, пусти бар мене првог да им се обратим.

Светлост се ујаси. Неке сијалице зајрејере и мека сценска светлост се просје по барском енџеријеру. Све сјолице су заузетје. Из мрака, публици светле очи као код предајора у ноћном лову. Публика скандира.

- ПУБЛИКА: Лили! Лили!
(Ајлаузи, звиждуџи, ласџивне ѳримедбе ѳиѳа)
Еј, главоњо, сијџеџи главу, да видим гуџицу!
О, хо, хо! Ала је овђе мрачно ко у рогу. Не види се прст пред носом, а камоли пиџа на тањџру.
Ђе су танге?! 'Оћемо ли танге?!
Оћемо!
Опа – бато!

Лаза ѳочиње да свџра Лили Марлен. Немџи ѓруну да ѳевају:

- НЕМЦИ: So woll'en wir uns da wieder she'n
Bei der Laterne wollen wir steh'n
Wie einst Lili Marleen..."

- СЕЉАЦИ: *(Грмну хорски из свеђ ѓласа)*
"Играле се делије
На сред земље Србије...
Ситно коло до кола,
Вило се до Стамбола..."

Змај почине да риче и да бљује ваџру. Насџаје њоџиуна џиџина.

ГИГИ: Грррауф! Грррауф! Цијепам цријева, ломим кољена, главе откидам и све прождирем јер ја сам змај и учинићу пустош ако сад одмах низ ову шипку не сиђе стриптизета која ми следује.
(Жамор узбуђења и сџраха џређе џубликом. Чује се џлач некоџ деџеџа)

Зато јер ме боли стомак од глади, лапће ми се крв и једе женска цигерица, нисам јео ништа од прошле године и сад сам решио да се утешим једном милом, нежном и лијепом цурицом која се зове Лили!

ПУБЛИКА: *(Грмне са свих сџрана)*

Лили! Лили! Лили!

(Зџџим џиџина)

ГИГИ: ...од које ми топло у души и срцу, све ми нека млака вода изнутра исплакњује и влажи очи тако да гледам као из дубине језера. У мозгу ми игра свијет разливен у воденим бојама, шарене пруге ми се преплићу и лудим без жене!

ПУБЛИКА: *(Поново скандира)*

Лили! Лили! Лили!

Одозџо, низ сџеџенице, џраћен рефлексџором силази џуковник у униформи са шџком на џлави. Праџе џа Мухарем и Џоно Ферхџџовић, џакође у униформама, али џлавим, џолицијским. Сва џроџица имају џиџџџџине за џџасима. Они уђу у кавез. Зороја се једном руком ухваџи за шџку, друџом истџрџне микрофон из Гиџијево руке и џублици даје знак да се уџиџа. Зџџим дуне у шџку одакле се зачу снажан звук сирене за узбуну. Најзад, кад се обраџи џрисуџнима све замре.

ЗОРОЈА: Златиборци, моји саборци и питомци, нема девојака, има само нас, мушкараца и бораца за достојанство и бољи живот свих нас, а нарочито вас сељака и радника, грађана првог реда сваке модерне државе!

Чују се неџодовања, у џочеџку џојединачна а касније колекџивна.

ПУБЛИКА: Аууу...

Уааа...

Склањај га! Дај Лили!

Оћемо стриптиз.

Враћај паре!

Оћемо стриптиз!

Пицу на тањџру!

ЗОРОЈА: И док се напољу ваљају праменови златиборске магле, ја сам дошао да вам пружим утеху и понудим наду да ће ваш живот, ако се приклоните мени, добити европски, да не кажемо одмах светски смисао.

(Кайејан Мухарем и Џони Ферхајновић айлаудирају)

Јер ово време је погано и неопходни су нам утеха и нада и вера у боље сутра, уверење да ће наши потомци бити достојни својих предака, то јест нас, њихових родитеља. Да ће међу нама нестати несугласице, да ће деце наша почети да нас поштују и уважавају као битне друштвене субјекте, а не да нас мрзе и презиру као отпатке на ђубришту историје! А зашто они то чине, због чега се оглушују о наше васпитање које су анатемисали и уместо реду и разуму окренули се хаосу и лудилу? Због чега се дрогирају, опијају, оргијају на јавним местима и од срамоте граде себи професију да би могли болесно и без достојанства да живе међу нама претеклим и поноситим јелама и боровима на падинама нашег Златибора? Зашто и зашто, гомилају се питања, падају на нас као киша фекалија, као провала гована и цео наш свет који је настао у цветним идеалима почиње да смрди и у смраду се распада. А ми смо само хтели да све буде савршено и беспрекорно, да наше друштво функционише програмирано тачно, без негативних ефеката, беде и пропадања. Јер Европа нас мами и својим достигнућима учи да је цела наша историја била погрешна и самоубилачка, да храброст и победа нису циљ наших нових нараштаја, већ кукавичлук и пораз како би цео народ мирно могао да ужива у благостању подјармљеног слоја свих европских народа. Не треба заборавити да су највећи духови светске цивилизације, композитори, музичари, писци, вајари, сликари, научници, професори и филозофи у ствари били слуге својих вечних господара, јер док се ми, из генерације у генерацију мењамо, они увек остају исти. Зато сам дошао међу вас да вам кажем да ваше очи не верују призорима којима их наши непријатељи кљукају, нити уши лажима којима их исти заглушују. Нису Срби ничији господари и ви нисте слободан народ већ само незапослене слуге због чега сте толико сиромашни. Кад Србију примимо у Уједињену Европу испунићемо вам уставно право на рад и службу код правих господара. Бићете радници у тој огромној фабрици за

производњу благостања и сваке духовне поезије и красоте! Али, треба да знате, треба вам јасно рећи да ми, ваши спасиоци не можемо да зауставимо поход општег самоуништења. Јер вас лажу да вама предстоји пропаст пошто сте и онако потонули дубоко да дубље не може, до дна своје стварности, они лажу да је она коју су вечерас учинили неизбежном – стриптизета – мој кћи, она јесте мој изрод и ја је ево, сада пред вама, такође изродом својих предака, за овим политичким олтаром жртвујем кинеском змају и јавно је се одричем зато што су је овде послали ваши и моји непријатељи, српски националисти, да нам своју непристојност прикаже као нашу декаденцију, производ чистог западног духа, немачког иберменша!

На врху сџејенишиџа, освейљен фосфоресценџном свејлошићу џо-јављује се мрџав Мики боксер и зајворених очију рециџијује.

МИКИ: Пред касарном
Пред главним улазом,
Стајао је један фењер
И стоји још пред њом
Ако се поново будемо видели
Код тог фењера ћемо стати
Као некад, Лили Марлен.

Наше две сенке
Изгледале су као једна
По томе је свако видео
Колико се волимо
И сви људи нека виде
Под светлом како стојимо
Као некад Лили Марлен.

А у то повиче стражар
И трубач засвира повечерје
То може коштати три дана
“Друже, одмах долазим”
Кажемо једно другом довиђења
А тако сам желео да одем са тобом
Са тобом, Лили Марлен.

Фењер зна твој корак
И твој лепо ход

Сваку ноћ он гори
 А мене је већ заборавио
 И ако ми се догоди најгоре
 Ко ће код фењера стајати
 Са тобом, Лили Марлен?

Изнад овог тихог места
 Дубоко под земљом
 Узносе ме као у сну
 Твоје љупке усне
 И кад се заталаса магла у овим касним сатима.

Стајаћу код тог фењера
 Као некад, Лили Марлен.

Фосфоресценција свећлости се мења у јак млаз рефлектора који умесито мртвог боксера освештава Лили у дугој разрезаној хаљини, свој у шљокицама. Она њолако, уз музику Паганинија, силази у кавез.

ЗОРОЈА: *(Избезумљен)*
 Шта је сад ово? Фатаморгана нека или груби трик прљавог крчмара, још једна његова превара? Откуд он на степеништу, шта се овде дешава? Он је мртав. То сви знамо да је свиња пробушена. Мртав, убијен, Зоја. Нема га више, а ни тебе неће бити, ђубре изродничко.

Ошкочава њишиљ. Мухарем га хваћа за руку.

МУХАРЕМ: Не пред оволиким светом, шефе. Смири се, смири, молим те. Говор је био изванредан, пророчки, библијски, шефе. Сви су узбуђени. Чак и Нијемци који нијесу бог зна шта разумјели. Чујеш како је аплауз силан, како је расположење на нивоу?

ЛИЛИ: *(Силази, увијајући куковима. Почиње свој професионални њлес)*
 Наравно, Зороја. Ти најбоље знаш да је он мртав, пошто си га ти убио. Нико од тебе није бољи у том послу. Ниједан твој рад није био на поправном испиту. А мене, једино мене желиш да поправиш.

Лаза свира Паганинијев кајричко. Лили увија бедрима, иџра, одбацује делове одеће. У њублици њајаи, само њо неки знак одушевљења. Ритиуална иџра змаја ѡресе ѡрајорце окачене ѡ његовом вриџу. Он зине на ѡковника и бљује ваџру и свећлости. Кружно, вриџоглаво свећло је све јаче и брже.

Пуковник се обема рукама држи за главу. Затим вади шишићољ и њуца у змаја. Крв ишкне, чује се јавк. Змај пада, са њима и Гиџи. Све се уишиша, свеиљосић ирсцијане да се врши, Лили иркеине иџру и иошрчи до Гиџија из кога лииши крв. Нежно му сивавља главу у крило.

У иошрчиној ишишини чује се самрцини Цакеров урлик.

ЦАЛЕ: Син ми умире! Познајем његов ропак. То је крај, људи, крај. Мој Цакер, мој син ме напушта. О, Боже!
(Исрчи најоље)

ЗОРОЈА: Ја сам твој свети Ђорђе, а не Лаза Циганин! Ја ти пресуђујем, сотоно адска, и враћам те назад у подземни свет одакле си дошао да саблажњаваш наше чедне селјаке, овај честити народ, децу нашу православну.

ГИГИ: Тата! Ђе је мој тата? Цале! Ђе си?! Јес' чуо нашега Цакера? Уби га мртавац. Види шта је са њим. Види може му се икако помоћ. Ја сад не могу. Нешто ме прикива за под и доље чврсто држи. И магли ми се пред очима. Не могу ни да дишем.

ЛИЛИ: Ђути, Гиги, ћути. Не померај се, биће све у реду. Видећеш да ће бити све у реду.

ГИГИ: Ђе је мој тата?! Како је Цакер?

ЛИЛИ: Ту је он, ту. И Цакер је добро. Видећеш. Само се ти не померај.
(Виче)

Има ли неки лекар овде? Господо! Молим вас, господо! Ако има неки лекар нека одмах приђе. Младић је рањен.

Из мрака долази немачки иуриција у крајким ианцијалонама.

НЕМАЦ: Ефо мене. Ја доктор! Шта трепа?

ЛИЛИ: Ово је Гиги, газдин син. Погођен је из дуге деветке. Исте која је убила и Микија.

ГИГИ: Принцезо.

ЛИЛИ: Молим, љубави.
(Љуби га у чело)

ГИГИ: Ох, тата, тата. Анђели ме љубе. Принцезо, питај мог тату зашто ме је целог живота звао Говнождер.
(Издахне)

ЛИЛИ: Хоћу, љубави. Ништа ти не брини. Све ћу ја њега да питам. Све.

НЕМАЦ: (Сагне се, ирегледава Гиџија)
Ау! Офте нема спаса. Он врећ мртаф.

- ЗОРОЈА: Ја нисам крив. Сви сте видели да ме је он напао. Зинуо је на мене. Је ли тако, Мухареме? Рашчепио чељуст. Ти си ми сведок! Ја имам командира полиције за сведока. Истина против ваше злобе.
- МУХАРЕМ: Тако је шефе. Било је то у самоодбрани. Ево, и шумар је био присутан. Јел' тако, Стојко?
- СТОЈКО: *(Чеше се њо враићу)*
Ау, што ме нека промаја овђе уватила. Други правац је мене интересовао. Њена бесмртна игра.
- ЛИЛИ: Како те је напао?
- ЗОРОЈА: Па... зинуо је на мене. Сви су видели, сва публика, цео Златибор ми је сведок. Могао је да ме запали. Ја сам стар човек, Зоја. Моје су кости суве ко барут.
- ЛИЛИ: Убицо! Сви су видели да си га ти намерно убио. Из чисте мржње.
- ЗОРОЈА: Не, Зоја. Није тако било. У ствари, ти мене мрзиш и желиш ми зло. Мене сви мрзе, дете моје. Ја морам... морам да се браним од туђе злобе. Зашто ме толико мрзиш?
- ЛИЛИ: Ти си чисто зло, Зороја! Где год дођеш сејеш беду и смрт око себе, унесрећујеш људе, окупљаш униформисане криминалце и лажне сведоке, завлачиш руку дубоко у туђе животе и преврћеш их наглавце. Тајно си убио Микија, а сад јавно Гигија и тврдиш да те је он напао. Чиме, Зороја, чиме те је напао? Кинеским змајем од крепа и сијалицом из његове чељуст. Али, овог пута си претерао, пуковниче. Овог пута ћеш завршити тамо где ти је одавно место, место у паклу које те чека.
- ЗОРОЈА: Ја у пакао не верујем.
- ЛИЛИ: Али верујеш у затвор у који си послао толико исправних људи. Њихове душе вапе за правдом, Зороја. И душа моје маме чека на освету. Мики, ја, сви чекамо.
- ЗОРОЈА: Шта сам ја теби, Зоја, скривио да си тако сурово са мном? Пред светом хоћеш да ме уништиш. Волео бих да знам о чему се ради.
- ЛИЛИ: А ти не знаш шта си ми урадио? Зар си заиста заборавио своје злодело према рођеној ћерки?
- ЗОРОЈА: Па ти и ниси моја кћи, већ копиле своје огавне, распусне мајке.

- ЛИЛИ: Ова те лаж неће спасити од твог бешчашћа. Мама је била чисти анђео, а ти си прљави, ознојени ђаво који се као врела свиња увукао у моју постељу кад сам имала само четрнаест година.
- ЗОРОЈА: Лажеш, кучко!
- ЛИЛИ: Ти лажеш самога себе и све нас. Створио си тврђаву од својих лажи, салоне, одаје лажи у којима држиш истину себи под кључем, да не би ко случајно одшкринуо врата и чуо како она заробљена урла од гнева и вапи од стида и преваре, увређена и посрамљена твојим бешчашћем.
- ЗОРОЈА: О, Боже! Како је то могуће, људи, да ме ова зла кучка толико мрзи и да све чини само да ме повреди, ољага пред вама, часним златиборским домаћинима! Али, ти се вараш, огавна кучко! Луда си ако мислиш да има било кога у Србији ко ће поверовати једној професионалној курви пре него пуковнику једне часне армије, поштеном народном депутату и угледном кандидату за скупштинског посланика.
- ЛИЛИ: Увек си знао истину и никад ниси пристајао на њу јер је била у потпуном раскораку са твојим амбицијама. Шта је, Зороја, дрхтиш?! Хоћеш и мене да ликвидираш и наставиш својим славодобитним путем. У успех, у славу, у моћ и богатство. Нећеш ваљда дозволити једној опскурној стриптизети, професионалној проститутки, како ти кажеш, да те застави у твојој незадрживом напредовању? Шта те брига, Зороја? Шта се тебе тичу туђа крв, сузе и бол, ако су они само последица твоје бесмртне амбиције, шта те се тиче несрећа других ако се на њој греје твоје срце огрезло у злочинима? Јер ти си сурови и грамзиви војник који граби, силује, отима, пљачка и убија, за тебе је живот одувек био рат а сви други само непријатељи. Зато си сâм и увек ћеш бити усамљен месождер међу бројним предаторима које си подвргао својој вољи; у твојој окружењу нема љубави, већ само лукавство и сила, превара и тиранија, безбожни живот ђавола који вечито гори у паклу. Па, гори онда, гори, и нека ти ја послужим као део твог неугасивог горива које поништава и прошлост и садашњост, које спаљује живот у име будућности, те празне слике у твојој празној глави.

Пуковник оџкоичава фуџролу и ѿоново вади ѿишиџољ.

ЗОРОЈА: Па добро, ако ти, моја кћи, мислиш да сам ђаво, онда марш са мном у пакао!

МУХАРЕМ: (*Ухваћи ђа за руку*). Шефе, не!

ЗОРОЈА: (*Исјуњен мржњом*)
 Не држи ме за руку, псето муслиманско, да се и ти не нађеш на том истом путу на којем већ чека њена покојна мамица која ми је обешчастила ову проклету илузију живота, што си је данас ти, мала прљавице, докрајчила. Она те је научила да мрзиш своје обавезе и дисциплину, ред и част, свога оца који те је од рођења обожавао. А онда је она дошла, љута и бесна због мог указивања на дужност супруге и мајке и рекла ми да ти ниси моје дете, кост моја и крв моје крви иако у мом животу никад нисам желео ништа друго него само срећену породицу, да будем у удобним папучама и топлим дому, да те цупкам на колену са којег сам те с гађењем тада подигао и хитнуо у ћошак собе, што ти, разуме се, тако мала ниси могла да схватиш, а камоли прихватиш. А она, људи, она је кренула ножем на мене да заштити своје копице од мог праведног гнева. Тако сам је ударио да сам јој поломио руку, иначе би ме заклала. Видео сам то у њеном одлучном оку које је до дна било испуњено мржњом и гађењем према мени. Иако си вриштала преплављена страхом и ужасом, тим истим, њеним оком си ме погледала и од тад ме увек гледаш као нешто одвратно и ружно и ја ћу сада, Зоја, морати да ти избришем тај поглед, да из њега једном за увек уклоним мржњу и презир и лаж да сам те као дете напастовао. Мораћу да ти пресудим због увреде и непоштовања ауторитета оца на државном задатку, пред мојим бирачима и обожаваоцима, јер и најпростији сељак домаћин уме да препозна традиционалну вредност за разлику од једне курве која измишља гадости о родитељу, па макар он то и не био. Зато је моја пресуда смрт, а егзекуција ће бити одмах извршена!

Рејџиша ишишљ и ујери ђа у Лили. Мухарем скочи и сјане између.

МУХАРЕМ: Не, шефе, за име божје, то се ипак не сме! Нисмо ми овде зато да убијамо, него живот да пропагирамо, људима да помогнемо да схвате вријеме које долази, да се на нас нико не љути, јер зло... зло је свуда око нас, нарочито се гомила у куповима као измет на путу којим смо се упутили. То ми треба да рашчистимо,

говна под обућом, да Србију ослободимо трулежи и смрада, да људи забораве ране из прошлости, а не да отварамо нове. Да гласају за тебе, шефе!

ЗОРОЈА: Ах, псето непослушно, вама не вреди говорити. Упозоравао сам те већ да се не мешаш у политику, јер ти си полицајац и твоје је да слушаш а не да мудрујеш о томе шта је дозвољено, а шта не, шта се сме а шта је забрањено. Забрањује онај ко наређује јер вођа је од Бога а не од стоке као они о којима одлучује. Нису идеје за слуге, већ послушност да знају своје обавезе и задатке а не да сами договарају, да не гину као стока без предводника јер живот је фронт а не појило слободe и безвлашћа. Ако је неко чир треба га пробушити, тумор треба на време одсећи, здравље сачувати, јер вођа није само путоказ за земљу Дембелију већ пре свега лекар који вас оперише од заблуда о вашим правима и привилегијама. Јер ви нисте закон, већ инкриминисани лопови и пукстахије, силеције и пљачкаши и ако народ нешто уважава и воли то је да вама види крај и како мртви висите наглавачке обешени за ноге крај путева којима пролази кад иде на њиве да оре земљу, сеје и жање.

Айлауз са свих стирана. Пуковник љуца у командира љолице. Овај љада, све умукне.

ЦОНИ: Уби нам капетана! Хватајте лудака! Везујте!

Полицајци скоче на Зороју. Туку ља, шућирају, ударају љендрецима и љесницама, стиављају лисице.

ЗОРОЈА: *(Сав крав и љоцејан)*
 Видиш, Зоја, како је страшна Србија и шта је учинила од мене. Ја сам јој желео добро, а она своје најбоље синове туче и у гвожђе окува. Такви сте сви ви... Срца немате, али руке су вам металне и стопе тешке, мрвите све под њима и нико се не огреја у вама јер ви сте гробље најбољих идеја и још бољих намера читавих генерација. У целом свом животу никад нисам желео ништа друго него само срећну породицу, светло небо у очима мојим, твојим, мојих унука и наследника, да осетим сунце на разголићеној кожи и љубав твоје мајке. Све ми је то било ускраћено и још као дете уместо чисто небо гледао сам како швапске штуке крстаре изнад Србије пуцајући на све што се миче, сасвим малу децу у колицима и збеговима, како стре-

љају сељаке по јаругама и школским двориштима и мислио сам Зоја да је слобода једино важна, слобода да се убере цвет у башти, без страха да ће уместо пчеле однекуд дозујати метак и пробушити ти срце и главу, избрисати слику живота из очију које неко воли највише на свету. Али кад сам стекао слободу сукобио сам се са нечим још страшнијим, са мржњом и презиром оних који не разумеју и који не узвраћају љубав. Кад сам се оженио твојом мајком, она је прве брачне вечери побегла у другу собу, јер наводно хрчем, не може принцеза да спава на зрну грашка иако сам је директно извукао из сељачке сламарице. Јесам узимао, отимао и убијао јер ми је то био занат и опредељење, а не зато што сам хтео да моје девојке имају све, живот какав ја никад нисам имао; и како ми је све то враћено? Страшном, прљавом оптужбом да сам тебе, моју кост и крв, обљубио силом као сиротицу без мајке. Људи, па ја се гадим сваке декаденције, болести и сваке искривљености. Зато што сам здрав и што су ми начела чиста и јасна, бистар ум сеоског пастира одакле сам право из опанака усकोчио у чизме и униформу. Могао сам да будем генерал, али ме је зауставила она, Србија, њена мржња и нетрпељивост мојих претпостављених само зато што нисам са њима хтео ракију са срчем по војним кантинама и околним бифеима, кажем само зато што је за мене постојала само трупа, кућа, жена и ћерка коју сам од рођења обожавао. Је ли то мој грех, мала, покварена лажљивице, што сам те родитељски волео? Све до часа док ми она, твоја мајка није рекла да ниси моје дете и да сам јалов као уштројени швапски коњ.

Плаче. Лили му њрилази, брише му сузе и њрви њуиј нежно му се обраћа.

ЛИЛИ: О, па није тако морало бити. Зар ниси видео колико личим на тебе, како сам изгубљена на исти начин и како ме у животу нема, као ни тебе. Џабе, узалуд смо се само толико трудили, тата.

У њоијуној њишини улази Џале и седа крај мрѡвоѡ сина. У једној руци носи флашу ракије у друѡј чашу из које њије.

ЏАЛЕ: За покој душе свих мртвих. Нека бар међу њима влада мир. И слога. Да тамо нема мржње и гложења, нека у тишини спокојно почивају да нама живима припреме добродошлицу и одмор од других живих којима ништа у животу није довољно. Мени јесте. Флаша ракије и

као да сам већ међу њима. И ја и мој Цакер. Сви смо мртви, сине, Гиги, само је потребно време да то схватимо. А кад једном схватимо онда ништа више није важно. А ви... ви сте се ипак усудили. Ставили сте лисице пуковнику на руке. Утамничили сте звер. Али, ја ћу вам открити тајну, јер ја знам све што се догађа у мом пансиону. Није он убио боксера. Гиги! Гиги га је убио. Ако је. Ја то одобравам. И он је убио његовог брата, мога сина, Цакера. Издахнуо ми је на рукама. Само, знате, Гигија нећете моћи сада да водите у затвор, зато што је много уморан и спава непокретно, као Цакер. Он је болестан дечко, само што је он јак као планина, а планине не умиру. Сећаш се, Гиги, сећаш се, сине мој, кад си умирао од запаљења мозга, како те је Цакер лизао по целом лицу и тако хладио главу, да у ватри не изгориш. А ви, идите кући, боље идите сада када је програм завршен, да њега лудог не будим, знате какав је, као планински вихор кад се разгневи, голим рукама све кида и чупа, права олуја. Идите, само боксера ми оставите, њега вам не дам, није он заслужио православну сахрану, нахранићу дивље свиње са њим, нек сам увиди, док га њихови очњаци буду раздирали по брлогу какву је несрећу приредио целом пансиону, и мени и Гигију. То ће бити наш одговор. Твој и мој, Гиги. Зато што смо остали сами, зато што смо затворили пансион “Код Цакера”. Завршен је и стрип-тиз, нико нас више неће уцењивати. Поготову не Мухарем који се, ево, закопрцао и смирио у сопственој крви. А паре, паре нам више, сине Гиги, нису потребне.

(Вади новац из џејова и баца га свуда око себе)

Ево, узмите сви ви који мислите да нисте добили оно што сте платили.

(Певуши)

“Радове ми паре не требају...”

Принцезо, да ли је мој син оставио неку поруку за мене?

ЛИЛИ: Па ништа, мајсторе. Питао је само зашто си га целог живота звао Говнождер.

ЦАЛЕ: Зато, што кад је био мали, много је волео да једе говна. *Силазе Лела, Жељко и Силвија. Носе џујине ѿорбе, кофере.*

ЛЕЛА: Ми идемо назад у Београд. Из ових стопа напуштамо ваш пансион, ваш зверињак у коме страдају сасвим мирни зечеви.

- СИЛВИЈА: *(Сагиње се и скућља банкнојие)*
Овај новац је мој. Уплатила сам аванс, да се у природи опустим, да по околини прошетам, да видим стадо на ливади, да се поиграм са неким несташним јагњетом, а овде их кољу и изврћу кожу.
- ЛЕЛА: И пију бесомучно!
- ЖЕЉКО: Пуцају на све стране. Без икакве контроле.
- ЛИЛИ: Јел' могу и ја са вама?
(Они је гледају у недоумици)
Бар до Ужица.
- СИЛВИЈА: Шта?! Зар да се са њом возим у истим колима?!
- ЛЕЛА: Жељко! Па она је само стриптизета, а ми... у влади радимо.
- ЖЕЉКО: На жалост. Нема места. Заиста смо остали без простора, госпођице. Ево, остављамо вам кавез. Ако наиђе неки дивљи медвед.

Њих троје одлазе.

- ЦАЛЕ: Ајде, бароне, дај ону нашу. Па нису нам сви поумирали. Само, тихо, тихо... да не пробудим Гигија. Видиш како је чврсто заспао. Анђели са њим.
(Почне да њева)
“Чувам овце крај зелене јове,
Мене мајка испред куће зове...”

Лаза почне да свира пихо. Од сјоља дойире нека велика свејлосиј. Улази Радован избеумљен од сјраха.

- РАДОВАН: Шта вреди, Цале? Цепао сам дрва, цепао цијело поподне и спремио сам ти за идућу зиму, али, неко је запалио дрвару и ено сад све гори. Вјетар се опет раздувао а ватра се све више разбуктава. Изгореће и шупа, и штала, и стока, и кућа ако одмах не угасимо пожар.
- ЦАЛЕ: *(Га погледа и само мало појача глас)*
“Кћери Радо, ти остави стадо,
Дошо Раде, паре да ти даде...”

Унућира се полако гаси свејлосиј док најлољу бесни пожар.

КРАЈ